

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

Ч. 1 7577 Січень - лютий 1984 рік XII.

ТАЇНСТВО РІЗДВА

"Христос Раждається" - "Славіте Його" ! пригадує нам кожночасно велику містерію Правди, що завжди наново і безперервно народжується і відроджується від двох тисячей років. А тим, що взаємно себе закликаємо славити Правду, пригуємо на наші кожночасні обов'язки, які випливають із нашої віри в Бога і Батьківщину. Страждати і боротися "за друзі своя" означає сповняти свої обов'язки супроти власного народу.

"Христос Раждається" - це не тільки загально прийняте привітання у ці дні, але це відзеркалення великого таїнства Богочоловіка, що не народився, але кожного року завжди повторяється це велике містичне явище народження. І з нього люди і народи повинні черпати силу для продовжування боротьби проти сил зла. Властиво світ переживає тепер радше Страстний Тиждень, якщо йдеться про знецінювання ним тої великої Правди, яку принесло йому Боже Диття. Все те, що діється у вільному світі, де мало є гтових боротися і гинути за Божественні ідеї Христа, показує нам, як далеко зайшла вже сьогодні дехристиянізація людства. А те, що діється у світі антихриста - московській імперії унаочнює повну варваризацію життя. Кожного року Боже Диття, що народжується завжди наново розпинають на хресті недолюдки і безвірні, тирани і народовбивці.

Світ не хоче розуміти великого Таїнства Христа, що кожного року повертається на землю в дні Свогого Різдва, як Богочоловік, щоб пригадати недовіркам, що Правда не вмерла, а вірних підкріпити в боротьбі за неї. Проте ж Страстний Тиждень продовжується в двох видах: одні кплять і зневажають Христа, інші терплять, борються і вмирають за Нього. Для цих інших містерія Різдва Христа, "Христос Раждається", є в їх страстному тижні, що безперервно триває вже цілі десятиліття, - великим оновленням їх духа, скріпленням їх віри, могутньою пригадкою, що те, що вічне і всенаново народжується, не зважаючи на іродових убийників вмерти не може.

Для них ця істина, що Христос не народився, але все наново народжується, все наново проходить страстну дорогу і Голготу і все наново воскресає, як вічна Правда, що за неї переслідують і вбивають, але вона не вмирає, творить велику, непоборну і незламну силу їх життя. Цей новий Світ Христа відродженого, Христа воюючого, хоча терплячого і новими неронами переслідуваного тріюмфує у підпіллі України. Вифлєсмське Диття родилося у вбогій стаснці, гонене Іродами, що прагнули Його вбити. Так тепер воно з найглибшою побожністю - вшановуване у вбогих українських хатах, концтаборах Сибіру і в землянках тундри і тайги, і таксамо гонене новими тиранами - ворогами Христа. Переслідувана релігія є ближче до Христа, бо такою вона була за Його життя на землі, як Богочоловіка, - від Церкви у вільному світі, яку тут і там обороняє державна влада. Світло відродженого християнства з підпільної України промінює у вільний світ. Воно лякає тех кремлівських тиранів і предсказує їм кінець Нерона.

Будьмо горді на те, що ми є - синами і доньками народу-страдника і борця за перемогу ідей Христа, і спитаймо себе в день, коли знову народжується Христос, чи ми в своїх чинах, словах і мислях є гідні зватися дітьми цього народу-хрестоносця?!

ЗІ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ РІЗДВА ХРИСТОВОГО ШИРО ВІТАЄМО ВСІХ НАШИХ ЧЛЕНІВ, СИМПАТИКІВ, ПРИХИЛЬНИКІВ І ВСЕ ПАТРІОТИЧНЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ТА БАЖАЄМО ОНОВЛЕННЯ ВІРИ, СКРІПЛЕННЯ СИЛ І НЕЗЛАМНОЇ ВОЛІ У НАШОМУ ДАЛЬШОМУ ЗМАГУ ЗА ТРІУМФ ПРАВДИ НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ. РАЗОМ З ВАМИ ШЛЕМО ПРИВІТ І СИНІВСЬКИЙ ПОКЛІН НАШІЙ МАТЕРІ-УКРАЇНІ І ЇЇ ГЕРОЇЧНОМУ НАРОДОВІ ТА ПРОСИМО НОВОНАРОДЖЕНОГО, ЩОБ СКОРОТИВ ЙОГО ТЕРПІННЯ І ПРИСКОРИВ ПРИХІД ДНЯ ВОЛІ Й СПРАВЕДЛИВОСТІ.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

ТЕРЕНОВИЙ ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ.

----- : -----

РЕЗОЛЮЦІЇ VI КОНФЕРЕНЦІЇ ЗЧ ОУН.

Загальні ствердження і постанови.

VI Конференція ЗЧ ОУН відбулася у 25-річчя смерті Основного положника ОУН сл.п. Євгена Коновальця, в особливо трудній зовнішній і внутрішній обстановці, що заіснувала в ОУН після вбивства Провідника ОУН сл.п. Степана Бандери.

Вбиваючи Провідника ОУН, Москва надіялася на те, що їй пощастить завдати нищівного удару Організації, зламати її готовість продовжувати боротьбу за відновлення незалежності і самостійності України, а разом з тим зламати спротив цілого українського народу на Землях.

Весь перебіг Конференції, об'єктивна аналіза пройденого етапу і праці Проводу засвідчили понад всякий сумнів, що пляни і розрахунки відвічного ворога України виявилися повністю помилковими і хоч Організація зазнала болючого удару через підступний морд Провідника, то ОУН в цілому не зменшила своєї готовості продовжувати і посилити визвольну боротьбу аж до того часу, поки не буде досягнуто її кінцевої мети - встановлення УССД.

VI Конференція ЗЧ ОУН стверджує, що як в минулому, так і на майбутнє перед ОУН стоїть завдання здійснювати визвольну концепцію, засади і напрямні українського націоналістичного руху і що вся наша дія має бути скерована на розбудову наших сил для досягнення цілей української національної революції в тісній співпраці з революційними силами поневолених народів.

VI Конференція стверджує, що передумовою успіху визвольної боротьби українського народу і запорукою успіху в остаточній розправі з Москвою є відповідна і суцільна розбудова власних сил нації.

VI Конференція шле палкий привіт українському народові, що стоїть у затяжній боротьбі проти посиленого наступу окупанта. Зокрема Конференція гаряче вітає ОУН на українських землях, її Провід, всіх членів українського визвольного руху, які продовжують очолювати і унапрямувати визвольну боротьбу України. Конференція запевнює всіх тих Друзів, які стоять на фронті безпосередньої боротьби з ворогом, що Закордонні Частини ОУН будуть і далі докладати всіх зусиль для того, щоб подати успішну допомогу тій боротьбі, зокрема по лінії відповідного поставлення зовнішньополітичної акції у країнах вільного світу.

VI Конференція пересилає заяви синівської відданості українським підпільним Церквам та Ієрархам українських Церков на чу-

жині, які разом з народом ставлять спротив наступові безбожницької Москви.

VI Конференція пересилає привітання і побажання успіхів для ЦК АБН з нагоди 20-ліття з дня виникнення Антибольшевицького Бльоку Народів, що заіснував з ініціативи УПА в час її змагу на два фронти проти советської російської імперії та нацистської Німеччини, як координуючий чинник визвольної боротьби народів Східної Європи і Азії.

VI Конференція пересилає ВШ. Ярославі Бандері з родиною привітання і вислови глибокої пошани до сл.пам. Провідника ОУН, Степана Бандери, який віддав своє життя на фронті боротьби за визволення України. Належно оцінюючи величину втрати Мужа і Батька, Конференція висловлює Родині сл.пам. Провідника ОУН своє повне зрозуміння і підтримку.

VI Конференція ЗЧ ОУН пересилає привітання і найщиріші побажання ідеологові українського націоналізму, д-ру Дмитрові Донцову з нагоди його 80-річчя. Д-р Дмитро Донцов зайняв особливе місце у процесі формування української самостійницької думки і коли українська нація в своєму політичному рості досягнула теперішнього високого рівня, то це заслуга у великій мірі Ювілята, що йому належить з нашого боку глибока вдячність. Конференція ЗЧ ОУН бажає Ювілятові ще багато років творчої праці.

VI Конференція вважає, що у загальному плані мобілізації власних сил і підготовки національно-визвольної революції є доконче потрібним перевести уточнення основних ідеологічно-програмових заłoженъ визвольного руху в цілому, як рівнож періодично конфронтувати розвиткові тенденції у світі і актуальну політичну обстановку з нашими цілями і планами, щоб можна було у практичній діяльності якнайефектовніше намітити і реалізувати політичні акції, враховуючи потреби й інтереси визвольної боротьби на її кожночасному етапі.

До ідеологічно-програмових питанъ.

Нав'язуючи до постанов попередніх Великих Зборів і Конференцій ОУН в справі ідеологічних заłoженъ українського націоналізму, що формує і проводить революційно-визвольною боротьбою українського народу, VI Конференція стверджує:

1. Динаміку кожного суспільно-політичного руху стимулює ідейна чіткість, твердість і стабільність позицій, з яких рух виступає і діє.

2. Український націоналізм, що стимулює і унапрямує дію українського революційно-визвольного руху, виступає з позицій органічної духовости українського народу. Під поняттям цієї духовости розуміємо такі проречисті вартості духа й розуму українського народу, що є притаманні тільки йому, що становлять його неподільну вартість і відрізняють його від інших народів, зокрема від тих, що для своїх імперіялістичних цілей намагаються насильно затерти ці різниці.

3. Зродившись з надр українського духу, збірною волею нації витвореної традиції і культури і ввібравши в себе світлі моменти тисячолітньої історії народу, його славне минуле і сучасне прагнення до волі і власнопідметности, український націоналізм зайняв провідне становище на сучасному етапі життя і боротьби нашого народу.

4. У боротьбі перемагають ідеї і почини, сперті на законах Божої правди і християнської моралі.

Український націоналізм, що є неповторним українським явищем і виступає з позицій української духовости, бореться за:

а/ знищення останньої найпотворнішої фортеці зла на землі, московської імперії й за побудову на її руїнах держав вільних народів, в тому передусім держави героїчного українського народу;

б/ за свободу народам і людині;

в/ за ідеалістичний світогляд людини проти матеріалістичного та проти обезцінювання і осквернювання гідності людини;

г/ за християнські ідеали і Христову правду;

г/ за справедливий мир між усіма народами світу, знаючи, що свобода неподільна і що не може бути у світі миру, поки існує неволя хочби в одній частині земної кулі.

5. Понад 50 народів Африки і Азії стали впродовж останніх десяти років з колоніальних народами вільними, що розбудовують своє від нікого незалежне життя по власній вподобі. Вже хочби цей факт побіч інших вимовно підтверджує тезу, що націоналізм є рушійною силою і основним фактором в цьому велитенському процесі політичної перебудови цілого світу.

Націоналізм стимулює історичний процес наших днів, що його основною характеристичною ознакою є тенденція ліквідації старих колоніальних імперій. Хвилі націоналізму щораз могутніше вдаряють по останній найганебнішій колоніальній імперії, що іменується ССРСР, що для неї історія вже проголосила засуд неминучого падіння.

6. Обставини неволі й невсипущої боротьби, що потягала за собою болючі жертви не лиш бойовиків, але й інтелектуально творчих і високо заавансованих провідників, послабили змогу украсти й упорядкувати ідейні вартості українського націоналістичного світогляду у належно сформовану ідеологічну систему. Наші вороги і політичні противники намагалися підсувати нам фальшивки їхніх ідеологічних тез або вмовити в легковірних думку, що нам, мовляв, ідеологія взагалі не потрібна. Переславши вірити в українську правду, деякі націоналісти сприймають чужу підступну ідеологію та обстоюють її вже з запалом неофітів і так породжуються відхилення від правильних ідеологічних позицій та модерні зміновіхвіства зі шкодою для справи визволення.

Стверджуючи незмінність наших основних ідеологічних правд і програмових постулатів VI Конференція доручає Проводові подбати про впорядкування проблематики зв'язано з ідеологією українського націоналізму за певною системою з подрібнішим устійненням ідеологічних понять, зокрема тих, що в наслідок інтелектуального росту руху могли б викликати різниці в інтерпретації.

----- :

РОСІЙСЬКО-ПЕКІНСЬКИЙ КОНФЛІКТ І ЗАХІД

Наш коментар

Всупереч відомій латинській приповідці, для деяких народів історія ніколи не була учителькою життя. Ті народи і їх провідні політичні чинники звичайно нехтували історичним досвідом і не витягали висновків із помилок минулого, або держалися старих шаблонів, навіть за основно змінених умов. Хоч історичні події інколи повторяються, то з огляду на зовсім інші сценарії і обставини державні мужі зосереджують увагу не на подібність суті, а на різність обставинки і повторяють ті самі помилки минулого. Політики-прагматики, тобто ті, що не мають великих візій і перспектив, реагують лише на події дня, намагаючись виграти найближчі вибори обіцянками проминального значення, які часто з перспективної точки зору, виходять на шкоду даної нації. А сучасний світ потребує політиків-візіонерів, політиків-ідеологів, політиків-націо-і хрестоносців, які звичайно не є популярні, бо вони ставлять завеликі вимоги до пересічної людини, вони ставлять вимоги до нації, а не до населення. А населення дбає лише про потреби і вигоди нинішнього

дня, тоді коли нація це вчорашня, сьогоднішня і завтрашня. Ніхто в французькому парламенті, в часі першої світової війни, не любив Клеманса, ані пізніше в британському парламенті Черчіля, а деГоль, розчарований залишив був всяке офіційне становище в державі, щоб в тяжку годину нація знову його покликала, як речника її волі. Того типу людей не видно в сьогоднішньому світі. Популярність серед тих, що прагнуть вигід сьогоднішнього дня, не є тотожна з популярністю перед нацією. Щоб виграти вибори, говориться про мир і добробут тому, що противник обіцяє те саме, але не ставиться вимог і не вказується на небезпеки, бо можна втратити голоси.

Спекуляція на російсько-пекінському конфлікті дає шансу обіцяти виборцям мир, безпеку, матеріальний добробут, бо, мовляв, Москва найперше мусить розправлятися з Пекінгом. Російську імперію уважається менше небезпечною, менше агресивною, насиченою, а червоний Китай непогамованим агресором, голодним вовком, кип'ячим китлом, що кожної хвили може вибухнути. Отже потрібне блокування з Москвою проти Пекінгу, хоча Пекінг слабший і промислово і воєнною технікою і станом освіти населення і кількістю технічної інтелегенції і неорганічністю імпортованої з Москви комуністичної системи.

Деякі порівняння з другої світової війни і її передісторії: Чемберлен ішов назустріч Гітлерові, не сказавши твердого "ні" аж до нападу Гітлера на Польщу, що йому вможливив пакт зі Сталіном. Захід ішов в союзі з Москвою проти Гітлера, якого переміг, віддавши водночас Москві територіальні користі перемоги. Цим блокуванням з одною тиранією проти другої Захід наніс шкоду сам собі, а теж численним уярмленим народам, віддавши їх під російське ярмо. Вислідом т.зв. перемоги Заходу і фальшивої політики Трумана і Маршала була перемога Мао Тсе-тунга в Китаю. Вашингтон і Лондон повторять ту саму помилкову політику тепер спробою вигравання російської тиранії проти пекінської, уважаючи Китай, знов же помилково, більшою загрозою, як Росію. А, по друге, російсько-пекінський конфлікт, хоча він і коріниться в національних протиріччях, але на ньому тривало розгравати можна би тоді, коли в Китаю був би при владі національний уряд, що був би речником волі китайської нації, а не її гнобителем.

Комуністичний уряд в Китаю має проти себе народ і він раніше чи пізніше мусить шукати зговорення з Москвою, щоб вдержатися при владі проти власного народу і, зокрема, не бути розтопченим з боку Заходу, коли не буде мати союзника - Росії. Щойно після перемоги над цілим світом могло б дійти до тривалого конфлікту поміж червоним Пекінгом і Москвою. Вчорашній еретик Тіто сповняє сьогодні за американські гроші російську місію в Африці і латинській Америці. Сьогоднішня світова дійсність нагадує нам т.зв. хрестоносний похід Айзенгавера в Європі, коли він відповів Монтгомері, що його не інтересує жодна політика ані те, де опиняться російські війська, але для нього є вирішним, щоб якнайскорше викінчити Німеччину. Він уважав Сталіна "добрим дядьком Джо" і прихильність російських військ в Берліні, чи Відні була для нього менш - більш такого значіння, як присутність американських, чи британських військ. А тим часом, де раз стане російський чобіт, там кінець свободі і культурі і звідтам може його викинути лише сила.

Який же був вихід із тодішньої ситуації? Величезна англо-американська потуга з атомовими бомбами була спроможна перемогти обі тиранії, якщо б була поставила на одночасні, узгоджені, національно-визвольні революції - війни уярмлених народів. Цей самий вихід існує і тепер. Не пактувати і не загравати з ніодною тиранією, але підтримати національно-визвольні революції в російській імперії і на китайському суходолі, перенести національно-визвольні війни з Південного В'єтнаму в Північний і в Тибет, з Південної Кореї на Північну Корею, вможливити десант військ Чанг Кай-шека на суходіл, розпочати і дусити господарською блокадою російську імперію, зірвати з нею всякі взаємини, розпочати в дусі ідей АБН політичну війну, збройно підтримати національно-визвольні рухи, перенести визвольні війни на території уярмлені ворогом, будучи рішенням на гарячу війну. Погрожуючи Заходови термоядерною війною, Москва боїться, як вогню, національно-визвольних революцій.

При розумній політиці Заходу внутрішній фронт Росії-імперії це її Ахіллесів п'ята. Ключовою проблемою світової політики є поневолені народи. Чим скорше це Захід зрозуміє, тим краще для нього і для всього волелюбного людства.

----- : -----

НОВА ФОРМА НАШОЇ ЗОВНІШНО-ПОЛІТИЧНОЇ ДІЇ.

Наша зовнішньо-політична діяльність розгорталася досі в дуже різних формах. Масові акції широких кіл українського громадянства, індивідуальні зв'язки нашого активу на різних ступенях, пропагандивно-видавнича діяльність, листування з редакціями часописів, постачання їх нашими статтями, спільні акції в рамках АЕН, національні українські імпрези зі запрошеними чужинцями, доповіді для чужинців, участь в міжнародних конференціях, дипломатично-політичні дії на високому міжнародному рівні і т.п. - це були й осталися випробувані форми нашої зовнішньої дії. Ми досягли за їх поміччю деяких серйозних успіхів. У тому заслуга усього нашого активу, як теж діяльності всієї нашої еміграції, яка розпропагувала боротьбу народу на рідних землях, як основний чинник нашої сили.

Зовнішньо-політична дія кожного члена нашої Організації є однаково важлива для справи визволення тимбільше, коли він є організатором масових акцій. Москалі століттями постачали західні бібліотеки псевдонауковими творами про нероздільність "єдиної-неділимої" російської імперії, а про український народ як російське плем'я. А водночас підсиляли на високі пости в західних урядах російських патріотів, які, прийнявши чуже громадянство, унапрямували в протиукраїнському дусі політику даної держави - /Ростов/. Якби ми хотіли тільки тими самими методами їх поборювати на Заході, нам не вистарчило б часу, ані спроможности. Тому - поруч подібних форм дії - ми застосували також іншу методу, яка прискореним темпом по суті заперечувала російську неправду про Україну. Коли тисячі українців демонструє, як окрема нація, проти російського імперіалізму за державну незалежність, то тим радикально заперечується російські книжкові брехні про Україну і тези Ростова і Раска про те, що Україна є "традиційна частина Росії". А поважні наші наукові твори на чужих мовах доповнюють і роз'яснюють суть масових висступів.

До таких творів належить видана недавно нашим видавництвом в Лондоні велика праця під наголовком "Рашен Опрешен ін Юкрейн", яка повинна знайтися в кожній поважній бібліотеці, редакціях часописів і в видатних політиків Заходу. Але все це ще не є вистачальним.

Численні політики західних країн вже частинно ознайомлені з нашою справою, але не є її прихильниками. Вони захищають протилежну до нашої концепцію побудови світу. Українська держава стоїть на перешкоді здійснення напр., світового уряду. На Заході зударяються дві генеральні лінії політики: національна і проти - і понад-національна.

Наше завдання лежить у тому, щоб скріпити ті сили, які є свідомі цього, що відродити Захід можна тільки спіраючися на ідею Батьківщини, воюючи християнство, героїзм, пошану людської гідности, соціальну справедливість, скріплення родини, як остой морального і біологічного здоров'я нації. Ця нова провідна ідейно-політична еліта Заходу мусить дійти до влади. Рух відродження подібних до наших ідейно-політичних вартостей мусить бути розгорнений. В різних країнах Заходу творяться співзвучні з нами осередки і з'являються прихильні нам індивідуальності серед старшої і молодшої генерації. Вони шукають зв'язків до нас, бажають нашої підтримки різномірною документацією, як теж в їхній дії серед власного суспільства.

Вони усвідомляють загрозу большевизму для їх нації і вбачають в наших ідеях і концепції боротьби вихід із сучасної світової кризи, як теж рятунки для їх нації перед загрозою комунізму. Допомогти звести ці відорвані осередки дії і окремі індивідуальності в одну форму, організований рух відродження і боротьби, як теж ініціювати повстання таких гуртів, пропагуючи серед чужинного довкілля відносні ідеї - нова, чергова форма нашої зовнішньо-політичної діяльності.

Продовжуючи нашу акцію дотеперішніми формами і матеріалами, збагачуємо її цією новою формою. Даємо поштовх новому рухові, після закріплення його організаційного оформлення, для ширших дій, впливання на публичну опінію, за поміччю творення ним нових пресових органів, підтримки їх речників у виборах до парламенту, тиску їх на уряд і т.п.

Українська молодь теж повинна звернути увагу на подібні дії серед молоді даної країни, яка повинна стати рушійною силою в тому новому русі відродження народів Заходу, який /рух/ повинен бути унапрямленим в змісті наших ідей. Він повинен стати новим елементом нашої сили в зовнішньо-політичній діяльності, що доповнятиме сукупність дотеперішніх форм і методів нашої закордонної акції.

Різновидність звільняє від трафаретності, різноманітність від шаблонності, новість від нецікавості.

----- : -----

ВСЕЛЕНСЬКИЙ СОБОР І НАШІ СПОДІВАННЯ

Найбільшою подією в історії світу є, безсумнівно - народження Ісуса Христа. Через те навколо подій його Церкви, незалежно від різниць між християнськими Церквами, зосереджується увага не лише християнського, не лише віруючого, але й частинно невіруючого світу, який, зі страху перед наступаючим Христом, надаремно намагається зупинити його переможний похід, що йде з підпілля уярмленого світу. Правди не перемогти силами зла і руїни.

Вселенський Собор Католицької Церкви, який через приєднання в характері обсерваторів представників інших Церков, став подією в житті всього християнського світу, й через це викликав багато надій. Однак через підсунених "Церквою" Алексея обсерваторів з наказу кремлівських безбожників отримав він гальмо в боротьбі проти безбожників.

Сподівання Церкви мучеників досі несповнені. Дві сесії відбулися, два роки пройшло, однак без надання цій Церкві належної уваги. А тимчасом боротьба проти воюючого безбожництва є найважливішою справою сучасної епохи історії не лише католицької Церкви. Цієї проблеми усіх проблем Церкви не поставлено досі в усій ширині на порядок дня. Боротьба проти воюючого безбожництва - це найтриваліша, спільна база єдності в ДІІ усіх християнських і не лише християнських Церков. Суть не в формальному наближуванні християнських Церков, не в обрядових уподібнюваннях, бо це справа неістотна, а в суттєвому - спільній боротьбі проти безбожництва за віру в Бога-Христа. Тому не матимуть тривалого успіху не лише зовнішні реформи, коли ДУХ БОРОТЬБИ не огорне усіх християнських Церков в єдності за перемогу ВІРИ над невірою, Христа над антихристом. Тепер народ питає не лише за те, чи українські католицькі священники носять такі самі священничі ризи, як православні, або стоять чи клячуть до св. Причастя, вживають, чи не вживають при тому дзвінків, але про далеко глибші справи, про СУТЬ, про відродження глибинної ВІРИ в Христа, про практикування ЖИТТЯМ цілим ПРАВД Христа. Ця Церква вийде переможцем, яка матиме більше аскетів, мучеників, апостолів віри, хрестоносців, якої священослужителі житимуть прикладним життям перших християн, які горітимуть ідеєю Христа і Батьківщини, якій казав Христос служити.

Від відродження в живому житті великої віри, великої моралі, великого аскетизму, великої самопошви, жертвенности, здійснювання в живому житті вимог Христа - залежить атрактивна, притягаюча сила Церкви, врешті-решт і єдність усіх християнських Церков. Геройство і мучеництво наших обох Церков в підпіллі притягає усіх широко віруючих, справжніх християн Заходу, воно дає товчок відродженню, як приклад, як заохота, як великий фанал, бойовий заклик тих, що вмирають, але не здаються...

Центральною справою Собору повинно стати **ВІДРОДЖЕННЯ ВІРИ ХРИСТОВОЇ ПЕРШИХ ВІКІВ ХРИСТІАНСТВА**, суворість життя священослужителів, апостольство на ділі в житті, пориваюча сила віри і суворості моралі.

Наш Митрополит-Ісповідник правильно видвигнув справу **КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ**, що собі наша Церква вже давно заслужила, Єпископ Сапиглак правильно зажадав, щоб Собор станув в захист переслідуваних і мучених за Христа, щоб засудив безбожницьку Москву, яка уярмлює наші Церкви.

Треба сподіватися, що Собор скаже ще своє важке слово проти безбожництва, проти переслідування Церкви, проти злочинів народовбивства і т.п. Було б дуже зле, якщо б він не сказав. Можливо, що він хоче сказати це наприкінці, щоб не викурити за скоро "обсерваторів" Алексея, запрошених кардиналом Беа, який є своєрідним Ростовим у Ватикані. А може ведуться безпросвітно-безнадійні переговори поза кулісами з тиранами в наївній надії на "полегші"? Різне можливе, в тому й найбільш дивовижне... Але не в тому річ, щоб Собор засудив Москву і Ко одноразово. Що це станеться, не сумніваємося, бо як може не статися, коли навіть марксисты тут і там засуджують Москву за те саме... Суть в тому, щоб з усіх постанов, з кожного кроку **ВІЯЛО НОВИМ ДУХОМ**, духом боротьби проти безбожництва, духом активної допомоги **ВОЮЮЧИМ В ПІДПІЛЛЮ ЦЕРКВАМ**, мученикам, переслідуваним, караючимся за Бога і Батьківщину, духом активного наступу ідеї проти народо- і людобивців. З Собору повинен промовляти Христос Страшного Суду над злочинцями, що вимордували голодом 10 мільйонів людей, що десятки мільйонів винищували в концтаборах, що розпинали священників і вірних, що вбивали цілі народи, що тортурували Єпископів і монахів, що нищили Церкви, що поповняли святотатство, що вбивали дітей і жінок, як месть за боротьбу батьків за незалежність нації і свободу людини.

З Собору повинно віяти духом боротьби проти філістерства, гедонізму, матеріалізму, егоїзму, релігійного індеферентизму, атеїзму і по відношенню до суспільства по цей бік залізної заслонки. Він повинен суворо п'ятнувати і хиби вільного суспільства, в тому і невідповідних священослужителів, а й злих інколи архипастирів. Десятки підпільних радіостанцій повинно промовляти, /якщо явними не можна/, проти безбожників і тиранів за залізною заслоною во ім'я Христа зі Страшного Суду, давати народам і людям надію і закликати до боротьби з хрестом в руках. Сотні і тисячі священослужителів, монахів, нових Петрів з Ам'єну, повинно голоситися добровільно на духовий й ідейний бій з тиранами і безбожниками; повинні нелегальними шляхами йти в царство антихриста воювати вірою своєю, словом Божим, безстрашно, як св. Петро і Павло це робили, предсказуючи Страшний Суд над тиранами. Величазні монастирі монахів - лицарів Христового слова повинно творитися у вільному світі, з почину Собору, для цієї мети. Інакше відродження не буде, доки **МІСЦІ** великої не буде. Сила віри Христа є в її експансії, як правди вічної і непомильної.

Не інакше у вільному світі, де караючим апелем до гризи сумління повинні бути походи духу, ідеї, віри тисячей проповідників Христових, які показували б велику місію людям і народам у переборенні тут егоїзму і гедонізму з промінюючим впливом у царство антихриста та в активній дії їх і в самому царстві диявола.

Такого пориву очікує світ від Собору.

Собор зі щоденними прескомунікатами, з яких ніщо суттєвого не лишається в свідомості людей, нагадує ОН. Це мав би

бути таємний КОНСІЛЬ, наприкінці якого були б урочисто проголошені великі оновлюючі людство правди, нові шляхи боротьби проти егоїзму і філістерства, несправедливості і кривди, безбожництва і злочину, в захист уявлених, праведних, переслідуваних, - вічний і незмінний Христос, Його відвічні правди, повинні бути показані світові в нових, оновлюючих народи і людей формах. НА ЕНУНЦІАЦІЮ СОБОРУ повинен був чекати увесь світ з нетерпеливістю. Це не мала б бути щодення подія, про яку щодня звітується пресі, як йдуть наради, але мали б бути проголошені нові шляхи і в нових шатах правди, що поривали б людей і народи, піввавши найперше їх носіїв, прапороносців.

Народи і люди потребують великого таїнства, потребують великої містики життя, вони мають досить щоденного обнажування їх із найінтимнішого. "Консілі" безбожників є ще незмінно таємні, "містичні", чи вони відбуваються на Кремлі, чи в забороненому городі Пекінгу, чи в центральній масонській ложі Вашингтону. Вони не хочуть збуденіти. Велика офензива духу, ідеї, віри в Христа мусить початися, найперше з хрестом, а потім з мечем. Офензива Христа мужня, фанатична, во ім'я вічних правд, з ризиком життя за залізну заслону і в цьому світі, підважить до основ ідейні підвалини світу диявола, який буде скинутий у вогонь вічний.

Ми ждемо на таку офензиву Собору, а не лише молитов за мир, несправедливий мир, бо він таким сьогодні є. Не є найвищою ціллю мир, але перемога правди Христової, правди нації нашої на землі, що є теж правдою Бога, бо не може бути в плані Божому, щоб українська нація жила в ярмі безбожників і тиранів, що все наново розпинають Христа.

----- : -----

1963 РІК - КОЕГІЗИСТЕНЦІЯ І ЗБЕРІГАННЯ СТАТУСУ КВО.

Минулий, 1963 рік, не позначився особливими й важливого характеру політичними подіями. Майбутні хронологи запишуть, що в тому році згинув із руки комуніста Освальда президент ЗДА, Кеннеді, що поглибився спір між Москвою і Пекіном, зросли труднощі в НАТО і в європейському спільному ринку, й що прийшли нові особи до влади в ЗДА, Західній Німеччині й у Великій Британії.

Можуть знайтися й такі, що впевнюватимуть, що 1963 рік започаткував закінчення холодної війни між двома світовими бльоками. Однак, дуже неправдоподібно, щоб так оцінила минулий рік історія. Бо насправді холодна війна триває далі, разом із різними її скомплікованими процесами, політично-дипломатичними маневрами, й тут чи там, побрязкуванням зброєю, якщо цього потрібно. Американсько-радянський договір про припинення випробувань атомної зброї, що наробив стільки галасу в світовій політиці, в суті речі нічого не змінив у площині розбудови ядерної зброї в світі, бо ані Франція ані комуністичний Китай не підписали договору й обидві ці країни хочуть мати свою власну ядерну зброю. Важко собі уявити, щоб СРСР і ЗДА виступали спільно й примушували одну чи другу з названих країн, зректися своїх планів. Тому згаданий договір був тільки занадто голосно розрекламований, і тому ті, яким це було потрібне й вигідне, зумисне надали такого великого розголосу. На самому ділі це аж ніяк не було початком закінчення холодної війни, а тільки зміною її форм і хвилевим відпруженням, яке у теперішньому часі так потрібне Москві з уваги на внутрішні клопоти й труднощі в яких знайшлася російська комуністична імперія.

Такого ж надмірного розголосу і пустословної демагогії набрав у західній пресі московсько-китайський конфлікт. Багато західних писак із усіх сил намагалися й намагаються доказати, яке величезне значення має для західного світу цей конфлікт, та як він примушує Москву шукати порозуміння зі Заходом. А хіба ж можна буде відмовити "доброму Микиті" допомі, якщо б так

комуністичний Китай хотів напасти на Сов. Союз". "Мусимо захищати Європу і біле людство від жовтої небезпеки" -- гасують західні люди, які чомусь не добачують, що російсько-китайський конфлікт, це тільки комуністична тактика а не стратегія, це тільки маневр, а не ціль. Чи справді Хрущов зрадив ідею світової революції?! Чи більшовизм вирікся своїх плянів захоплення вільного світу! Нічого подібного. Ворогом людства залишається далі російський імперіялізм, що діє під плашиком світового комунізму. Ворогом людства залишається далі Москва, й тільки вона. Бо комуністичний Китай потребуватиме ще багато років, щоб стати колись справді загрозливою небезпекою для Європи чи інших частин світу. Три мільйони вояків теперішньої ком. китайської армії, це переважно частини сухопутних армій, вираджених советською, часто перестарілою зброєю. Великих повітряних і морських бойових операцій китайська армія не в силі тепер, ані в найближчому майбутньому здійснити. Мілітаризація народу в широкому масштабі не дає великої користі в площині фактового військового вишколу, а є скорше фактором психологічно-політичної дії ком. китайського режиму.

Що російсько-пекінський конфлікт, а скоріше змагання за провідництво в світовому комуністичному русі, існує, -- немає сумніву. В цьому нашому огляді не зупиняємося над аналізом причин, чому постав цей конфлікт, але підкреслюємо, що в своїх імперіялістичних тенденціях і плянах тут зустрілися дві імперії які змагаються за впливи не тільки в Азії, але й в цілому комуністичному світі, а їхнє розходження поглиблює ще й расова ненависть.

Однак наявність російсько-пекінського конфлікту була зовсім невикористана західним світом. Постає питання чому? В першу чергу це традиційна пасивність, нерішучість, а далі й страх Заходу перед будь-яким рішучим кроком, що порушив би існуючий статус кво. Далі, це внутрішні клопоти й непорозуміння серед західних союзників. ЗДА все ще не дозріли бути провідною силою вільного світу, й щораз більше втрачають можливість стати такою провідною силою у майбутньому. До щораз більшого голосу в світовій політиці приходить Франція і Західна Німеччина й немає сумніву, що й в черговому році ці держави будуть відігравати заклику роль у скомплікованій світовій політиці.

Далекий Схід залишається далі простором назріваючих конфліктів і зустрічей. У Ляосі ведеться далі війна й безкінечні переговори, які тільки зміцнюють комуністичні впливи в цій країні й скріплюють комуністичну інфільтрацію в сусідніх країнах себто -- Камбодії і в Тейленді.

Партизанська війна триває безупинно в південному В'єтнамі. Там побіч регулярної армії змагаються з комуністичними партизанами 14,000 американських вояків. Коли скінчиться ця війна, ніхто не може сказати. Для комуністів вона є прекрасною нагодою фактово вишколювати свої частини в партизанській війні, а Америку ця війна коштує кожний день грубі гроші.

Тиха й вперта політична війна ведеться теж між Пекінгом і Москвою за впливи в Індонезії. 35,000-на індонезійська армія може бути доброю оборонною силою проти комуністичного просування на Далекому Сході, однак, безгосподарність і корупція руйнують престиж і народну економіку Індонезії, що дуже вміло й зручно використовують комуністи для своєї підривної діяльності.

Всупереч гострим спротивам Індонезії і Філіпін постала Малайзія, з колишніх британських колоніальних теренів, -- Малайя, Сінгапур, північного Борнео й Саравак. Оборону новопосталої федерації гарантує Британія, для якої Сінгапур є важливою мілітарно-стратегічною базою на Далекому Сході.

Японія в наслідок вмілої політики й лявірування між Москвою, Пекінгом і Вашингтоном, поволі виростає у велику азійську потугу. Комуністична інфільтрація в цій країні також помітна, головне серед інтелектуальних кіл і робітництва.

Невтральну політику Афганістану використали більшовики, й захопили в свої руки майже всі торговельні зв'язки з цією

країною, вишколюють і озброюють афганістанську армію і будують шляхи в напрямку до моря й Пакистану.

На Середньому Сході минулий рік був свідком різних переворотів, /Ірак, Сирія/, які очевидно не скріпили позицій арабського світу, а навпаки показали тільки його слабкість і нестабільність. Тому й попри вимахування п'ястками й голосної лайки проти Ізраїля, арабські держави не відважилися зачепити свого противника - Ізраїль, невелику країну, яка проте має знаменито вишколену модерну армію, і може впродовж відносно короткого часу змобілізувати 500,000 вишколених мужчин і жінок для своєї оборони. Якоїсь особливої політичної діяльності впродовж минулого року більшовики не проявляли на Середньому Сході, а тому й всі вдовольнялися на вдержанні статусу кво в тій частині світу.

На африканському континенті процеси стабілізації й розвитку політичного й економічного життя новопосталих африканських країн усе ще далеко не закінчені. Хоч управді на panaфриканській конференції, яка відбулась в Аддіс Абебі з участю представників 33 африканських країн були схвалені постанови про координацію господарських, дипломатичних, оборонних справ, однак питання африканської єдності, до чого прагнуть деякі африканські політичні діячі все ще дуже далеко й покищо нездійсниме в теперішньому укладі політичних і економічних сил в Африці.

Державні заговори, бунти і безпорядки характеризували в минулому році південноамериканський континент. В атмосфері політичної нестабільності й економічного безладдя поставали шораз нові ривалізуючі між собою мілітарні й політичні групи в різних південноамериканських країнах, що в загальній перспективі тільки й скріплювало та посилювало комуністичну інфільтрацію на згаданому континенті. Годі передбачити, як виглядатиме ситуація в південноамериканських країнах у найближчих роках, однак, теперішній стан не ворожить нічого доброго.

Ширшої і глибшої аналізи потребує очевидно політика й внутрішнє положення в т.зв. Советському Союзі. Це однак вимагає окремої присвяченої цій справі статті. Якщо б, однак, пробувати схопити більшовицьку внутрішню й зовнішню політику в дуже загальних рисах, тоді треба сказати, що ця політика йшла по лінії в першу чергу намагань зговоритися з Америкою, втримати в послугу й дисципліні всі сателітні країни, й боротьби з китаїцями всюди, де тільки китаїці намагаються виєлімінувати або послабити советські впливи, зокрема в азійських, африканських і південноамериканських країнах. Безгосподарність більшовицької економічної системи довела до великого браку збіжжя в Сов. Союзі, а тим самим і великих труднощів народної економії.

Невдоволення, фєрмент серед молоді, демонстрації і страйки, зростання підпільного руху в Україні, - вказують, що основа московської деспотичної імперії зачинає тріщати й вся більшовицька система поволі систематично розхитується й послаблюється.

Смерть деспота завжди започатковує повільний занепад імперії, що її він творив кров'ю поневолених народів.

Це стається теж з російською імперією. Вона в процесі свого повільного занепаду, від якого ніщо її не врятує.

Познаки такого занепаду виразно показалися в минулому році в подіях на Україні і в других республіках СРСР.

Тим важливішою стає наша праця й наше завдання допомагати всіма силами нашому народові в його всесторонній боротьбі з московсько-більшовицьким окупантом.

----- : -----

ПОБОРЮВАННЯ ПАРТИЗАНКИ

Традиційна мілітарна тактика з використанням конвенційної зброї й великої маси вояцтва, яке проводить час у фортифікованих позиціях і в окопах, виявляється вже зовсім не практичною в умовах партизанської і протипартизанської боротьби. З мілітарного і психологічного аспектів, малі оперативні групи, вишколені спеціально для такої боротьби є необхідними в будь-якій армії. Такі групи мусять бути незвичайно рухливі, самостійно діючі, а їхнім завданням є знищувати ворога, де тільки це вдасться.

Треба мати на увазі, що ворог /у цьому випадку розглядаємо партизанські частини/ це не противник фронтової позиційної війни, але теж рухливий, самостійно діючий, вишкочений і грізний ворог, якого не можна легковажити

Партизанські загони можуть проходити в глибоке запілля регулярної армії і там робити диверсійні напади, ширити паніку, тероризувати населення, тощо. Малий партизанський загін може виявитися своєю дією більше небезпечний, як навіть парашутна частина, скинена в запілля.

Тому для поборювання партизанки, зокрема груп, які опинилися в запіллі регулярної армії, звичайно виділяються спеціально вишколені бойові протипартизанські групи, які проходять партизанський вишкіл, і вміють шукати партизанів у лісах, горах, на багнистому терені, словом усюди, де тільки партизани знаходять своє пристановище.

Знову ж інші бойові групи повинні бути розташовані в селах і місцевостях, у яких діють партизани. Їхнім завданням є опіка над мешканцями й патрулювання в терені. Ця метода внеможливіше партизанам контактуватися з населенням, яке може їм сприяти, й одержувати від нього інформації, чи іншого роду допомогу.

Прочісування терену малими оперативними групами створює для партизанів трудність у згромадженні більших своїх частин для виконання якоїсь акції, бо їм трудно зібратися, щоб не бути завваженими стежами й прочісувальними групами регулярної армії.

Протипартизанські групи мусять мати такий самий бойовий дух, як і партизани. Очевидно, кожний вояк мусять бути фізично здоровий і витривалий, та вишколений в способі партизанського життя. Він може й тижнями жити в умовах партизанського життя, мусять вміти діяти самостійно, знайти вихід із складних ситуацій, і мусять вміти перемогти ворога.

Відомо, що партизани звичайно виграють свої бойові акції тому, що вони нападають несподівано. Вони заздалегідь вибирають свій об'єкт нападу, уважливо студіюють всі обставини, можливості, й якщо такий напад є корисний і потрібний, вони його виконують, а опісля якнайскоріше відходять, щоб не зв'язувати себе з ворогом, у тому випадку з регулярною армією.

Але не є виключене, що регулярна армія чи бойові протипартизанські частини не можуть відібрати такої ж ініціативи партизанам, використовуючи нові технічні вдосконалення, а головне повітряну підтримку для своїх операцій.

Парашутні частини є завжди однією з найкращих бойових оперативних частин, яка негайно може бути кинена на партизанів, якщо вони напали на якийсь пункт, село чи місто. На телефонічний чи радіовий виклик парашутна частина може бути негайно перекинена літаком у дане місце, й спуститися на парашутах та вступити в бій з партизанами.

Очевидно, що партизани можуть вступити в бій з парашутною частиною, або будуть намагатися від неї відв'язатися. Звичайно, вони роблять це і друге. Для того, щоб цілком ліквідувати бойову партизанську групу, потрібно її оточити, щоб вона не мала можливостей відв'язатися від наступаючої групи. Для того викликається ще дві, або три парашутні частини, які

спадають на всіх сторонах партизанської групи, яка ув'язалася в бій з першою парашутною частиною, або поспішно від неї відходить. І літаки й парашутисти є наражені на сильний обстріл, тому літаки летять звичайно низько, хоч це їх не забезпечує вповні від обстрілу.

Такі парашутні операції звичайно вимагають дуже вмілого і швидкого виконання. Парашутисти мусять приземлитися так скоро як можливо, щоб не дати нагоди партизанам вирватися з терену, в якому вони можуть бути замкнені й окружені парашутними частинами.

Якщо парашутистам удалося оточити партизанів, вони ведуть з ними бій до остаточного знищення партизанів. У випадку великого партизанського відділу й сильної його оборони парашутні частини можуть повітряним шляхом стягнути собі на поміч також гармати, автомашини, амуніцію, чи бойове підкріплення.

Закінчивши свою акцію парашутні частини повертаються до своєї бази. Їхній поворот мусить відбуватися з усією обережністю, бо на них може готуватися партизанська засідка. Тому парашутисти мусять йти повним бойовим порядком зі стежами, підслухами, вони повинні мати подостатком амуніції і потрібного виряду.

Скинення парашутистів із літаків в лісі є вже складнішою проблемою. Парашутисти завішуються на деревах і парашутисти можуть бути вистріляні партизанами, якщо вони завважують, що над лісом відбувається повітряний десант. Тому в таких акціях практикується парашути, які мають довгий до 60 метрів спеціальний шнур, який у випадку, якщо парашут зачепиться на дереві, розпускається і спадає до землі. Парашутист може тоді по ньому спуститися на землю. Немає сумніву, що повітряний десант у лісі потягає за собою багато більше жертв як в іншому випадку. Але водночас такий десант є корисний, бо несподівано заскакує партизанів, які не були приготовані на такого способу напад на них.

Повітряні десанти вертольотами /гелікоптерами/ є також дуже корисні з таких причин:

а/ Такі десанти не потребують спеціально вишколених бойових груп, що ними є парашутисти, а до бойової дії можуть бути кинені навіть звичайні військові частини.

б/ Гелікоптери можуть скинути й підібрати вояків там, де тільки можна, а тим самим вони є догідніші для таких операцій.

Крім того вертольотами можна дуже добре обсервувати рух партизанів, і вони так само можуть перевозити гармати, авта, зброю, амуніцію і виряд. Трапляється так, що вертольоти можуть навіть привезти постачання для обложеної власної частини, в якомусь укріпленому пункті, чи скинути поповнення для оборони такого пункту.

Нічні операції вертольотів є можливі і корисні. Головну роль в таких операціях грає погода. Пілот мусить бачити горизонт і розпізнати знаки та сигнали. Гори й скелі вночі є небезпечні для вертольотів.

Вогнева підтримка для вертольотних операцій є необхідною. Для охорони кожний вертольот, який перевозить військові відділи, повинен бути озброєний у два бортозі кулемети, й повинен летіти на такій висоті, щоб його не досягнув обстріл із легкої зброї. Більшу вогневу підтримку для вертольотних операцій повинні подати винищувачі, що їх завданням є знищити партизанські протиповітряні гармати й кулемети. Не рекомендується при бомбуванні партизанських позицій, вживати запальних бомб, бо дим унеможлиблює пілотам вертольотів бачити терен.

В поборюванні партизанки велику роль відіграє розвідка. Фотосвітлини зроблені з літака при теперішній техніці вможливають доволі точно визначити й викрити партизанські табори,

укріплені позиції, і рух партизанських частин.

Партизани особливо звертають увагу на нищення залізничних шляхів і висаджування поїздів. Тому завданням проти-партизанських частин є також охорона шляхів і поїздів. У загрозованих партизанами теренах, охорону залізничних ліній ведуть низьколетні стечні літаки, які можуть розвинути повільний лет для уважливості обсервації, а водночас і швидку скорість, щоб вирватися від обстрілу. Такі літаки мають теж бортову зброю для нападу на партизанів, і бортового обстрілу диверсантів, які нищать шляхи чи підмінують рейки. В поїздах є спеціальні радіоапарати, які втримують контакт із патрульним літаком, а також із найближчими летунськими й військовими базами. Винишувачі можуть бути негайно заалармовані, якщо партизани нападуть на поїзд, і прилетіти на його оборону.

Таким чином повітряна підтримка й співпраця проти-партизанських груп із власним летунством є важливою тактично-стратегічною співдією в поборованні партизанів. Вона показує, які нові модерні засоби можна вживати й використовувати в проти-партизанській боротьбі, й якою важливою ділянкою сучасного модерного військовознавства є вишкіл у партизанській і проти-партизанській боротьбі.

НОВИЙ НАСТУП КГБ НА УКРАЇНСЬКУ ЕМІГРАЦІЮ

Після т.зв. ідеологічної сесії КПСС в червні 1963 р., яка присвятила свою увагу теж наступові на нашу еміграцію, методи російської червоної офензиви стали ще більше рафіновані. Зразком цього наступу є заклик "культурних діячів України" до української еміграції в США і до Комітету будови пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні, передрукований офіційно УРДП "Українськими вістями" з Нового Ульму. Витончена московська розкладова робота позбувається вже окреслення "зрадників народу", які втекли перед "гнівом народу", але східною пісенькою приманливих сирен /"дорогі земляки".../ намагається обманути широкі кола еміграції про "зміну на краще". На цю вудку вже зловили УРДП, радіо "Свободу", якої головний редактор М.Добрянський в своїй статті в "Українських вістях", яку передавав через радієві хвилі в Україну - захоплюється змістом заклику. Пропозицію Тичини, Корнійчука, Бажана, Мельничука і інших старих служальців Сталіна і Хрущова взяти участь у відкритті пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні і привезти "землю з його могили" - прийняли наші опортуністи з захопленням, хоча в тому зверненні говориться про "столицю нашої вітчизни" - Москву, фальшується ідеї Шевченка, атакується самостійницький протиросійський український фронт... Більше того, опортуністи, нові радянофіли уважають, що офіційні "культурні діячі України", /навіть не українські, а України, бо немало москалів є в Україні, яких уважається культурними діячами України/, такі як Тичина, чи Корнійчук "визволилися" зпід наказів Москви і на "власну руку" вибираються у Вашингтон посвячувати пам'ятник Шевченкові разом з "фашистами". Гаєнко, ген.секретар УРДП, вже кидає громи не на Тичин, що писали сталінські оди і допомагали ліквідувати навіть Хвильових, а на націоналістів, які можуть перешкодити новому радянофільству. Москва хоче перешкодити зробити з урочистості в честь Шевченка у Вашингтоні могутню антиросійську самостійницьку демонстрацію, хоче відкликати до саантменту /"земля з Чернечої гори"/ зробити пролом в настроях еміграції, поділити її ще-раз, тим разом на явне радянофільське крило. Як бачимо з писань в "Укр. Вістях" - такий пролом вже зроблено, а тому нашим завданням буде дати рішучу відсіч на всіх фронтах.

З хроніки організаційного життя.

Користаючи з побуту на цьому терені Голови ЦК АБН Я.Стецька і подруги Слави Стецько д.Голова перевів відправу з членами ОУН в Лондоні, відбув наради з Чл.Делегатури АБН, а також наради й зустрічі з Членами Т.П. та з визначними чужинцями. Пдр.С.Стецько дала доповіді про "Ролю України в протиросійській боротьбі за останніх 20 років" для укр.громадянства та перевела відправу з членами Жіночої Сітки.

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

Ч. 2/58/

Березень - Квітень 1964

Рік XII.

Х Р И С Т О С В О С К Р Е С !

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
ВІТАЄМО УСІХ НАШИХ ЧЛЕНІВ, СИМПАТИКІВ, ПРИХИЛЬНИКІВ
ТА ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО НА ЦЬОМУ ТЕРЕНІ, БА-
ЖАЮЧИ ВАМ РАДІСНИХ СВЯТ, ОНОВЛЕННЯ СИЛ І ВІРИ В ОС-
ТАТОЧНУ ПЕРЕМОГУ БОЖИХ І ВСЕЛЮДСЬКИХ ПРАВД, ОСВЯЧЕ-
НИХ КРОВЮ І ЖИТТЯМ БОГОЧОЛОВІКА ТА ЗАПЕЧАТАНИХ ЙОГО
ТРІУМФАЛЬНИМ ВОСКРЕСІННЯМ ІЗ МЕРТВИХ.

РАЗОМ ІЗ ВАМИ ШЛЕМО НАШ СИНІВСЬКИЙ ПРИВІТ І
ПОКЛІН УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ В УКРАЇНІ Й ШИРОКІЙ
ДІЯСПОРІ, ЩО З НЕЗЛАМНОЮ ВІРОЮ І ЗАВЗЯТТЯМ НА ПРО-
ТЯЗІ ДОВГИХ РОКІВ НЕСЕ СВІЙ ВАЖКИЙ ХРЕСТ. ВІТАЄМО
НАШИХ ДРУЗІВ ПО ІДЕЇ, ЩО З БЕЗПРИКЛАДНОЮ ПОСВЯТОЮ
І ГЕРОЙСТВОМ ПРОДОВЖУЮТЬ ЗМАГ ЗА ТРІУМФ ПРАВДИ НА
УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ, АБО ЩО КАРАЮТЬСЯ В ІМ'Я ТИХ ІДЕЙ
У МОСКОВСЬКИХ КАЗЕМАТАХ; ВІТАЄМО НАШУ УКРАЇНСЬКУ
МОЛОДЬ, ЩО ЧИМРАЗ ТО ДУЖЧЕ ТА ЗАВЗЯТИШЕ СТАЄ В ОБО-
РОНІ ПРАВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ДО НЕЗАЛЕЖНОГО ДЕР-
ЖАВНОГО ЖИТТЯ.

МИ ГЛИБОКО ВІРИМО, ЩО НЕДАЛЕКИЙ ВЖЕ ЧАС, КОЛИ
ПРАВДА, СПРАВЕДЛИВІСТЬ, ВОЛЯ І ДЕРЖАВНА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ
ЗАПАНУЮТЬ НА ЗЕМЛІ УКРАЇНСЬКІЙ!

В О Ї С Т И Н У В О С К Р Е С !

ТЕРЕНОВИЙ ПРОВІД ОУН У В.Б.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО 6 КОНФЕРЕНЦІЮ ЗЧ ОУН.

6 Конференція ЗЧ ОУН відбулася наприкінці 1963 р. в двох час-
тинах: на американському терені і на європейському. Участь у Кон-
ференції взяли провідні члени вищих організаційних клітин: Провід
ЗЧ ОУН, Теренові Проводи, Члени Головної Ради, Головний Суддя,
Головний Контрольний. Згідно з Правильником Конференції введено
дві засади відносно учасництва в Конференції: з категорій передба-
чених Устроєвим Правильником ЗЧ ОУН /з 1953 р./ на Конференцію
покликано тих, які за останній період виказалися активною та від-
повідальною роботою, і вперше введено засаду пропорційного заступ-
ництва Теренів за ключем 1 учасник на 20 членів Організації. Від-
радною рисою було те, що в Конференції взяли участь провідні члени
з найдаліше віддалених областей обидвох континентів. На американ-
ських нарадах брало участь 5 членів Проводу ЗЧ ОУН з Європи, на
європейських нарадах були вперше заступлені представники з США і
Канади в числі 3 членів Проводу ЗЧ ОУН.

Праці Конференції відбувалися на пленарних сесіях і в окремих Комісіях. Головну увагу Конференція приділила розглядові стану й перспектив української визвольної справи на тлі політичного розвитку міжнародного положення за останніх 8 років і завдання дальшої визвольно-революційної боротьби. Проекти резолюцій устійнювали окремі Комісії і давали їх на дискусію та схвалення пленарній сесії.

Опрацьовані Комісіями проекти резолюцій та доповнень до них пленарними нарадами стали правосильно обов'язуючими ухвалами, коли одержали звичайну більшість голосів підсумованих з голосування на обидвох частинах Конференції.

Звітування керівних органів Організації.

Конференція приділила багато часу й уваги звітам з діяльності керівних органів, їх референтур і тереновим звітам за період 8-річної діяльності Організації і дискусії над звітами.

Всіх звітів було 20, в тому 7 звітів від Проводу ЗЧ ОУН: Голови Проводу та 6 референтур ПЗЧ ОУН /зовнішньої політики, кадрово-вишкільної, молоді, безпеки, пропаганди і культурних справ, фінансовогосподарських справ/, 10 Теренових Проводів, звіт Головної Ради, Головного Судді та Головного Контрольного з внеском на абсолюторію.

Восьмирічний період діяльності Організації /1955-1963/ ділиться на дві 4-річні фази переділені смертю Провідника Степана Бандери. В обидвох фазах політика і стратегія Організації осталася незмінною. В 1955 була очищена від внутрішньої опозиції і зосередила свою увагу на налагодженні цілої організаційної системи ЗЧ ОУН в поодиноких секторах праці. Головним напрямом діяльності була боротьба проти окупанта в формах законспірованих і наявних.

Постанови і резолюції Конференції.

В своїх постановах 6 Конференція ЗЧ ОУН ствердила, що Організація перейшла за останній період часу особливо глибокі потрясення. Злочинне вбивство Провідника Ст. Бандери не зменшило, одначе, готовости ОУН продовжати незмінно визвольну боротьбу і здійснювати засади і напрямні української націоналістичної концепції. Дальша наша дія має бути ще сильніше спрямована на розбудову наших власних сил для досягнення цілей української визвольної революції. Вона має підтвердити незмінність наших ідеологічних та ідейно-програмових позицій.

Щодо ідеологічно-програмових справ Конференція підкреслила потребу більш детальної розробітки ідеологічних питань, посилення боротьби з ворожими намаганнями фальшиво коментувати чи применшувати важливість ідеології взагалі і стійкості ідейно-політичних позицій та підняти боротьбу проти підступного затирання ідейно-політичних протилежностей з теперішніми формами хрущовської системи.

В зовнішньо-політичних резолюціях Конференція ствердила, що визвольна боротьба українського народу йде по лінії сучасного історичного розвитку визволення народів з-під колоніального ярма великодержав. Цьому розвитку протиставиться більшовицька Росія, як бастион імперіялістичного колоніалізму. Це підносить значення України на фронті світової ідеологічної боротьби між ідеями свободи і тиранії. Політика мирної коєкзистенції, яка прямує до збереження теперішнього двоподілу світу та тривалого уярмлення поневолених Росією народів, кріє в собі загрозу для безпеки вільного світу. Нехтуючи самостійницькими стремліннями поневолених народів у державах комуністичного блоку, Захід не використовує найслабшого місця комуністичної системи та невірною інтерпретує російсько-китайський конфлікт. Наша закордонна політика має дві групи завдань: закордонну акцію в користь України та закріплювання концепції спільних революцій народів поневолених і загрожених комуністичною агресією. Найважливіші конкретні завдання на цьому відтинку Конференція визначила:

1. налагодження співпраці з співзвучними елементами в вільному світі та активізація їх для нашої справи;
2. організування закордоном солідарних виступів представників

поневолемих народів у зв'язку з подіями в ССРСР та сателітних країнах, скріплення і розбудова діяльності АБН;

3. творення станиць для тривалої політичної дії у важливіших центрах /ОН, Вашингтон, Азія/ і радіостанцій для передач на Україну і в ССРСР;

4. продовжування заходів за скликанням світового антикомуністичного конгресу;

5. видавання в світових мовах інформативних періодиків і книжок про Україну і АБН;

6. продовжування заходів у справі засудження організаторів морду Провідника Степана Бандери;

7. протидія співпраці українських центральних установ з концепційно протилежними центрами антикомуністичної пропаганди /типу АЦЕН/.

На відтинку внутрішньо-української політики головними завданнями є активізація протибольшевицької політики з боку всієї української еміграції та організування українського громадянства в цілому світі до послідовного змагу за перемогу ідеї державного визволення. Брак достатньої і однострійної уваги на політично-розкладові намагання ворога є спричинене теперішнім укладом українських політичних середовищ. Політичні партії, згуртовані в УНРаді занадто враховують теперішній курс співіснування в міжнародній політиці, через що їхня політика не має виразної самостійницької цілеспрямованості. Середовище УГВР є настільки узалежене від чужосторонніх чинників, що стає на позиції суперечні основним засадам визвольного-революційного руху. В такому укладі політична відповідальність за втримання і розбудову бази українського визвольного руху на чужині спадає на ОУН. З цього випливає подвійний обов'язок для всього членства: продовжувати далі революційно-визвольні завдання в відношенні до ворога і разом з цим політично проявлятися в суспільно-громадських і виховних організаціях, щоб таким чином зберегти живу субстанцію українського народу на чужині та спрямувати цей резервуар сил в напрямі потрібному для визвольної боротьби.

6 Конференція не резигнує з дальших старань по лінії творення спільного політичного центру, не зважаючи на безуспішність дотеперішніх заходів і вважає потрібною тіснішу координацію і співпрацю суспільно-громадських центрів.

Центральною справою Конференції було питання кадрів ОУН та молоді. Співвідповідальність закордонних кадрів у зв'язку з великими втратами і ворожими провокаціями в Україні, збільшилася до особливих розмірів. Існує konieczність збільшити організаційно-оперативну спроможність кадрів до всебічних потреб української визвольної справи як в Краю, так і закордоном. Для здійснення цих завдань 6 Конференція окреслила ряд практичних заходів по лінії вишколу, окремих курсів, обліку і перевірки їх, контролі праці, поповнення новим членством, підвищення жертовності і самодисципліни.

Щоб оживити досі занедбані відтинки організаційно-кадрової роботи постановлено урухомити Військовий Осередок; дбати про спрямовування української молоді до військових шкіл, як також зміцнити участь українського жіноцтва в організаційній, суспільно-громадській та виховній діяльності.

Окрему увагу 6 Конференція ЗЧ ОУН присвятила проблемам молоді та негативним впливам чужого оточення на її розвиток. Ствердивши, що дотогочасні форми протидії з боку Церков, рідного шкільництва і молодечих організацій тільки частково охороняють молодь від негативних впливів чужого оточення, Конференція вважає необхідним:

1. дбати про те, щоб існуючі молодечі організації давали солідне загально-національне виховання та організували в свої ряди молодь старої еміграції;

2. крім духового виховання дбати про фізичну заправу молоді;

3. не підтримувати таких молодечих організацій, що не дбають про патріотичне і соборницьке виховання молоді;

4. протиставитися спробам творення нових організацій молоді /зокрема за віроісповідним поділом/;
5. сприяти розвиткові СУМ-у;
6. дбати про вирошування провідних кадрів з-поміж самої молоді;
7. дбати про поширення молодечих видань на найширші круги молоді;
8. урухомити Виконну Раду і допомагати їй в праці.

Організація повинна приділити пильнішу увагу студентству, впливати на вибір професій, активізувати студентство до участі в ідеологічній боротьбі та в зовнішньо-політичній співпраці з співзвучними молодечими організаціями, сприяти закріпленню ідеологічної студентської організації ТУСМ.

В справі організаційного оформлення і праці Юнацтва ОУН Конференція ухвалила окремі засади і напрямні.

Для упорядкування справ всієї ОУН 6 Конференція винесла рішення скликати закордоном в короткому часі IV Великий Збір ОУН та винести на ньому остаточно обов'язуючі вирішення про правний стан в ОУН і ідеологічно-політичні проблеми. В справі правного стану 6 Конференція вирішила визнати правосильними ті постанови Керівництва ОУН на Українських Землях, які були винесені до часу смерті Провідника Р.Шухевича-Тура і ліквідації ним очолюваного Проводу ОУН і відкинула як незаконні і необов'язуючі для ОУН зміни щодо обсади керівництва ОУН і коментувань ідейно-політичних позицій ОУН, які заіснували в 1950-54 рр. після ліквідаційних і провокативних акцій КГБ в Україні. Необов'язуючими для ОУН є також спроби перебудов зкордоном в тих роках /резигнація Провідника Бандери, спроби договорювань в справі "трійки", тощо/.

Конференційні постанови в справі безпеки стверджують посилення наступу КГБ в різних замаскованих і провокативних формах на українську еміграцію і зокрема на ОУН та Організації Визвольного Фронту закордоном та стосування нових метод боротьби проти нашого підпілля в Україні, вирізняють окремі групи советських агентів і способи їхньої дії, що ведуться прямим або посереднім шляхом. Конференція ухвалила, що боротьба з агентурами большевицькою і сателітних держав, є першочерговим завданням Організації як цілості. Для цього є потрібне поповнення апарату новими людьми на всіх організаційних щаблях, організування фахово-вишкільних курсів, утворення окремого офензивного відділу, поширення обсерваційної сфери на українські і чужі середовища, технічне і формальне усправнення роботи, зміцнення заходів обережности та ряд інших напрямних практичної дії.

В фінансово-господарських справах Конференція постановила, що поширення завдань на нові ділянки і збільшення оперативности вимагає збільшення фінансових засобів. Для цього треба доповнювати регулярне плачення членських вкладок і місячного оподаткування членами, кандидатами та симпатиками, а також оподаткування прихильних нам громадян, товариств, підприємств, клубів. Конференція устіймила висоту вкладок на окремі країни та відсотки оподаткування і висоту щорічних збірок на Визвольний Фонд, як теж прелімінар видаткувань на окремі ділянки роботи Проводу і Теренових Проводів. Вирішено призначити 1 % з усіх приходів на Фонд Визвольної Боротьби ім. Степана Бандери і 1 % на допомогу вдовам і сиротам по членах Організації, що впали в боротьбі. При Теренових Проводах мають бути покликані Господарсько-Фінансові Комісії для розбудови місцевих господарських підприємств.

Відносно Устроєвого Правильника ЗЧ ОУН з 1953 р. Конференція внесла незначні зміни і поправки. Важнішими з них є поширення складу Центральних Органів Організації, а саме:

- Головну Раду залишено в складі 7 осіб, але доповнено її двома заступниками;
- замість Головного Судді покликано Головний Суд у складі 3-ох осіб та 2-ох заступників;
- замість Головного Контрольного покликано Головну Контролю

у складі 3 осіб та 2 заступників.

На закінчення резолюційної частини нарад Конференція ухвалила вислати привітання: Українському народові, що стоїть у затяжній боротьбі проти наступу окупанта; ОУН на Українських землях, її Проводові та всім членам українського визвольного руху на Україні; українським підпільним Церквам та Ієрархам українських Церков на чужині; Антибольшевицькому Бльокові Народів в 20-річчя його заснування; пані Ярославі Бандері з родиною; д-ру Дмитрові Донцову в його 80-річчя.

Вибір нових керівних і центральних органів Організації.

На внесок Верифікаційно-Номінаційної Комісії запропоновані особи до керівних і центральних органів були на обох частинах Конференції обрані одноголосно.

До Проводу ЗЧ ОУН обрано 3 особи: Залужний - Голова, Орач і Немирич - обрані члени.

До Головної Ради обрано 7 членів та 2 заступників, з того числа 2 членів з Великої Британії, 2 з Канади, 3 з США та 1 заступника з Франції і 1 заступника з Німеччини.

До Головного Суду обрано 3 членів і 2 заступників: голову з Великої Британії, 1 члена з США і 1 з Німеччини та 1 заступника з США і 1 з Канади.

До Головної Контролі обрано: голову з Великої Британії, 1 члена з Канади 1 з США та 1 заступника з Бельгії і 1 з Австрії.

Трійка обрана Конференцією до Проводу ЗЧ ОУН покликала після закінчення нарад новий Провід ЗЧ ОУН.

ВЕЛИКИЙ ПРОРОК УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

Поховайте та вставайте
Кайдани порвіте,
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.

Т. Шевченко.

Цього року український народ і весь культурний світ відзначає 150-ліття з дня народження Тараса Шевченка - великого поета, пророка й духового провідника української нації.

Шевченко це невтомний борець за духове пробудження й оновлення українського народу, за виведення його на шлях великого світлого майбутнього, за здійснення його історичного призначення на сході Європи.

З кожним роком як віддаляємося від часу коли жив, творив і голосив своє вічноживе і невимірне слово Великий Пророк, тим дорожчим і глибинно ціннішим стає для нас Шевченко. Бо кожний з нас завжди знаходить в його творчості те чого шукає, а ми українські націоналісти знаходимо в його творчих словах насагу й силу в нашій праці, заохоту в наших завданнях і зміцнення нашої непохитної віри в здійснення тих великих і світлих ідеалів, за які боролися і боряться сини й доньки української нації.

Великим і геніальним духовим батьком був для українського народу Тарас Шевченко. Далеко в майбутні століття сягав його пророчий дух і визначував живим і майбутнім українським поколінням їхній шлях і завдання в життєтворчому змаганні за свободу й національне та політичне відродження української нації.

Сьогодні з перспективи 150 років бачимо, як мало розуміли Шевченка його сучасники. Вони захоплювалися його романтичними творами, але вони не доросли бачити в ньому духового батька й провідника нації. Їм страшно було глянути в обличчя тій героїчній Україні, яку змальовував Шевченко в своїх "Гайдамаках". Їм страшно було бачити й думати про націю героїв, а не про народ

рабів, нащадків Кочубеїв, Галаганів, "хитрих хахлів", які "нищечком хліб жують і царя славлять".

Для таких "землячків", які ще й сьогодні не перевелися в нашому народі, не було пощади в Шевченка. Він невтомно бичував їх своїм вогненним словом, табував їх п'ятном свинопасів і плебеїв, називав підлими рабами й перевертнями, та не знаходив для них ніколи доброго слова.

Великим, невгнутим і нескореним стояв Шевченко на українському Сіоні й голосив своє вічне, палке слово Правди...

Хотів, щоб його Слово виростило нову сильну, героїчну націю, щоб "ожили гетьмани в золотих жупанах", щоб "прокинулася воля", щоб "виросли крила сіромасі Премі". Щоб вирости "орли України", які б зі зброєю в руках постали проти Москви й ворожою кров'ю освятили долю України.

Хотів Шевченко, щоб плодюча українська земля зродила нових Дорошенків, Богунів, Запизняків, щоб український народ мав нових Мазеп, Гордієнків, Орликів, які перетворилиб народ рабів у нову велику свободолобну націю.

Нещадну боротьбу з ворожою нам Москвою голосив Шевченко. Боротьбу жорстоку, довгу й криваву. Поет розумів, що не легко буде Україні вирватися з московських лабет, і він немилосердно картав тодішню інтелігенцію, яка мовчала, корилася царатові й не протестувала проти царської сваволі. Він проклинав отих "землячків із цинковими гудзиками", лаяв мовчазних покірливих рабів гречкосіїв, які ходили в ярмі й не хотіли стати на прох за волю. Один козак у Шевченка був дорожчий за мільйони таких гречкосіїв, які мовчки чухали чуба не тільки за Шевченка, але теж в час Визвольних Змагань, коли московська червона орда заливала Україну. Мабуть і передбачав Великий Пророк, що "правнуки погані" й далі не будуть розуміти його Слова й ножів не освятять до справедливої боротьби, заплутавшись у повені соціалістичного дурману й розкладницьких ворожих кличів.

Передбачав Пророк і панування новітньої московської деспотії в Україні, та її намагання знову перетворити український народ у масу рабів. Передсказував він і появу нового типу "землячків", "советської людини", "мерзенних каламарів", які помагають ворогові поневолювати Україну.

Так як колись, так і тепер українським безхребетникам страшно глянути в очі героїчній Україні. Для них "реалізм", "холодна дійсність", "гуманність", "власна нажива", "демократія" – святі ідеали. Вони жахаються революційної України, борця-революціонера, цього новітнього Премі з Шевченкових Гайдамаків, який автоматною чергою пише нові сторінки української історії. Для них український революціонер-націоналіст це символ всього злого, насилля, терору й диктатури, людина, яка весь час змагає до порушення їхнього спокійного плебейського життя. Вони ненавидять українського революціонера-націоналіста – в серці якого горить гордий і непокірний дух, і який хоче творити новий світ в Україні, та її окрадену щераз збудити до героїчного зриву.

На таких людей сичать сьогодні ненавистю всякі сучасні Кочубеї і Галагани, та українські "псевдодемократи", які вже подекуди починають галасувати про те, що вже й не так то страшно в Україні, що вона справжня республіка, та що й треба шукати згоди з російським народом. Отаким "правнукам поганих" не брак у вільному світі, як і не бракує тех яничарів і "мерзенних каламарів" на українській землі, які помагають большевицьким окупантам знімати полатану сорочку з Матері України.

Творчий дух Шевченка ясно бачив таких людей у своїй візії майбутнього України. Він передбачав і писав виразно про дуже важкі часи, що їх переживатиме українська нація. Ми є свідками тих часів. Але водночас Великий Пророк і заповів воскресення України, коли ворожою злою кров'ю буде окроплена воля свята, "встане Україна і світ правди засвітить". Шлях до воскресення нашої Батьківщини дуже важкий і тернистий, а воскресне вона тільки тоді, як "плем'я орлів" високо триматиме прапор визвольної боротьби, й освяченою зброєю справить Москві другий Конотоп, та черленими щитами загородить Москві шлях в Україну.

Але це плем'я орлів мусить пірвати до боротьби весь народ, по-вести його до духового оновлення, і навчити його розуміти Шевченкове Слово.

Цим плем'ям орлів, цим новітнім лицарством землі української є і мають стати українські націоналісти-революціонери, а гуртуючи під прапор визвольної боротьби молоде українське покоління, - Костенків, Вінграновських, Драчів, це лицарство зможе здійснити величній Шевченків Заповіт: - визволити Україну!

150-ліття народження Тараса Шевченка.

Українці в цілому світі величаво відзначають ювілей Тараса Шевченка у 150-ліття з дня його народження. Наш нарід в Україні мовчки віддає поклін і шану своєму найбільшому Синові, бо окупаційна московська влада всіма засобами старається спотворити нашого Шевченка, у висліді чого на всіх явних офіційних відзначеннях цього ювілею Шевченко зведений до ролі учня певних російських культурних діячів, який тільки й мріяв про "дружбу" і "єдність" між російським і українським народами. Цьому знуцанні над нашим найбільшим Поетом і Пророком протиставиться українська еміграція, голос якої доходить до нашого народу в Україні, уряджуючи величаві здвиги й академії, видаючи твори Шевченка /не сфальшовані! / українською і іншими мовами, ставлячи пам'ятники Поетові на скверах світових столиць.

У Великій Британії завершенням численних локальних відзначувань ювілею Шевченка буде всеукраїнська маніфестація і торжественна академія в честь Шевченка, яка відбудеться в місті Ноттінгемі, в суботу 23 травня, 1964 р. Віддаючи поклін нашому Промові, ми рівночасно маємо явно і виразно заперестувати проти спотворювання Москвою його творів, його ідей і його особи, а тим самим маємо заявити нашу вірність безсмертним ідеям Шевченка та готовість боротьби за їх реалізацію. Через це важним є, щоб на цей здвиг прибули люди з усіх закутків цього острова, особливо ці, в чиїх серцях закрався сумнів і зневіра. У Шевченка і його творах знайдуть вони оновлення сил і віри!

Всі наші організаційні клітини зобов'язані припилювати, щоб на цей всенародний здвиг українців у Великій Британії прибули чисельно люди зі всіх осередків нашого тут поселення.

У зв'язку зі святкуванням Шевченківського ювілею варто пригадати про літературу, яка появилася з цієї нагоди і є до на-буття. Крім численних статей і репортажів у нашій пресі, одно число "Визвольного Шляху" за березень 1964, повністю присвячене Шевченкові, подаючи багато дуже цінного матеріалу про життя і творчість Поета. У продажі в терені є збірка поезій Шевченка перекладених на англійську мову п.н. "Сонг аут оф Даркнесс", а також "Юкренієн Ревю" ч.1/64 і "АБН Кореспонденц" ч.2/64 містять багато цінних і цікавих матеріалів, які варто використати у нашій праці серед англійців.

----- : -----

КУЛЬТ ГЕРОЇВ І СВЯТКУВАННЯ РІЧНИЦЬ НА ЧУЖИНІ

Визвольно-революційна боротьба підкреслює непереможність ідеї, задає ударів ворогові, діє мобілізуюче на маси і разом з тим приносить щороку нові людські втрати - ув'язнення чи смерть - передових борців революції. Через ворожі репресії, через знуцання і смерть борців за волю поглиблюється і зростає чуттєва прірва в відносинах до ворога, більшає завзяття здобути над ним перемогу, утвердити свою правду. Репресії, переслідування, винищування ворогом українських патріотів викликали як наслідок антистичну реакцію в переслідуваних - підкреслено і демонстративно діяти всупереч тенденціям ворога, діяти свідомим і навмисним піддаванням забороненої пошани борцям, караним смертю за т.зв. протизаконні дії за кодексом окупанта, умисно героїзувати тих, що з погляду ворога були "державними зрадниками і злочинцями", маніфестувати солідарність з ними і ставити

їх, як зразок самовідданого служіння патріотичним ідеям визволення на висоту національних героїв, героїв національної революції. Фактична пошана до тих, що упали в визвольній боротьбі з руки ворога є вистачальним джерелом творення і плекання культу героїв.

На цій основі у нас постав після першої світової війни культ стрілецьких могил, масове віддавання шани в Зелені Свята і в річниці боїв /Маківка, Берестечко/ воякам українських армій, які погинули на фронтах визвольної війни. Друга основа культу героїв стосувалася борців революційного підпілля, замучених у в'язницях або покараних карою смерти окупаційними судами бойовиків УВО і ОУН. Явний культ т.зв. злочинців і бандитів страчених на шибеницях був маніфестацією симпатії і солідарності з ними, їхніми ідеями, методами їхньої боротьби, був актом негачії окупаційного законодавства, був у якійсь мірі протидержавною демонстрацією. Основною формою масового культу героїв були церковні торжества, поминки, панахиди, які з уваги на релігійно-церковний характер не могли бути заборонені тодішньою окупаційною владою. Зеленосвятоточні святкування з бігом років ставали формою народніх маніфестацій, пробою справності організаційного апарату вивести на вулиці національно свідому масу. Поліційне поготівля було на такі дні наперед організоване, сусідні гарнізони були покликувані з околиць. Окупаційна влада ставила різноманітні перешкоди. Поблизу цвинтарів і церков стояли на поготівлі піші і кінні відділи, на доїздних дорогах поліційні застави перешкоджали допливові людей з сіл, відбирали тернові вінки, здирали ленти з патріотичними написами. Промовців на могилах карано адміністративними і грошовими карами. Святкування річниць бойовиків повішених на шибеницях часто було пов'язане з ровкидуванням підпільних листівок, збірками на Бойовий Фонд, здиранням демонстративно носених національних або жалібних кокардок, арештуванням молоді, ревізії по домах. Ці якраз репресії і шикани проти практикування культу героїв творили довкола нього революційне напняття, атмосферу радості з приводу безсилля окупаційної влади припинити віддавання пошани поляглим бойовикам, присмак бойовості і радісного задоволення з масової солідарності в протиставленні в спільному свого рода ризикові й масовості умисної дії всупереч волі окупанта.

Походи на цвинтарі, масові панахиди по церквах це були головні форми культу героїв. Побіч них практиковано декуди вузькі підпільні відправи організаційних звен, імпровізовані нелегальні академії в честь поляглих для вузького кола найпевніших осіб, нічні дзвони з особливо трагічних нагод /повішення Біласа, Данилишина, смерть полк.Є.Коновальця/, сипання символічних могил, яке стало умасовлюватися наприкінці 30-их років і було приводом до зударів з поліцією.

З ходом років і розростом визвольно-революційного підпілля кількість поляглих в боротьбі і страчених ворогом націоналістів-революціонерів зростала з кожним роком і зростала кількість пам'яткових днів їхньої смерті. Не було можливо відзначати річниці смерті кожного поляглого зокрема. На деякий час культ поляглих революціонерів зосередився довкола окремих осіб, як Ольга Басараб, Крайовий Комендант сотн.Ю.Головінський, Білас і Данилишин, полк.Є.Коновалець. Другий Великий Збір ОУН виніс в квітні 1941 р. постанову в справі обов'язуючих для членів ОУН святкових днів такого змісту:

"Обов'язуючі організаційні свята є: Свято Соборности 22 січня, Свято Героїв Революції 23 травня і День Боротьби 31 серпня. Всі інші річниці подій, обходжені членами Організації, є пам'ятковими днями, що не мають загально зобов'язуючого значення на всіх теренах і для всіх членів" /ОУН в світлі постанов ст.44. точка 3./.

День Боротьби дня 31 серпня, це роковини визволення Києва українськими об'єднаними арміями в 1919 р., Свято Української Армії, або Свято Зброї. Дата відзначення цього військового свята була змінена і перенесена на інший день, на день свята Покрови, постановою Української Головної Визвольної Ради, 30 травня 1947р. Текст цієї постанови є наступний:

"В м. жовтні 1942 р. на Поліссі постали перші збройні

відділи, що дали початок Українській Повстанській Армії.

1. Для зафіксування цього історичного моменту визнається день 14 жовтня 1942 р. днем постанови УПА.
2. Для вшанування цього моменту день 14 жовтня, що збігається з історичним козацьким святом Покрови, вводиться як святковий день УПА." /"УГВР в світлі постанов" ст.47./.

Незалежно від цих постанов, які обов'язують членів ОУН відзначати три свята в рік: День Соборності 22 січня, Свято Героїв Революції 23 травня і Свято Покрови 14 жовтня, на чужині стало звичаєм відзначати щорічно також багато інших пам'яткових днів. Форма відзначень – панахида і академія – коли зачасто в році повторяться, залишає жалібно-елегічний настрій і враження шаблонності повторень – отже щось цілком протилежне мобілізуючому до спротиву настроєві протиставності в обставинах заборон і шикан окупаційної влади. Часте стосування шаблонності повторень в умовах, де нівідки не має і не буде перешкод і заборон, веде до протилежних наслідків, як треба, до знеохоти і знудження і, замість причинитися до зміцнення культу героїв і поглиблення пошани до них, доводить до збаналізування цього культу трафаретністю, монотонією і спрощенням псевдо-войовничим декламаторським крикунством та жалібністю панахидних поминок.

Беручи до уваги можливості звихнення культу героїв в умовах чужинецького побуту, Провід ЗЧ ОУН на січневій пленарній нараді 1964 вирішив спертися на обов'язуючі постанови і внести новий порядок в справі дальших відмічувань пам'яткових днів смерті окремих поляглих націоналістів формами панахид і академій.

Згідно з попередніми постановами обов'язковим для членів ОУН днем поляглих героїв є один день у році, день 23 травня, День Героїв. У цей один день у році відмічаємо пам'ять всіх, що згинули з ворожої руки чи в боротьбі з ним героїською смертю: державних мужів /С.Петлюра/, військовиків /Отмарштайн, Колодзінський, Косак, Шухевич/, націоналістів-революціонерів /Міхновський, Бассарабова, Головінський, Білас, Данилишин, Коновалець, Мирон, Волошин, Грицай, Майвський, Ольжич, Теліга, Старух, Клим, Ст.Бандера та інші./.. В т.зв. ювілейні роки, які припадають з дня смерті на кожний 5, 10, 20, 25-ий рік та на кожне кругле десятиріччя і 25-річчя, члени ОУН відзначають у день смерті пам'ять свого поляглого друга спільної боротьби. Виняток становлять ті місцевості, у яких знаходиться могила поляглого. Дотепер на чужині маємо таких місцевостей три: Париж, Роттердам і Мюнхен і в цих місцевостях кожного року повинно відбутися окреме відзначення пам'яті поляглого в тій місцевості керівника визвольної боротьби – Петлюри, Коновальця, Бандери – в старій формі церковної відправи і академії /а коли остання не була б можливою до здійснення – організаційної відправи членства/. У жалібних відзначеннях пам'яті поляглих, що їх декуди організують українські патріоти також в інші дні, члени ОУН можуть по своїй волі брати пасивну або й активну участь, залежно від місцевих обставин, але до цього не є організаційно зобов'язані.

Ми привикли до одної форми культу героїв, яка виявилася найпрактичнішою, щоби в умовах безпосередньої боротьби з ворогом активно включити масу. Крім цієї, для нас привычної форми пошани, з якої в умовах чужини осталося церковне і сценічне обрамування, а затратився комбативний є інші, триваліші форми культу героїв. З цих інших форм у нас уже практиковано в 1940/41 рр. видання серії штандаризованих стінних портретів поляглих націоналістів революціонерів, в 1950-роках створено портрети і скульптури провідних героїв революції високої мистецької вартості. Зараз пора утривалити пам'ять про поляглих героїв революції і передати їх у збірках монографічних нарисів, щоб пам'ять про них і їхні чини збереглася для майбутніх віків.

Тому постановім тепер, цього року, в час Свята Героїв, спільними силами створити духовий пам'ятник поляглим героям і тим найкраще відзначимо їхній чин.

Щоб належно утривалити творчі надбання бурхливих революційних років, Організація Українських Націоналістів досі видала 8 томів Бібліотеки Українського Підпільника, у яких опубліковано

найважливіші документи з боротьби ОУН-УПА. Для завершення цих видань ухвалено видати черговий том БУП з життєписами і знімками щонайменше 50 найвизначніших революціонерів, членів визвольних формацій ОУН-УПА, які були творцями ідей і чину революції та державними будівничими і які згинули на полі слави як герої і мученики. Тому ж, що Головний Отаман військ УНР Симон Петлюра, хоч і не був формально пов'язаний із формаціями УВО-ОУН, а проте він був немов помостом між першими й другими революційно-визвольними змаганнями – то на цьому списку подано теж ім'я С. Петлюри.

Прізвища цих визначних друзів, яким буде присвячений черговий том Бібліотеки Українського Підпільника, подаємо нижче:

Симон Петлюра	Василь Сидор	Олекса Бандера
Звген Коновалець	Охрім Клячківський	Юліян Петrenchо
Степан Бандера	Василь Турковський	Яків Бусол
Роман Шухевич	Іван Клим	Петро Полтава
Юліян Головінський	Іван Равлик	Мосип Дяків
Михайло Колодзінський	Володимир Федак	Микола Козак
Іван Габрусевич	Микола Лемик	Лев Зацний
Дмитро Мирон	Володимир Тимчій	Дмитро Яців
Іван Климів	Зенон Коссак	Володимир Гринів
Ростислав Волошин	Мирослав Тураш	Петро Олійник
Дмитро Маївський	Степан Охримович	Олена Теліга
Ярослав Старух	Ольга Басараб	Остап Мацілінський
Дмитро Грицай	Василь Білас	Степан Стебельський
Микола Арсенич	Дмитро Данилишин	Олег Кандиба
Олекса Гасин	Василь Бандера	Михайло Деба /зв'язк.
Осип Позичанюк	Еней /Команд.УПА/	ЗЧ ОУН/
		Пімста /Зв'язк. ОУН/

Подаючи цей список, треба підкреслити, що він є неповний. Прізвища багатьох революціонерів уже тепер затираються в пам'яті і тому кожний з друзів повинен списати своїх знайомих з минулої боротьби, що згинули, і тим способом доповнити цей список.

Збірка матеріалів про поляглих – це найважливіша частина підготовки до публікації. Така збірка матеріалів може відбуватися трьома шляхами. Насамперед кожний член Організації повинен сам написати про поляглих друзів все, що собі про них пригадує з часів боротьби. Крім того, потрібно шукати за родинами героїв, які могли б подати матеріали про дитячі і шкільні роки та важливіші нотатки про оточення, серед якого виріс кожний з них, як теж про події, які могли мати вплив на їх формування. Третій шлях збирання матеріалів – це віднайти публіковані досі згадки, спомини і монографії про поляглих друзів. Цю третю ділянку могли б успішно робити не тільки самі члени Організації і родини, але також знайомі Вам на місцях фахові бібліотекарі, що затруднені в різних бібліотеках та мають спроможність більше, ніж будь-хто, розшукувати публіковані матеріали.

Від провідних членів Організації за кордоном вимагається ще співпраці для самого писання споминів, що їх будеться публікувати у збірці "Герої визвольної боротьби ОУН-УПА, які згинули в роках 1929-1959". Кожний, хто може самостійно опрацювати біографію одного з революціонерів, повинен зголосити свою співпрацю до Секретаріату Проводу ЗЧ ОУН через канцелярію Т.П. При зголошенні має подати чию саме біографію хоче опрацювати. Редакція Видавництва БУП-ІПУ постарается висилати матеріали для авторів поодиноких біографій після того, як їх буде отримувати від друзів із Теренів.

----- : -----

ІЗ ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНОГО ВІДТИНКУ ПРАЦІ

Поїздки до Мадриду, Парижу, Бонну.

У березні ц.р. відбулася поїздка Ярослава Стецька до Мадриду, Парижа і Бонну.

Темою поїздки до Мадриду було – відновлення і розбудова зв'язків з урядовими й громадськими антибольшевицькими колами,

після майже п'ятирічної відсутності в Іспанії керманіча ресорту зовнішніх справ, як теж проєкції проєктів по лінії українській і АБН. Найважливішими партнерами у розмовах були міністр інформації Мануель Фрага Іррібарне, ген.директор міністерства закордонних справ Седо, директор африканського відділу генерал Діаз де Вільегас, автор знаменитих книжок про революційну війну, голова Кортесів сеньор Більбао, голова Ради Держави, міністер Мартін Артахо, генеральний секретар ЦЕДІ /Європейський Центр Інформації і Документації/ маркіз Вальдеіглезіас й інші.

Коротке перебування в Парижі обмежалося до розмов в міністерстві закордонних справ, зі старим знайомим Я.Стецька з міжнародних конференцій, який тепер обняв видатний урядовий пост, з одним визначним політиком із оточення президента, з делегатом французьких юристів до Міжнародної Комісії юристів в Женеві, Крегером, мадам Домінік Оклер з Фігаро, амбасадором Бразилії, Мадагаскару і ін.

Розмови в Бонні торкалися наступних питань:

1. Чи федеральний уряд отримав відповідь уряду СРСР на протестну ноту у справі відповідальності Кремля за морд на сл.п. Ст. Бандері і Л.Ребетові? Чому не розважає можливості передання справи порушення суверенітету федеральної республіки Газькому Трибуналові, що є - не зважаючи на нечленство Німеччини - правно допустиме?

2. Чому німецький парламент не зложить заяви солідарності з резолюцією Конгресу ЗДА стосовно Тижня Поневоленних Народів, в якій є згадана також східня Німеччина?

3. Чому Німеччина не розважає нав'язання дипломатичних взаємин з національним Китаєм у ситуації конфлікту Москви з Пекіном, що не багато погіршить взаємини Бонну з Москвою, які й так стоять зле, а підтримка Тайвану скріпить антибольшевицький фронт?

4. Детально з'ясовано справу Року Шевченка, пропонуючи розважити і перевести: а/ наукові конференції б/ в научні підручники включити матеріал для учнів про Т.Шевченка в/ здвигнути пам'ятник, а якщо це не було зроблене - то принаймні пропам'ятні таблиці г/ назва вулиць його іменем г/ видання "Кобзаря" німецькою мовою з уже існуючих перекладів принаймні е/ видання поштового ювілейного значка Тарас Шевченко і т.п. Окрім цього були порушвані дискусійним порядком інші проблеми.

Інші зовнішньо-політичні інформації:

В Скандинавії створено з ініціативи естонської делегації в АБН і нашого шведського приятеля проф. Біргера Нермана "Червневий Комітет" у зв'язку з червневими відвідами Хрушова. Головою Комітету є проф. Нерман, а естонець Арво Горм з АБН є одним із промоторів цієї акції проти відвідин Хрушова. Прем'єр Естонської Республіки, Тоніс Кінт, є містоголовою Естонської Національної Ради, якої членом є Арво Горм. "Червневий Комітет" запросив Ярослава Стецька промовляти на пресовій конференції в Штокгольмі в часі перебування Хрушова в Швеції. Акція є достосована до скандинавських умов, тому вона не має різких форм. Назовні головними аранжерами є видатні шведські політики, науковці, літерати, які мусять рахуватися зі скандинавською ментальністю, де від десятиків років соціал-демократія заколихує публічну опінію незагрозовісті большевизму.

Прихильно наставлений до українських самостійницьких змагань жидівський автор А.Дерош, автор книжки про С.Петлюру, приготував книжку про революційно-визвольну боротьбу України останніх десятиріч, зокрема в часі другої світової війни. Він хоче розглянути теж жидівсько-український комплекс, показуючи, що українці, зокрема УПА стояли за права і свободу рівнож жидів.

Заходами Українського Інституту в Буенос Айрес, в якому головну роль відіграють наші однодумці, вийшла еспанською мовою книжка видатного аргентинського публіциста Енріке Мартінез Кодо про українську революційно-визвольну боротьбу останніх десятиріч, з особливим углядженням періоду УПА п.з. "Резистанс в Україні".

Е.М.Кодо – відомий як автор знаменитої статті про "Партизанську війну в Україні", опублікованої в "Мілітері Рев'ю", офіційні збройних сил ЗДА, листопад 1960, перепечатаної 1963 р. в аналогічному французькому журналі.

20-ліття АБН в Ноттінггамі.

Заходами Відділу АБН в Ноттінггамі, до якого належать білоруси, естонці, латвійці, литовці й українці, зорганізовано в неділю, 19 квітня, 1964 р., в місцевій українській залі віче й концерт для відзначення 20-ліття заснування АБН і його праці та боротьби. Обидві частини, в якій брали активну участь представники вичислених вгорі національностей, як також і англійці, пройшли з добрим успіхом. На особливу увагу заслуговують доповіді представника Делегатури АБН та радника Коліса з Лестеру, в яких схоплено суть московського більшовизму, та розвиток і персективи боротьби проти нього, в авангарді якої стоїть АБН, координаційний центр визвольних рухів поневолених народів. Резолюції, які зачитав англієць Нюбері і які були прийняті через аклямацію численною аудиторією, розіслано визначним політичним діячам Великобританії і інших країн. Належить з приємністю підкреслити, що основну підготовчу працю віча й концерту виконали всі члени комітету під головуванням білоруса, а не тільки українці, як це часто буває. Напередодні віча, в суботу, роздано на вулицях Ноттінггаму понад 10 тисяч летючок, спеціально виданих для тої ціли Відділом АБН в Ноттінггамі.

----- : -----

ПРОТИЖИДІВСЬКА КНИЖКА УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Московський більшовизм на Україні у своїх публікаціях випустив, за посередництвом Академії Наук УРСР, нову книжку проти "буржуазного націоналізму", тим разом проти жидівського. В книжці Т.К.Кичка "Іудаїзм без прикрас" гостро звертається проти жидівського народу та його релігії і говорить про співпрацю жидів з фашистами, нацистами і західними імперіялістами. Коли жиди на Заході підняли з цього приводу крик про антисемітизм, Москва стягнула цю книжку з продажу.

Наше становище до книжки Т.К.Кичка було висвітлене в "ШП" чч.: 12 і 15 коментарем о.з. і статтею Б.Віт., але корисним було б у розмовах з чужинцями, серед яких проживаємо представляти цей факт, що публікація проти жидів нічим не різниться від тих московсько-більшовицьких публікацій, що їх рудницькі, беляєви, терлиці і інші розписують проти українських націоналістів. Щобільше, в книжці проти жидів самі більшовицькі автори роблять знак рівняння між українськими і жидівськими націоналізмами. Інакше кажучи, не українські науковці з Академії Наук УРСР виступають проти жидів, але московські більшовики через своїх підданих в Києві виступають проти українського і жидівського народу і релігії.

"Українська Інформаційна Служба" в Лондоні випустила з цього приводу англійською мовою добре уаргументовану відповідь на закиди антисемітизму українцям, яку розіслано до всіх центральних газет і журналів, а особливо до різних жидівських організацій в цій країні. Частину того матеріялу вислано в терен для користування на місцях у нашій зовнішній роботі і проситься вислати його до редакцій місцевих газет, чи окремих осіб.

----- : -----

ПІД ЗНАКОМ СКРІПЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ДУХОВОГО ЖИТТЯ

/а/ На громадському відтинку.

В них 24 і 25 квітня, 1964 р. відбулися 19-ті з черги Загальні Збори СУБ-у. Це були одні з найкращих Зборів цієї великої загальноукраїнської організації, яких перебіг дав повний образ життя і праці української громади на терені Великої Британії, а враз з

тим і потреб, перед якими громада стоїть та які чекають на розв'язку. Зокрема перший раз присвячено багато уваги духово-культурним потребам, що виявилось в звітах, а ще більше в ділових виступах делегатів від поодиноких осередків. У виступах відчувалося турботу за те, в який спосіб зрівноважити постійний зріст матеріального стану організації з відставанням тих ділянок праці, які пов'язані з духово-культурним життям громади. Матеріальні досягнення СУБ-у справді великі. В цьому році майно, яким розпоряджає СУБ, досягло суми 162.000 фунтів, а за звітний час зросло на 30.000 фунтів. Тенденція до зростання існує далі. Зокрема зростає кількість домів в поодиноких громадах. Це є, без сумніву, позитивне явище, якщо б враз з тим не занепадало саме духово-культурне життя та не зменшувалися надходження на ті відділи праці організації, які пов'язані з культурними потребами громади. Такий ненормальний стан викликає тривогу і потребу скріплення загрожених відтинків.

Завданням Організації і тих її членів, які є активними в СУБ-і є, подбати про скріплення духово-культурного життя нашої громадської Централі та в ході посиленої праці закріплювати в громадському житті терену націоналістичні ідеї. Книжка, преса, та ідейно-культурні зацікавлення мають бути змістом цієї праці.

/б/ На організаційно-видавничому відтинку.

Духове зубожіння української еміграції у Великій Британії дає себе відчувати теж на стані Української Видавничої Спільки в Лондоні, яка є легальною установою Організації, а якої завданням є заспокоюючи потреби громадянства на книжку, дати йому здорові, націоналістичні видання, а членство обслужити організаційною літературою. УВС в минулому році набула власний дім з розрахунком, що всі клітини Організації прийдуть її з належною допомогою. Сподівання ці були тим більше оправдані, що дім цей став одночасно до диспозиції Т.Проводу і цілої Організації терену. Сподівання ці далеко себе не виправдали. Переведена збірка не дала сподіваних вислідів і, у висліді УВС попала в задовження, які гальмують її біжучу роботу, а на чому зокрема терпить видаваний УВС журнал "Визвольний Шлях".

В плані Організації скріпити духове життя терену, необхідним є звернути в першу чергу пильну увагу на організаційні установи культурно-ідейного характеру, а такою установою є якраз УВС. Члени ОУН на всіх щаблях Організації повинні мати це на увазі і в своїй щоденній роботі повинні пам'ятати, що УВС та "Визвольний Шлях" потребують їх постійної допомоги. З рамені Пропагандивно-Суспільної Референтури Т.П. видано окрему інструкцію, в якій основніше обговорюється питання "Визвольного Шляху" і інших видань, зі змістом якої належить ознайомити весь наш актив.

----- : -----

ОСЕЛЯ СУМ

В пляні дальшої розбудови й удосконалення нашого життя у цій країні, а особливо в пляні посиленої праці над молоддю, Крайова Управа СУМ набула в лютому ц.р. відповідний об'єкт в середній Англії, величиною 13 гектарів /33 акрів/ з відповідними будинками, де мають відбуватися літні таборування молоді і різні імпрези на протязі року. Дотеперішні видатки виносять 12 тисяч фунтів, /11 тисяч сама посілість, а 1000 закуплений виряд і бараки в другому місці/. Для упорядкування оселі, побудови кількох нових будівель, як напр. відповідної залі, потрібно ще добрих кілька тисяч фунтів. Дотеперішні видатки покрито в більшості на рахунок позичок в банку і в приватних людей. Для здобуття фінансів на ту ціль КУ СУМ розписала збірку серед громадянства на місяці травень і червень ц.р. Наша Організація підтримує вповні почин СУМ в набутті оселі, як також заплановану збірку фондів на ту ціль.

Крім фінансової допомоги потрібно також багато людей, які в суботи й неділі пополудні могли б прибути до оселі і допомогли

в її упорядкуванні, щоб вже цього року можна було zorganizувати там табори для молоді. Це впершу чергу відноситься до осередків в Мідлєнді, а також в Лянкашір і Йоркшір, які повинні організувати екскурсії до оселі в повищій цілі.

----- : -----

НОВЕ АНГЛОМОВНЕ ВИДАННЯ

В місяці квітні видавничий відділ СУБ-у випустив друком книжечку пера проф. Наталії Полонської-Василенко під наголовком "Україна-Русь і Західня Европа в 10-13 Століть", яка має 47 сторінок друку і 16 сторінок ілюстрацій. Ця книжечка видана на доброму папері, в твердій оправі із "сорочинкою", і робить дуже гарне вражіння. Незабаром вона буде пущена в продаж. На місцях треба буде доглянути, щоб Управи клітин СУБ-у, які одержуть цю книжечку для продажу та поширення, доклали старань, щоб вона дісталася до всіх публичних та шкільних бібліотек, а зокрема, щоб ця книжечка дісталася до хати кожного мішаного супружжя і всіх середньошкільників, зокрема до тих, що не володіють добре українською мовою.

----- : -----

ЗАГАЛЬНА ЕНЦИКЛЮПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

З днем 7-го травня в продаж поступить перший том "Загальної Енциклопедії Українознавства" в англійській мові, яку видає, в узгодженні з НТШ, Український Національний Союз в Канаді. Перший том має 1180 сторінок друку та є широко ілюстрований картами, діярами, таблицями і фотографіями.

Ціна цього тому в Англії буде виносити 15 фунтів. Радимо докласти старань, щоб це англломовне видання монументальної вартости знайшлося в наших бібліотеках і у більших публичних чи університетських англійських бібліотеках. Цю книжку можна замовляти в СУБ-і.

----- : -----

Адреса Бюлетеня ТП.

Пригадуємо всім друзям, що канцелярія ТП, як також Української Інформаційної Служби знаходиться тепер в домі УВС. Адресувати потрібно як слїдує:

Ukrainian Information Service,
200 Liverpool Road,
London, N.1.

----- : -----

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

Ч. 3/59/

Травень-Червень 1964

Рік XII

30 ЧЕРВНЯ 1941 - 1964

Довгі роки визвольно-революційної боротьби Організації Українських Націоналістів /ОУН/ багаті подіями історичного значення, а одною з цих подій є Акт Відновлення Української Державности в дні 30-го Червня 1941 року.

Створена 1929 року ОУН поставила собі за мету піднести український нарід до боротьби за українську державність. Ця ідея, завдяки праці і боротьби ОУН, кріпшала з року на рік, поширюючись в народі на всіх просторах українських земель. Зокрема скоро зростав український революційний рух на ЗУЗ, коли керівництво ОУН на цих землях перебрав Степан Бандера. Було ясно, що у висліді закроєної боротьби цей рух мусить довести український народ до збройного виступу проти окупантів.

Зростанню революційних настроїв в українському народі сприяла теж непевна міжнародна ситуація, яка допровадила до 2-гої Світової Війни. Коли впала Чехословацька держава, вперше дала себе відчутти існуюча вже тоді українська проблема. Українське населення Закарпаття, не оглядаючись на несприятливі обставини, виявило своє сильне бажання творити українську державність. Хоч ця спроба не увінчалася повним успіхом, але українські революційні настрої не втихали. Нагодою для поширення терену діяльності ОУН дала німецько-польська війна і загарабання Москвою ЗУЗ, що дало нагоду для ОУН діяти інтенсивно на всіх просторах України. Помимо жакливого терору ворога, кадри українських революціонерів постійно зростали, які стали для українського народу надією і опорою в його спротиві московському окупантові.

Вибух німецько-більшевицької війни в 1941 році став нагодою для вияву настроїв українського народу, а проголошення відновлення української державности Актом 30 Червня було історичною закономірністю. Стан національної свідомости українського народу був такий, що по відході большевиків на українських землях не могло бути більше мови про нову німецьку окупацію. 30 Червня 1941 року у Львові проголошено Українське Державне Правління, яке стало визнане ентузіастичними масами підчас масових маніфестацій на звільнених від большевицьких орд теренах України.

Українська державність не вмшчалася у пляни гітлерівсько-німецьких переможців. Вони зліквідували уряд, а його Голову, Ярослава Стецька, разом з Провідником ОУН, сл. п. Степаном Бандерою, і їх найближчих співробітників запроторили до концтаборів. Це стало початком нової німецько-української війни, під час якої створена УПА боролася зразу на два фронти, а по упадку Німеччини довгими роками зводила завзяті бої з московсько-більшевицькими ордами.

Створена в 1941 році українська державність не проіснувала довго, а УПА не закінчила боротьби з переважаючими силами ворога. Одначе ви-двигнена тоді українська проблема не перестати до нині існувати. Акт 30 Червня 1941 Року є якраз тою метою, до якої зміряє і буде зміряти український нарід в своїй дальшій боротьбі з московсько-більшевицькими наїзниками.

Для нас, членів ОУН, цей Акт є пригадкою, що цілі нашої боротьби ще не осигнені, і що цей факт вимагає від нас нових зусиль і дальшої боротьби. Згадуючи сьогодні про цю подію великої історичної ваги та морального значення, пам'ятаймо також і про завдання на майбутнє, а до цих завдань кріпимся самі та допомагаймо в цьому українській громадськості.

.....:.....

ПОЛОЖЕННЯ В ССРСР І УКРАЇНІ

/ Доповідь виготовлена на 6. Конференцію ЗЧ ОУН /

І. Зміни в ССРСР після смерті Сталіна

Смерть Сталіна була моментом великого психологічного зламу в житті московської большевицької імперії. Цього моменту з нетерпінням ждали мільйонові маси стероризованих рабів в ССРСР, населення в поневоленіх Москвою сателітних країнах та навіть широкі круги самого панівного партійно-державного апарату в ССРСР. Жорстокий сталінський терор і безпощедна централізація з одного боку створили з ССРСР грізну мілітаристичну потугу, яка здобула нечувані успіхи у зовнішній агресивній політиці, але з другого боку напружила до найвищого степеня внутрішні протиріччя в большевицькій імперії і довела її населення до нечуваної моральної і матеріальної нужди. В моменті смерті Сталіна ССРСР, назовні грізна світова держава, внутрі переживала глибоку кризу й розклад, який грозив імперії страшним внутрішнім катаклізмом при найменшому захитанні її основ.

Населення ССРСР, яке сподівалося значних полегшень з закінченням 2-ої Світової Війни, гірко розчарувалося в тих надіях. Всякі спроби одвертого спротиву й збройної боротьби поневоленіх народів за визволення були криваво здушені і мільйони нових каторжників переповнювали невільничі табори Сибіру. Від смерті Сталіна маси сподівалися якихось змін, полегш для себе, а може навіть загальної революції і розвалу большевицької імперії.

Прекрасно знаючи ці настрої, правляча московсько-большевицька верства опинилася в скрутній ситуації, коли Сталін помер. З одного боку вони здихнули легше, бо помер тиран, який не щадив і її, а з другого боку в неї появилися побоювання, щоб смерть Сталіна не стала нагодою до революції пригнічених народніх мас в ССРСР, яка то революція неминуче змела б цю верству зі сцени історії. Провідна верхівка цієї паразитарної бюрократичної верстви в страху за долю московської імперії вирішила переорганізуватися, перевести деякі реформи, щоб усунути найгостріші суперечності в большевицькій системі, піти на деякі уступки мас, не позбуваючись при цьому "командних висот". Реорганізація системи була також конечною з огляду на те, що вона не здібна була вже сприяти дальшому ростові економічно-мілітарної сили ССРСР, а радше почала гальмувати цей ріст. Сталінська централізована бюрократична система створила безліч перегородок поміж поодинокими ділянками економіки на місцях, доводячи до абсурдно-нерационального ведення господарства. Навіть большевицькі вожді бачили, що на дальшу мету, при такому стані, ССРСР неминуче програє бій в економічному змаганні з Заходом. Тому нове "колективне" керівництво компартії, на чолі якого вибився найменш доктринерний, а зате найбільш прагматичний Хрущов, почало поступово здійснювати перебудову ССРСР-івської системи для зміцнення підставових стовпів московської імперії, щоб уможливити її дальший ріст. Також знахабніла русифікаційна політика Москви за часів Сталіна привела до найбільшого посилення націоналістичних настроїв серед поневоленіх народів, що грозило неминучому розпадові ССРСР при відповідній ситуації. Після сталінського керівництва рішило по змозі знеутралізувати ці настрої при помочі сповидних поступок з одного боку і заходів для поборювання націоналістичних рухів з другого. Страх перед революцією поневоленіх народів і страх перед силою Заходу з одного боку і намагання зберегти лєнінсько-сталінську систему як передумову до дальшої експансії у світовому масштабі виявлялися в суперечних часом потягненнях московсь-большевицької влади в періоді хрущовщини.

Між найважливішими змінами, які зайшли в ССРСР за останніх 10 років треба відзначити:

а/ Деяке послаблення терору, а разом з тим обмеження сваволі

органу терору - КГБ, поважче зменшення кількості в'язнів у концтаборах і ослаблення гіпнотичного страху, який сковував найменшу ініціативу за часів Сталіна. Населення ССРСР, головно молодша генерація, починає поволі позбаватися паралізуючого страху перед мнимою непереможністю московської большевицької влади, який у великій мірі сковував навіть скриту вільну думку. Треба ствердити, що до цього психологічного зламу причинилася у великій мірі повстанська і підпільна боротьба УПА і ОУН, а за панування Сталіна та повстання в концтаборах організовані в'язнями з поневолених народів під проводом українських підпільників, у пізніших роках.

б/ У зв'язку з обмеженням ролі КГБ - ріст ролі партії у керівництві всім життям ССРСР; Рівночасно з тим іде ріст ролі технічного управлінського апарату. Партійно-управлінська бюрократія все далі відривається від мас поневолених народів.

в/ Реорганізація управління промисловістю в основному за територіальним принципом замість галузевого в центрі. Спочатку ця реформа мала наслідком деяку децентралізацію, що викликала т.зв. місницькі тенденції, але в останньому часі помічається відворот назад до тіснішої контролю з центру при допомозі т.зв. Ради Народного Господарства ССРСР.

г/ Безконечні і малоуспішні намагання при допомозі організаційних реформ і інших заходів /цілинні землі, кукурудза, горох, добрива, зрошення/ піднести продуктивність сільського господарства в ССРСР, не ліквідуючи при цьому ненависної колгоспної системи, яка забезпечує Москві повну контролю над селянством і його найповніший визиск; ліквідація паразитарних МТС-ів та деяке піднесення державних цін на продукти сільського господарства не були одначе вистачальними для достатньої стимуляції селянства до більше продуктивної праці. Селянство назагал втратило всяку охоту працювати на колгоспному лані, не маючи достатньої за це винагороди.

д/ В національній політиці наступило деяке сповільнення відкритого шовіністичного русифікаційного курсу, засудження на 20-му з'їзді КПСС сталінської політики винищення поневолених народів, реставрація деяких зліквідованих при кінці 2-ої світової війни національних "автономних" республік, дозволено до певної міри плекатися місцевий провінціального характеру патріотизм в рямцях загального "советського" патріотизму, який нічим не різниться від російського патріотизму і не сміє з ним сперечатись. З другого боку ведеться політика сприяння русифікації з заборонаю їй протидіяти. З тією метою введено новий облудний закон про мову навчання в школах, який лишає вільну руку для всяких русифікаційних махінацій, ведеться неголосне обмежування розвитку національної культури при допомозі позалаштункових потягнень, таких як напр. обмеження тиражів видань газет, журналів і книжок, накидування репертуару театрам і сценарії для кіноматографії, програм для радіа і телевізії, а також одверта нагінка на тих, хто пробує виступати за самостійний розвиток національної культури. Після 20-го з'їзду партії в другій половині 1950-их років дещо поширено мізерні права і компетенції національних республік ССРСР, однаке ці потягнення мали більш формальний ніжпрактичний характер, бо агентурні "уряди" національних республік не мають ні змоги ні охоти проявляти якунебудь власну ініціативу. Вони далі є маріонетками в руках ЦК КПСС і відповідних його відділів. Політика творення єдиної нації з народів ССРСР провадиться посилено далі при допомозі не тільки пропаганди "злиття націй у майбутньому комуністичному суспільстві", а також практично при допомозі помішування населення, переселення на цілинні землі і новобудови Середньої Азії й Сибіру, де воно змушене обставинами поступенно русифікуватись.

е/ В ідеологічній ділянці большевицькі вожаки під проводом Хрущова визнали за доцільне "омолодити" свою дискредитовану ідеологію, надати їй нового динамізму. Для того розвінчано "культ особи" Сталіна, викинено за борт заскорузлий догматизм і талмудизм, проглошено "поворот до Леніна", "колективного керівництва" і "творчого марксизму". Прикриваючись авторитетом Леніна переведено ревізію його ідеології, щоб оправдати свою політику, диктовану твєрдими фактами життя.

Не будучи ще готовими до насильницького завоювання світу і побоюючись сили Заходу, вони відкинули ленінську догму про неминучість війни з капіталізмом і стали пропагувати "співіснування" і, крім революцій, також "мирний шлях до соціалізму" при допомозі парламентарних метод в "капіталістичних" країнах. Твердячи, що "соціалістична" система є вже сильнішою ніж капіталістична, вони висунули зовсім не ленінську програму побудови комунізму в СРСР до 1980 р., навіть ще до перемоги "соціалізму" в усьому світі. Щоб запобігти народнім революціям в сателітних країнах, Москва мусіла зрезигнувати з накидування їм большевицької системи у всіх її деталях, зліквідувати Комінформ і дозволити своїм маріонетковим урядам у тих країнах провадити дещо змодифіковану політику. В наслідок десталінізації і деякого унезалежнення частини сателітних країн, а також спроб приєднання Тітовської Югославії до свого табору, в большевицькій системі наступило захитання ідеологічної монолітності. Повстало кілька центрів комуністичного руху. Найповажніші розходження появилися у відносинах з Китаєм, який заступає більш авантюриницьке становище та якого імперіялістичні плани зударяються з московськими. Виникнення різних відтінків большевизму, підваження ортодоксальності і провідницької ролі Москви в комуністичному русі, вносить ідеологічну дезорієнтацію серед членів КПСС, дискредитує її в очах мас і спричиняється до розбудження приспаної вільної думки.

є/ З різних причин практичної натури, а також для просування лінії "співіснування" Москва змушена була піти на розширення контактів з вільним світом. Цей контакт враз із ідеологічним захитанням всередині московської імперії дав товчок до нових течій в літературі, мистецтві, науці, економічній і політичній думці, а також у побуті. Ці течії ростуть із стихійною силою і Москва марне старається загамувати їх, або принайменше опанувати їх. До росту критичної думки серед населення СРСР причиняється у великій мірі також і факт зросту загального рівня освіти. / і так, коли в 1939 р. на 1000 осіб населення припадало 83 особи з середньою і вищою освітою, ця цифра збільшилася до 281 осіб у 1959 р./.

ж/ Нова програма КПСС, прийнята 22-им З'їздом КПСС, була проголошена "програмою побудови комуністичного суспільства", яка в наступних двох десятиліттях має бути зреалізована через досягнення матеріального достатку, нових комуністичних суспільно-економічних відносин і виховання комуністичної людини. Всякі намагання розв'язати ці завдання дотепер мали дуже мізерний успіх і є малі вигляди на те, щоб вони були розв'язані і в майбутньому.

Найгірше представляється справа з вихованням комуністичної людини, яка мала б позбутися всіх "пороків капіталізму" у своїй свідомості. Хоча вже давно ліквідовано т.зв. експлуататорські класи і хоча вже осталась лиш одна четвертина населення, яка пам'ятає дореволюційні часи, а понад половина - це особи, які народились вже в часи "соціалістичних" п'ятирічок, немає познак на те, щоб "капіталістичні пережитки" зникали із свідомості людей. Що більше, вони починають ширитися. Приватновласницька психологія процвітає у різних формах, релігійність шириться серед молоді, націоналізм поневолених народів стається щораз більше свідомим і скристалізованим. Хрущовський режим вдається до драконських заходів, щоб протидіяти цим тенденціям. Боротьба проти релігії довела до морального звиродніння серед деякої частини населення. З другого боку грабування державою працюючих з наслідків їхньої праці примушує людей здобувати засоби до життя при допомозі недоволених способів. З цього виникає хронічне розкрадання і марнування майна, проти якого не в силі нічого вдіяти навіть загроза розстрілу, чи довголітньої каторжної праці. Московський режим змушений звертатися до нових засобів терору і донощництва - т.зв. народних дружин і груп співдіяння партійно-державному контролю. Гучні пропагандивні кампанії в стилі давньої стахановщини - т.зв. соціалістичні змагання, бригади комуністичної праці, "українська родина", пропаганда т.зв. морального кодексу комунізму залишається здебільшого купом порожніх фраз, які немов димова заплата прикривають нечуваний визиск робітника і банкрутство намагань Москви зробити робітників добровільними рабами; створити новий тип комуністичної людини

II. Положення в Україні

а/ Під формально-правним оглядом Україна на обмеженій території включеній в УССР є союзною державою у фєдератії ССРСР, вона задержує свою суверенність, але не користує з неї, віддаючи свої істотні суверенні функції союзним органам ССРСР. Це є формальна вивіска, за якою імперіялістична Москва маскує свою повну владу і поневолення України. Для замилювання очей українському народові і зовнішньому світові, Москва дозволяє представникам маріонеткового "уряду" України брати декоративну участь в Об'єднаних Націях та деяким органам тієї організації, а також втішатися по-рожню конституцією, яка не дає ніяких прав, та деякими іншими неістотними атрибутами суверенності, до того фальшивими, такими як советський "український" прапор, гимн і т.д. "Уряд" УССР не може самостійно вирішити ніякого важливого питання, його прем'єр ані міністер закордонних справ не переговорює в ніяких справах з іншими суверенними державами; цей уряд не має ніяких дипломатичних представництв у чужих державах. Міністерство оборони УССР не має ані одного вояка до своєї диспозиції; військо, яке знаходиться на території України є чужим, окупаційним військом під командою московських генералів; Україна поділена на військові округи, які безпосередньо підлягають Москві. Українське господарство є кероване з московського центру, Держпланом і Радою Народного Господарства ССРСР, а також різними Держкомітетами і Міністерствами ССРСР. Лише дуже малий відсоток підприємств підлягає т.зв. республіканським міністерствам у Києві, та й їх діяльність відбувається за загальними директивами з Москви і не може бути поважно змінена київським урядом, бо це протирічило б Конституції ССРСР. Міністерство культури УССР не має ні можливості ні охоти дбати про розвиток української культури, а служить тільки для гальмування його та для ширення русифікації. Т.зв. Верховна Рада УССР не є свobodно вибраним парламентом України, а є звичайним збіговищем московських вислужників, назначених верхівкою большевицької партії, що складається з запеклих ворогів і зрадників українського народу. "Вибори" Верховної Ради УССР – це жалюгідна фарса, яку залякане населення змушене грати під сторожним оком КГБ і інших органів терору. До того ж Верховна Рада УССР обмежена в своїх компетенціях конституцією і компетенціями Верховної Ради ССРСР. З другого боку уряд і Верховна Рада ССРСР не є справжнім союзними органами, а лиш експозитурою московської большевицької партії і московського імперіялізму. Україна не користується навіть автономією в межах ССРСР, бо немає такої ділянки життя, про яке уряд УССР міг би рішати, не оглядаючись на Москву. Фактично ж Україна сьогодні є провінцією московської імперії, яка має право користуватись українською мовою в адміністрації, шкільництві і культурному житті, але не завжди користує з цього права.

б/ Керівну роль в усьому адміністративному і господарському апараті в Україні відіграє т.зв. Комуністична Партія України, яка є територіальною філією московської большевицької партії, що в 1952 р. змінила собі назву на КПСС. Ця партія постала переважно з чужинецьких зайд і частинно українських зрадників і її неподільна диктатура спиралася на московські багнети. З бігом часу до цієї партії наплило багато паразитичних і опортуністичних елементів, які шукали влади та наживи, та легшого життя, або змушені були піти туди обставинами. Сьогодні КПУ начисляє около півтора мільйона членів, більшість з яких – це українці, які відорвалися від свого народу і служать його лютому ворогові. Не виключено, що й між ними є люди, яким нечужина їхня наймитська служба і підрадна роль в компартії, але покищо немає позначок серйозної національної української опозиції до Москви в рядах КПУ. Однак сам факт скріплення українського елементу в КПУ має так негативні як і позитивні сторінки. Негативним головне є обманливе враження послаблення чужинського панування на Україні, що може зробити отруйну большевицьку ідеологію більш сприйнятливою; позитивом може бути можливість виникнення сильної національної опозиції в КПУ при відповідних обставинах. Компартія через свої ячейки диктує напрями діяльності всім установам в Україні.

Донедавна цей факт був загально визнаний і схвалюваний як вияв "пролетарської диктатури", але почавши від 22-го З'їзду КПРС його стали соромливо обходити та м'яко називати соціалістичною демократією. Про СРСР тепер говориться не як про "диктатуру пролетаріату", а про "всенародню державу", де нібито владу має цілий нарід. Монопартійна система в СРСР і Україні не дозволяє на відповідний вияв ніякої іншої політичної думки і залишається надалі диктатурою; скільки б агенти Москви не говорили про "всенародню державу". Жодної демократії, соціалістичної чи якоїнебудь іншої в Україні немає, бо немає свободи вислову вільної думки, свободи преси, зібрань, маніфестацій, політичної, культурної, релігійної чи навіть харитативної діяльності. Сором'язливість Москви говорити про "диктатуру пролетаріату" свідчить лишній раз, що підсов'єтському населенню обридла ця диктатура. З різних допоміжних компартій організацій найважливішою є комсомол, членами якого є понад три мільйони молоді в Україні. Велика більшість цієї молоді належить до Комсомолу тому, що треба туди належати, але активну роботу провадить лише незначне число активістів. Більшість молоді, скінчивши школу, відпадає від Комсомолу.

/Продовження буде в н.ч./

.....:.....

П О К Л І Н Ш Е В Ч Е Н К О В И

Цього року українська нація відзначає 150-річчя з дня народження Тараса Шевченка, який став найбільшим українським поетом, національним пробудителем, мислителем і символом Визвольної Боротиби, яку від багатьох років веде український нарід з ціллю здобуття Української Самостійної Соборної Держави.

До відзначення цієї важливої історичної події - 150-річчя з дня народження Тараса Шевченка, приготувалася також українська громада у Великій Британії, а ці приготування очолив і їх провадив створений у 1960 році Шевченківський Ювілейний Комітет, в рамках якого співпрацювали представники багатьох українських організацій, що існують на цьому терені. За форму крайового свята обрано практиковані давніше, або і тепер /СУМ/, здвиги, а на місцевість відбуття цього здвигу обрано місто Ноттінггам у середущій Англії, до якого є відносно легкий доїзд з цілого британського острова.

В суботу, 23-го травня, 1964 року, до Ноттінггаму з'їхалося понад 3000 українців з різних місцевостей, щоб віддати шану тій Людині, яка стала символом державницьких змагань української нації. Програма Здвигу, яка складалася з двох частин - маніфестаційної у Форест Парку й академічної в Алберт Гол, була повністю присвячена пам'яті Шевченка та його ідейній спадщині, на якій ми базуємо наше національне життя і боротьбу.

Почесними гостями Здвигу були Їх Ексцеленція Августин Горняк, ЧНВ, Апостольський Екзарх Українців Католиків Англії і Валії, і о. С. Морозюк, Душпастир УАПЦ з Ноттінггаму, який репрезентував офіційно о. Протопресвітера С. Молчанівського, Голову УАПЦ в Англії, голови українських громадських, молодечих і комбатантських організацій, і представники від англійців, білорусів, литовців, лотишів, мадярів, поляків, румунів і чехів.

Як Здвиг у Форест Парку так і Святочна Академія в Алберт Гол відбулися у вірцевому порядку з широкою і змістовною програмою, яка охоплювала доповіді церковних достойників і світських репрезентантів, складування вінків коло портрету Тараса Шевченка та виступів мистецьких груп і одиниць СУБ-у, СУМ-у і Пласту.

На особливу увагу заслуговувала перша частина вечірньої Святочної Академії в Алберт Голі, яка стала спільною маніфестацією з нагоди Шевченкового Ювілею поневолених народів проти Москви та її імперіялістичної політики в Східній Європі.

Представники вичислених попередньо народів, висловлюючи свою пошану Шевченкові з нагоди його Ювілею, підкресляли в своїх промових великі заслуги української нації в боротьбі з Москвою, а рівночасно заявляли солідарність репрезентованих ними народів у цій боротьбі. За їхніми словами, Шевченко та його дух, його життя та ідеї, є такими великими і важливими не лише для українців, але для всіх народів, які прагнуть свободи й борються на неї. Українська нація повинна бути гордою, що видала із себе таку велику Людину, якої поетична спадщина живе сотнями років, є завжди свіжою, мобілізуючою і оновлюючою, до якої можна звертатися в усіх моментах життя - підчас смутку та розпачі, а ще більше - підчас успіхів і перемог.

Взявши під увагу зміст промов, які були виголошені під час Здвигу, і зміст резолюцій, ухвалених на Здвизі, а рівночасно таку велику кількість присутніх, треба надіятися, що цей дух Шевченка, який вітав над Здвигом спричиниться до значного скріплення українського організованого життя в тій країні, чого потрібно зокрема тепер. Найкращим і найповнішим відзначенням заслуг Шевченка для української нації буде сповнення його Заповіту - розірвання цих московських кайданів, які сковують нашу націю, і побудова на місці неволі та руїни свободного державного життя української нації.

Відзначення Шевченківського Ювілею повинно тривати цілий цей рік. Тому згадуючи сьогодні цими короткими реченнями про відбутий у Ноттінгхамі Здвиг і Святочну Академію, нашим бажанням є закликати усіх продовжувати справу цього Ювілейного Року далі, а цим продовжуванням змагати до найповнішого відсвіження в нашій пам'яті слова і духа Тараса Шевченка.

.....

П'ЯТА РІЧНИЦЯ СМЕРТИ ПРОВІДНИКА С. БАНДЕРИ

В жовтні 1964 року минатиме п'ять років від цього часу, коли в Мінхені згинув з руки московсько-большевицького агента сл. п. Провідник Степан Бандера.

Цей трагічний факт зустріла українська нація з великим смутком, який супроводився сильною постановою багатьох українців, зокрема членів ОУН, продовжувати із ще більшими зусиллями боротьбу проти імперіалістичної Москви, щоб перемогою над нею та побудовою на наших землях Української Самостійної Соборної Держави віддати шану впавшим Героям, щоб тою перемогою над ворогом пімстити смерть Провідника ОУН, сл. п. Степана Бандери.

Сьогодні ми наближаємося до п'ятої річниці тієї трагічної в історії ОУН дати. Смерть з руки ворожого агента Провідника ОУН послабила у певній мірі наші сили, бо тою смертю ворог вирвав з наших рядів людину великого формату, але вона не принесла цих наслідків, на які ворог міг розчислити. ОУН залишилася тою самою організацією, вона далі стоїть в авангарді боротьби українського народу проти Москви, на неї далі спрямовується вся увага ворога. Цей факт треба також завдячувати у величезній мірі сл. п. Провідникові Степанові Бандері, який прикладом свого життя, підпільно-організаційною, бойовою і політичною активністю зумів виплекати в Організації стійкого члена-бойовика, суспільно-політичного працівника, організатора й керівника нашого суспільного життя, який вміє переносити удари ворога, змагаючи постійно до досягнення найвищої мети - здобуття УССД.

Але наближення П'ятої Річниці Смерти сл. п. Провідника Степана Бандери накладає на наших членів особливі зобов'язання. Цю сумну річницю нам треба відзначити з особливою увагою, а цим віддати шану нашому довголітньому Провідникові, пригадати собі його Велику Постать в усій ширині та значенні, а рівночасно повторити, доповнити й поширити ті сторінки нашого ідейно-морального, суспільно-

політичного й організаційного життя, які сповняють у нашій боротьбі найважливішу функцію, себто які є стрижнем тієї боротьби.

Застановляючись над цими справами на своєму недавньому засіданні, Тереновий Провід прийняв такий загальний план у відношенні до відзначення П'ятої Річниці Смерти сл. п. Провідника Степана Бандери:

а/ в суботу, 17-го жовтня, 1964 року, в Ноттінггамі, де приміщується Музей Української Визвольної Боротьби ім. Степана Бандери відбудеться перше свято для відзначення тієї трагічної дати, яке матиме характер теренового засягу.

б/ В дні 18-го жовтня, 1964 р., або тиждень пізніше повинні відбутися подібні свята окружного характеру в таких місцевостях, як Лондон, Лестер або Дербі, Манчестер, Брадфорд і Единбург.

в/ В дні 15-го жовтня, 1964 року, в кожній станиці повинні відбутися Святочні Сходини членів і симпатиків ОУН для вшанування пам'яті сл. п. Провідника Степана Бандери.

Теренове Свято в Ноттінггамі буде складатися з двох основних частин, які становитимуть програму цього свята. Першою частиною буде проща українців з різних частин Британських Островів для відвідин Музею Української Визвольної Боротьби ім. Степана Бандери, яку будуть організувати наші низові клітини. Другою частиною свята буде академія у формі сесії, під час якої спеціально покликані прелегенти будуть давати виклади про сл. п. Степана Бандеру з різних сторінок його підпільно-бойової, ідейно-політичної і організаційної діяльності. Учасниками тієї частини стануть ті, що прибудуть в цьому дні до Ноттінггаму для відвідин Музею та złożення поклону сл. п. Провідникові Степанові Бандері.

Сьогодні ми подаємо тільки загальний нарис того, що буде організувати на день 17-го жовтня для Теренового Свята, і дати, коли подібні святкування повинні організуватися по округах. Докладніші інформації про програму свята в Ноттінггамі будуть подані при кінці місяця липня. Не зважаючи, однак, на те, Станичні Проводи повинні вже від сьогодні інтересуватися тією справою, зокрема організаціями прощі до місця Музею. День 17-го жовтня резервується завчасу лише для тої справи. Районові Проводи повинні завчасу взятися до розпрацювання планів та започаткування підготовки до свят окружного характеру.

Основна ціль цього свята лежить в тому, щоб програма теренового характеру імпрез і окружного були дбайливо підготовані, а самі святкування щоб охопили якнайбільшу кількість людей. Програми окружних академій чи святкових зібрань можуть включати концертну частину. Кожна громада, поминаючи теренове і окружні свята, повинні організувати щось у себе на місці, в пізніших суботах чи неділях жовтня або листопаду.

Районові і Станичні Проводи повинні звернути увагу, щоб під час цього періоду, який є призначений для вшанування пам'яті сл. п. Провідника Степана Бандери в терені не відбувалися забави, чи інші імпрези розвагового характеру. Цей час треба використати повністю для ідейно-морального оновлення та політичного освідомлення якнайбільшої кількості українців. Дбайлива підготовка сходин, академій, прощ і інших форм цих святкувань під кожним оглядом буде запорукою поважних успіхів.

Припускаємо, що з тієї нагоди в терені буде переведена збірка на дальшу розбудову Музею Української Визвольної Боротьби ім. Степана Бандери. Порядком інформації подаємо, що в доповнення до вже привезених експонатів, що становлять колишню персональну власність сл. п. Степана Бандери, цими днями до Музею спроваджується авто, яким користувався Провідник на протязі кількох років перед його трагічною смертю.

Провідники організаційних клітин будуть трактувати подані тут інформації та настанови як доручення Теренового Проводу в цій справі, і так будуть діяти, щоб їх виконати в якнайкращому порядку, чого вимагає від нас так поважна справа. Відзначення П'ятої Річниці Смерти сл. п. Провідника Степана Бандери повинно стати поважною маніфестацією цих ідей, якими жив, за які боровся і згинув Провідник ОУН,

і потужною маніфестацією піддержки цим ідеям і солідарності з ними зі сторони всіх членів, симпатиків та прихильників ОУН, та всього українського громадянства.

.....:.....

Військова Сторінка

ТАНКИ - ЗНИЩУВАЧІ

Танки-знищувачі були винайдені німцями в часі 2-гої Світової Війни, щоб поборювати сов"єтські танки середнього типу марки Т-34. Для цього танки-знищувачі мали гармати більшого калібру й були дуже придатні для поборювання наступаючих танків, хоч не могли давати достатньої охорони власній піхоті, ані обороняти її від наступаючих ворожих танків. Тому після довгих випробувань та експериментів, які мали виявити якнайбільшу боездатність танків-знищувачів, щойно влітку 1944 року німці мали змогу кинути їх на фронт у більшій кількості, продукуючи такі типи:

а/ Гетцер-38, - легкий танк-знищувач із 75 мм. гарматою, який обслуговував піхотні дивізії;

б/ Марк ІУ - середнього типу танк-знищувач дуже швидкої скорості, з 76 мм. гарматою, який обслуговував панцерні з'єднання, і

в/ Пантера - важкий танк-знищувач з 88 мм. гарматою, який був призначений спеціально для поборювання і знищування ворожих танків.

В сов"єтській армії не прив'язували великої ваги швидкій рухливості танків, але зате масово продукували протипанцерні гармати. Були створені цілі протипанцерні полки, а навіть бригади. Від 1943 року сов"єтські війська мали масову протитанкову артилерію. З танків-знищувачів вони розвинули успішно тип СУ100 і ІСУ122, які ще й тепер є в повній військовій службі.

Вдосконалення німцями танків типу Тигр і Пантер примусило американців продукувати більшого калібру протитанкові гармати й шукати за новим типом танка-знищувача, що зумів би протиставитися німецьким танкам-велитням. Після багатьох невдалих спроб американці випродукували тип М26, який задержався до кінця 2-гої Світової Війни.

В стратегії американської протитанкової боротьби є тепер настанова, що найліпшою зброєю в боротьбі з танками є такі протипанцерна зброя. Європейські мілітаристи відкидають цю думку. Знову ж сов"єтські військовики заступають погляд, що бойові танки в комбінації з протитанковими гарматами і танками-знищувачами є дуже доброю обороною.

Очевидно, що американське командування не легковажить ролі танків знищувачів і їх продукує та вдосконалює. В теперішньому часі найліпшими американськими танками-знищувачами є М50 ОНТОС і М56 СКОРПІОН. Однак, ту знову ці танки-знищувачі не можуть тади безпосередньої підтримки власній наступаючій піхоті, ані її охороняти, бо їх завданням є тільки безпосередня боротьба з ворожими танками.

Західньо-німецька армія успішно вдосконалює важкий тип танка-знищувача ГС30 з 90 мм. гарматою і другий, такий же сам тип, озброєний протитанковими ракетами, грізною зброєю для поборювання танків. Заплановано, що кожний курінь панцерних гренадирів буде мати одну чету танків-знищувачів. Таким чином панцерні частини західньо-німецької будуть добре вивінені в протипанцерну зброю, якщо врахувати, що крім танків-знищувачів є ще грізна ручна протитанкова зброя - штурмові гармати, протитанкові гармати і т. п.

Так чи інакше, всі військові планувальники згоджуються, що танки-знищувачі відіграватимуть важливу роль в майбутній війні.

.....:.....

- підвищувати військове знання старшин, підстаршин, рядовиків та інших відповідних людей, членів Організації;

- спрямовувати українську молодь на військові вишколи, а особливо до військових шкіл.

З Постанов 6-тої Конф. ЗЧ ОУН.

.....

Вишкіл, Виховання

ЦІННИЙ МАТЕРІАЛ ДЛЯ УВАГИ

Цими днями в США вийшло з друку 12-те число "Фенікса", що його видає вже десятий рік Товариство Української Студентської Молоді ім. М. Міхновського. Це число є присвячене майже повністю ідеологові українського націоналізму - д-рові Дмитрові Донцову з нагоди його 80-літнього ювілею.

Не маючи місця на обширнішу рецензію, ми обмежимося лише до наведення наголовків основніших статей, які становлять зміст цього числа "Фенікса". Від редакційної колегії надруковано коротку статтю під наголовком "Дмитро Донцов, Інтелігенція і Студентство", а в рубриці студій надруковано: "Філософічні основи ідеології Дм. Донцова", "Ідеолог українського самостійництва", "Ідеолог українського аристократизму", "Дм. Донцов - ідеолог українського традиціоналізму". В розділі "проблеми" надруковано обширнішу статтю під наголовком "Політика та її теоретичні межі можливостей". Крім цих матеріалів, в журналі надруковано ще інші статті, що відносяться до образотворчого мистецтва, літератури, культури і науки. Є спомини про сл. п. ред. Дмитра Штикала і д-ра Дм. Бучинського.

Тереновий Провід взяв деяку частину до поширення на нашому терені, які будуть вислані дорогою Фінансово-Господарчої Референтури. В разі потреби можна буде замовити більше. Наші члени, зокрема провідні, повинні звернути на це число особливу увагу.

.....

ПОСТАНОВИ 6-ТОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЗЧ ОУН

Цими днями Тереновий Провід вишле в терен Постанови 6-тої Конференції ЗЧ ОУН, яка відбулася при кінці 1963 року. Ці Постанови є видані окремою книжечкою і будуть доручені організаційним шляхом до низових клітин. Їх одержують члени Районових і Станичних Проводів, плюс зведено, якщо одержана кількість примірників на це дозволить.

З хвилиною одержання ці Постанови входять в нашу програму вишкільної та виховної праці над членством. Для докладного перероблення цілості та засвоєння /грунтового/ певних частин треба організувати сходи і відправи і повністю присвячувати їх тій справі, щоб шляхом ґрунтового простудіювання Постанов 6-тої Конференції ЗЧ ОУН кожний член і симпатик могли зорієнтуватися в теперішньому положенні на всіх відтинках та знати головні засади й напрямні нашої дії в черговому періоді, який започаткувався від закінчення 6-тої Конференції ЗЧ ОУН.

Справам 6-тої Конференції ЗЧ ОУН були присвячені ті відправи з членами, які перепроводжувалися за участю члена Проводу ЗЧ ОУН, так що певна частина членів є поінформована про важність ґрунтового засвоєння Постанов. Решту членства треба поінформувати.

Зараз ми маємо обмежену кількість до поширення, але коли хтось із членів бажав би набути цю книжечку для себе, то просимо зголосити це до ТП. При цьому інформуємо, що текст Постанов 6-тої Конференції буде включений до збірки матеріалів про діяльність ЗЧ ОУН, яку приготує до друку БУП.

.....

Порядком інформації подаємо, що в зв'язку з поїздом Хрущова до Скандинавських країн, ЦК АБН видав спеціальну летючку для народів цих країн, яка в'яснює імперіалістичну політику Москви супроти України. Крім цього видано і поширено окремий матеріал д. Ярослава Стецька, в якому Голова ЦК АБН оскаржує прилюдно Хрущова за його злочини, dokonані на українському народові.

З нагоди посвячення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні, з нашого терену виїхав на це свято д. інж. В. Олесків, якого вислав СУБ, а Шевченківський Комітет, СУМ, ОБВУ, УВС передали йому уповноваження репрезентувати на цьому святі їхні організації.

oooooooooooooooooooooooooooo

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

№ 4/60/

Липень-Серпень, 1964

Рік XII

ПАМ'ЯТІ ДРУГА

З великим смутком прийняли члени, симпатички і прихильники ОУН жаїібу вістку, що наспіла до нас в дні 21-го липня, 1964 року, спові= жаючи про несподівану смерть на удар серця сл. П. ЯРОСЛАВА БЕНЦАЛЯ- ЄВШАНА, члена Проводу ЗЧ ОУН, активного діяча на суспільно-громадсько= му і культурному полі Української Еміграції в Німеччині.

Сл. п. Ярослав Бенцаль-Євшан народився 26 лютого, 1916 року, в м. Тернополі, Західна Україна, в родині відомих мистців-акторів - Миколи і Теодозії Бенцалів. Після закінчення гімназійного навчання і богосло= вських студій у Духовній Семінарії в Станиславові, сл. п. Ярослав Бенцаль думав піти шляхом своїх Родичів і збагачувати своїм уродженням таланом та успадкованим покликанням українську культуру в ділянці те= рального мистецтва. Одначе друга Світова Війна, що наступила в 1939 році, перешкодила сл. п. Ярославу Бенцалеві здійснювати ці початко= в в його життю пляни. Своє улюблене звання мистця сл. п. Ярослав Бенцаль замінив скоро на звання вояка, щоб зі зброєю в руках боротися за свободу свого поневоленого народу.

Важкі умовини вояцького життя підірвали, на передодні закінчення війни, здоров'я сл. п. Ярослава Бенцалі і він опинився у шпиталі хво= рий на запалення легенів. Не зважаючи на важкі умовини лікування у цих повосинних роках, що перепліталися з потребою безпеки перед злочи= нними руками московсько-більшевицької агентури та її репатріаційних комісій, сильний організи Покійного і його бадьорий, бойовий дух пере= могли хворобу, даючи йому спроможність включитися в політичне і грома= дське життя Української Еміграції в Німеччині. Він стає Тереновим Про= відником ОУН в Німеччині. В 1952 році сл. п. Провідник Степан Бандера покликує його до праці в Проводі, де він у 1953 році перебирає в свої руки керівництво Секретаріату Проводу ЗЧ ОУН, а ще кілька місяців пі= шіше стає Референтом Внутрішньо Української Політики. На становищі секретаря Проводу ЗЧ ОУН сл. п. Ярослав Бенцаль пробув на протязі де= сяти років, а на становищі Референта Внутрішньо-Української Політики до кінця свого трудолюбного й продуктивного життя.

Виконуючи важливі завдання в рамках ЗЧ ОУН, сл. п. Ярослав Бенцаль приймав активну участь в діяльності організацій громадського й культу= рного характеру, і в комбатантських товариствах. Він був широко відо= мий між молоддю СУМ-у і між б. вояками Української Дивізії УНА. В 1960 році сл. п. Ярослав Бенцаль стає обраний Головою Управи ЦПУЕН і на цьо= му становищі, у вирі широко закровної роботи на відтинку шкільництва, культурного й мистецького життя, у вирі широко розвиненої праці органі= заційного характеру Покійного Ярослава захопила несподівана смерть.

Сл. п. Ярослав Бенцаль-Євшан відзначався твердими рисами характеру, був вірним національно-ідейним принципам української людини-націоналі= ста, члена ОУН і активного борця за Волю України. Його життєрадісна вдача, свободна, але примірна поведінка, високе політичне і громадське вироблення та бистрота думки, високо розвинена загальна культура його як людини були цими атрибутами, які допомагали Покійному з успіхом зді= йснювати повзяті завдання на українському відтинку, чи між чужинцями- німцями, між якими він мав широкі знайомства.

Хай цих кілька скромних рядків на сторінках нашого "Бюлетеня" буде довготривалою пам'ятю нашою про Дорогого нам усім Друга і Зверхника, а для залишеної в болю Родини крихіткою розради. Клонючи свої голови перед його Світлою Пам'яттю, ми просимо Всевишнього, щоб наділив його своїми ласками і місцем у Царстві Небесному.

Редакція "Бюлетеня ТП у ВБ".

У ДВАДЦЯТИРІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ

Дня 11 липня 1964 р. минає 20 років з часу створення підпільного керівного центру української визвольної революційної боротьби, Української Головної Визвольної Ради.

Питання національно-визвольного центру українського народу, центру фактичного, а не тільки сповідного, в різні роки ставало перед ОУН як одна з гостро пекучих проблем в різних етапах її боротьби. Силою історичних умов, яку створює визвольна боротьба, ОУН, як єдина в українській дієвості підпільно-революційна організація борців за національне визволення від чужих окупантів, стала в останні десятиріччя надхненником і організатором національно-визвольної революції. Широкий обшир фронтів боротьби, як теж свідомість того, що справа національного визволення це не якийсь окремих привілей чи монополий обов'язок самих кадрів революційної Організації, але життєва справа й історична шанса всього народу заставляли ОУН включати в організовані рамки визвольно-революційної боротьби щораз ширші народні маси і в дальшому змагати до творення такого національно-визвольного центру, в якому могли б знайти місце також усі інші українські патріоти, що визнають konieczність фактичної боротьби українського народу за Самостійну і Соборну Державу і хочуть мати та можуть дати для тієї боротьби свій вклад.

Чотири історичні шанси для національного визволення принесли Україні роки двох світових воєн, коли в своїх основах валився той уклад політичних сил у східній Європі, який позбавив Україну державної самостійності. Ні одна з тих шанс не була прогайнована.

Коли в кінцеві роки першої світової війни почали валитися дві імперії, російська і австро-угорська монархії, український народ у збройній боротьбі відновив на своїх землях Самостійну Державу в 1918 р.

Один рік перед вибухом другої світової війни, коли Гітлер своїми анексіями довів до розпаду чехо-словацької республіки, на частині української землі, в Карпатській Україні, поновлено акт самовизначення українського народу в 1939 р., спираючися на дієві сили ОУН, як на головний організуючий чинник.

Третя історична шанса почала дозрівати в час перед вибухом німецько-більшевицької війни. Заходами Революційного Проводу ОУН створено тоді загально-національний керівний центр, складений майже з усіх існуючих на еміграції політичних середовищ /крім ОУН полк. А. Мельника/ під назвою Український Національний Комітет. Це був зав'язок української загально-політичної й керівної репрезентації напередодні грядучих подій. В перші дні після розгорнення воєнних дій ОУН - всупереч колоніальним плянам гітлерівської Німеччини - взяла на себе повну відповідальність за проголошення у Львові 30.6.1941 р. відновлення Української Самостійної Держави. Хоч члени Національного Комітету були перешкоджені німцями прибути на Україну, у склад Тимчасового Правління увійшли представники різних політичних напрямків. Але з наслідком арештів дія цього уряду не була довга. Коли вимоги нових окупантів відкликати цей історичний акт були відкинені і викликали гітлерівські репресії та ув'язнення, головні сили ОУН розгорнули з підпілля широку організаційну і революційну діяльність, zorganizували підпільну армію і змобілізували в ряди Української Повстанчої Армії нові сили для збройної боротьби за створення УССД.

Рік 1944 приніс велике виснаження на фронтах світової війни. В обличчі грядучої большевицької окупації українських земель і нової політичної ситуації, виринула необхідність згуртувати всі національні сили під один прапор і відновити заходи в справі створення всенационального представництва з прерогативами підпільного українського уряду. В цьому положенні також представники інших націй, через Головне Командування УПА, шукали можливості нав'язати переговори з офіційним представництвом українського народу. Але Українське Правління з 1941 р. свого завдання тоді виконувати не могло, бо майже всі його члени були ув'язнені. Давніший екзильний уряд УНР був недієвий і крім того відірваний від визвольно-збройної боротьби і від проблематики, що виростала з постійної боротьби з ворогом. Прийшла нова, четверта з черги, історична шанса догідної ситуації для української визвольної справи через зріст ваги української проблеми внаслідок визвольної боротьби проти двох окупантів.

Ця боротьба мусіла бути репрезентована відповідним верховним органом.

Головне Командування УПА заініціювало "акцію в напрямі творення загально-національного всеукраїнського політичного центру, який взяв би на себе найвище політичне керівництво визвольної боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу та репрезентував би цю боротьбу на зовні". /"До генези УГВР", БУП ч.3, ст.54/. Воно скликало ініціативний Комітет для підготовчих праць. В умовах дуже суворой конспірації і під постійною загрозою ворожого наскоку не лише теоретично опрацьовано засади майбутнього революційного центру, але теж ведено постійні переговори з різними представниками інших українських середовищ, які не співпрацювали з окупантом і розуміли вагу збройної боротьби УПА і ОУН. Підготовчі праці Ініціативного Комітету закінчилися в червні 1944 р. Дня 11 липня 1944 під охороною куреня УПА розпочалися в Карпатських лісах наради громадян, запрошених Ініціативним Комітетом. На голову Великого Збору вибрано визначного члена ОУН та загальновідомого українського громадсько і політичного діяча в Галичині і на Волині - Ростислава Волишина. Учасники нарад на першому засіданні проголосили себе Тимчасовим Українським Парляментом і прийняли назву Українська Головна Визвольна Рада.

Великий Збір, вислухавши доповідей про внутрішнє і міжнародне положення, опрацював платформу та універсал УГВР, як також її статус, демократичний характер якого відзеркалює конституції класичних демократій у західному світі. Вагітним у наслідки було рішення, що УГВР за всяких обставин залишається на Українських Землях, закордон висилає тільки своє представництво. Це рішення було дивовижне багатьом запобігти тому, щоб УГВР не перетворилася на еміграційне представництво, як це напр. було з урядом УНР, та щоб могла в час виносити потрібні рішення в ході визвольної війни.

Коли з перспективи років розглядати прийняті постанови, треба ствердити, що його автори поставилися з великою дбайливістю до своїх завдань. Характер УГВР, скоплений в рамки таких засад, надавав УГВР атрибути правдивого революційного уряду. А все ж таки було б хибним не добачувати тепер і деяких від'ємних сторінок в деталях опрацьованого устрою. Слабим місцем постанов була вимога, що УГВР має обов'язок оставатися на українських землях, тоді коли в умовах большевицької дійсности діяльність, а навіть існування такого великого державного політичного підпільного організму, як революційний парламент і уряд, на довшу мету була неможлива. Історія пізніших років це підтвердила. Не тільки Президент УГВР, але майже всі її члени, вибрані Великим Збором, що залишилися в Україні, загинули в визвольній боротьбі з окупантом, залишивши по собі великовартівний моральний і політичний капітал для нації. З другого боку залишилася прогалина й незавершений стан, який існував перед створенням УГВР, тобто тоді, коли сама ОУН була обтяжена не тільки політичною і збройною боротьбою з ворогом, але теж і справами пов'язаними з політичною репрезентацією української визвольної боротьби.

Що ж торкається основних ідейно-програмових принципів, то сюди належить в першу чергу відбудова Української Самостійної Соборної Держави на всіх українських землях шляхом революційної боротьби проти ворогів державної самостійности України; прийняття настанови про об'єднування провідних політичних елементів, що стояли на ґрунті суверенности і незалежности українських визвольних змагань; схвалення соціальної платформи, що забезпечує гідний та належний рівень українського громадянина у власній державі та передбачує направлення шкід, заподіяних ворожим колоніальним режимом, зокрема довголітнім окупантом, большевицькою Москвою. В програмі є окремо підкреслена потреба співпраці з іншими народами, передусім з поневоленими Москвою, що борються за своє визволення та визнають право України на її політичну незалежність. Те, чого не доставало в платформі, а особливо в Універсалі УГВР, це був брак - як анти тези - ідеологічного протиставлення, або бодай засудження, насильного накидування матеріялістично-атеїстичної ідеології большевицької Москви підсовєтським громадянам.

Створення керівного центру української революційно-визвольної боротьби відбилося широким відгомом по Україні. Сперта на сили своїх творців, ОУН і УПА і на підтримку українських патріотів різ-

них політичних напрямків, що стали на цей єдино можливий шлях боротьби за українську державність, УГВР в короткому часі здобула серед мас українського народу повне довір'я і авторитет. Хоч політичні події розвивалися незвичайно швидко і в Україну повертався давній і жорстокий ворог - Москва, несучи нещадний терор проти українського підпілля і масову збірну відповідальність супроти українського населення, все таки УГВР ще довгий час залишилася реальною керівною силою в Україні. Великих заслуг для цього безсумнівно доклали такі найдосвідченіші члени ОУН, як ген. Роман Шухевич, який під псевдонімом Р. Лозовський очолив генеральний секретаріат УГВР, визначний член ОУН Ростислав Волошин, поет української революції Йосип Позичанюк та інші.

Про діяльність УГВР, як підпільного уряду в системі визвольного революційного руху, свідчать дві великі акції: бойкот т.зв. виборів /всесоюзних/ до Верховної Ради СРСР та другий бойкот /республіканських/ виборів до Верховної Ради Української ССР і міських Рад, що відбулися 10 лютого 1946 р. і наступного року - 9 лютого та 21 грудня 1947. Не зважаючи на блокаду українських міст і сіл поліційними зв'язками та неймовірно дикий терор більшовиків, український народ з правдивим героїзмом пішов за закликом УГВР і масово збойкотував виборчі комедії більшовицьких окупантів. Відмовляючись піти до виборчих урн, він, правда, зазнав великих переслідувань, але й їх ціною здобув моральну й політичну перемогу над Москвою великої ваги. Кремль та весь його умасовлений терористичний апарат виявилися безсилими супроти ідейності, дисциплінованості та глибокого патріотизму найширших мас українського народу, який перевівши бойкот виборів, визнав незаконним тоталітарно-московський уряд московського окупанта та його київських допомагачів. Ця невдача Москви була також ударом по легенді "всесильності" більшовицької системи, великим засобом національного заперечення законності окупаційної влади і врешті підтвердженням, що боротьба мас в системі тоталітарної диктатури і взагалі можлива і приносить успіхи, якщо вона є планоно організована та має довір'я і підтримку всього народу.

З другого боку, бойкот цих "виборів" був правним актом, був своєрідним плебісцитом українського населення, яке серед умасовлених репресій мало мужність своєю постановою засвідчити вірність українському національному керівництву, відмовивши послуж окупантам підпорядковуватися їх розпорядженням. За перших виборів бойкот виборів був звернений проти московського уряду в Кремлі, як незаконної для українців влади, в час других виборів - проти виївських ставленників Москви. Це був ского роду акт самовизначення волі народу, виявлений в обставинах найжорстокіших масових репресій. Політично він приніс з боку українських виборців демонстративне заперечення прав Москві і більшовикам київського маріонеткового уряду правити Україною і давати накази українській нації.

УГВР, як підпільний уряд воюючої за національне визволення України, взяв на себе роль і фактично став протиурядом московської більшовицької колоніальної адміністрації з осідком у Києві, що надає собі назву республіканського "уряду УССР". Вислане за кордон наприкінці війни Закордонне Представництво УГВР мало за завдання цю правду довести до відома вільним народам світу і добиватися в них підтримки для воюючої України та признання політичних прав для української нації. Тим часом керівні люди з ЗП УГВР надужили цей мандат, повівши суперечну з наложеними на них завданнями політику, яка впливала з їхніх власних переконань і повністю заперечили й потоптали основні принципи УГВР і дані їм повноважності. Замість обороняти програмові позиції УГВР і заступатися за суверенні права українського народу на повну державну незалежність від Москви і від настановленого нею адміністративного апарату в Україні, вони заступаються тепер за те, щоб уряди західних держав трактували цей більшовицький окупаційний апарат, що називає себе "урядом УССР", як справжній український уряд та нав'язували з ним дипломатичні і консульські зв'язки.

Виславши 26.9.1963 р. меморіал генерального секретаря ЗП УГВР до міністрів закордонних справ держав НАТО з пропозицією "встановлення дипломатичних взаємин між Вашою державою і Українською РСР, з посольствами у Вашій столиці і відповідно до цього, в Києві", -

ЗП УГВР стало пропагатором збільшування міжнародного значення і інтересів большевицького колоніального апарату в Україні і цим позбавило себе права називатися далі Закордонним Представництвом УГВР і виступати від УГВР імени в національно-українських справах. Але незалежно від добровільних прислуг, що їх в останні роки робить окупантові т.зв. ЗП УГВР, ім'я самої Української Головної Визвольної Ради залишиться несплямним і світлим в історії визвольної-революційної боротьби українського народу в останні десятиріччя.

Розцінюючи у 20-ти річчя її створення діяльність УГВР, слід ствердити з усією рішучістю, що цей почин ОУН та УПА виявився в боротьбі за українську державність актом незвичайно позитивного історичного значення та останеться для керівників українських національно-визвольних змагань світлим прикладом до наслідування, що українці в грізній для нації хвилині виють "одноставно на воєного статі". Факт фізичного загибелі більшості членів УГВР не тільки її не послаблює, але навпаки виносить на п'єдесталь героїзму революційне керівництво України.

.....

ПОЛОЖЕННЯ В СРСР І УКРАЇНІ

/Доповідь виготовлена на 6. Конференцію ЗЧ ОУН/

/Продовження з попереднього числа/

в/ Населення Української ССР начисляє тепер приблизно 44,5 мільйонів, з того около 34 мільйони українців, 7,5 мільйона росіян, 890 тис. жидів, 400 тис. поляків та менші групи інших. Всього українців, за даними советської статистики, є в СРСР около 40 мільйонів, а насправді треба рахувати, що на яких 5 мільйонів більше є осіб українського походження. Українці становлять 76,8 % населення УССР та між 18 і 20 % в СРСР. Згідно з советською статистикою всі області УССР, за виїмком Криму, мають більшість Українську. Росіяни сконцентровані головно у великих містах, де вони становлять від третини до половини населення, на Криму, де вони у великій більшості, та в Донбасі і південних областях України, де вони становлять приблизно 1/3 населення. Центральні і західні області України назагал національно однорідні українські. Треба відмітити, що в загальному переписі населення СРСР в 1959 р. около 4,5 мільйона українців подали російську мову як свою рідну. З них понад 3 мільйони живе по містах, а понад мільйон по селах. Це крім тих здогадних додаткових 5 мільйонів українців, що подали себе за росіян. Разом отже треба рахувати, що в СРСР є около 9 мільйонів мовно зрусифікованих, або національно несвідомих, чи малосвідомих українців. Є помітний ріст національної свідомости серед молодшої генерації. Це потверджується даними статистики. З неї виходить, що найбільше число зрусифікованих, бо приблизно 15 % є в людей, які сьогодні мають між 35 і 50 років, цебто народжених між 1913 і 1928 роками. Процент зрусифікованих серед молодшої генерації є дещо менший.

г/ В останніх роках знову посилилася антирелігійна боротьба в Україні. В релігійному житті в СРСР Україна займає дуже значне місце. З огляду на специфічні обставини, а саме відродження релігійного життя на Україні під час німецької окупації, тут створилася найгустіша сітка православних парохій та єпархій. На Україні існували три духовні семінарії, а саме у Києві, Одесі і Луцьку. Єпископи з України досить часто посилалися московським патріархом на єпархії в інших частинах СРСР, де не було відповідних кандидатів і сітка священників та єпископів була дуже рідка. За останні два-три роки большевицька влада повела тиск на те, щоб позакривати якнайбільше церков. В Галичині, наприклад, позакривано всі т.зв. дочерні церкви і бегето матірних. Причини висувано різні - то брак священника, то несплачення високих податків, то брак віриних. На Волині лиш за один рік закрито 200 церков. Подібно діялося в Житомирській, Рівенській і інших областях. Минулого року закрито духовну семінарію в Києві під претекстом відбудови Печерської Лаври. Так само закрито семінарію в Одесі. Залишилася лише семінарія в Луцьку. В той час у Москві і Ленінграді існують не тільки духовні семінарії, але навіть академії.

В Україні не друкується ніяких видань релігійного характеру, а взагалі в СРСР немає ніяких видань цього роду українською мовою. Зате в Москві виходить "Журнал Московской Патриархии" та була випущена Біблія російською мовою, і інші видання. Згаданий журнал має повну свободу пропагувати російський шовінізм і взагалі замовчувати існування українського народу і його специфічних національно-релігійних потреб. Українська Автокефальна Православна Церква взагалі немає права існувати, тоді коли існують офіційно різні секти, як баптисти, старовіри і т.д. Таксамо немає права на існування Українська Католицька Церква, і досьгодні ще багато її священників карається по концтаборах в той час, коли представники московської патріархії роз'їжджають собі по світі та навіть беруть участь як обсерватори на Ватиканському Соборі. Українські церкви руйнуються, як напр. останньо в Чернігові, де зруйновану старовинну будівлю 12. століття. В той час як наприклад церкви у московському Кремлі постійно доглядаються та консервуються, зруйновану у війні церкву Успеня, найголовніший пам'ятник Печерської Лаври, ніхто навіть не думає відбудовувати. Звільнення Митрополита Йосифа Сліпого мало на меті уникнути компромітації большевицького режиму на форумі Ватиканського Собору, на який звернені очі всього людства.

д/ У післясталінському періоді большевицька національна політика пережила повну еволюцію. Можна розрізнити два головні етапи в її розвитку: перший від 1953 до 1959 р., другий від 1959 р. по сьогоднішній день. Перший етап характеризується частинним відворотом від безоглядної русифікаційної політики Сталіна, надання деякої можливості неросійським націям підтримувати життя своєї культури, очевидно у звужених рамках "соціалістичного змісту". До проводу національних комуністичних організацій допущено більшу кількість місцевих комуністів, дещо злагіднено цензуру на публікацію видаць у рідних мовах та збільшено права республік в економічному управлінні. Велика частина господарства стала керуватися тепер місцевими раднаргоспами. Нова політика була сформульована на 20-му з'їзді КПСС. В наслідок це підбадьорило національні sentimenti серед неросійських народів. До обігу вернулася значна частина культурної спадщини, яка була під строгою забороною раніше, і якої носії у великій мірі загинули від переслідувань за часів Сталіна. Рівночасно повернулося до своїх країн багато в'язнів з-поміж активної частини поневолених народів, які перебували в Концентраційних таборах.

Цей лагідний курс додав відваги місцевим національним кадрам комуністичної партії і вони мимоволі почали до певної міри заступатися за інтереси своїх народів. В Україні культурні діячі стали відважніше працювати над розвитком української культури і домагалися її повноправності. Ті тенденції стали особливо виразними від 1956 р. головню серед письменників молодшої генерації. Розвиток тих тенденцій у дозволених рамках був лиш блідим і глухим відзеркаленням загального спротиву народних мас московській політиці. Почали зарисовуватися щораз виразніше т.зв. місницькі тенденції, які фактично були виразом національного спротиву.

Від 21-го з'їзду КПСС в лютому 1959 р. починається знову зворот в сторону централізації і русифікації. Цей з'їзд, що заповів перехід "від соціалізму до комунізму" поставив вимогу поступенного зближення поміж народами СРСР і особливо з російським народом. Російську мову знову піднесено на п'єдесталь "мови спілкування народів СРСР" і "другої рідної мови". Новий закон про школи, який ввійшов у силу на весну 1959 р. створив багато можливостей для переводження русифікаційної політики в школах при допомозі постійного тихого тиску. Загострено боротьбу проти "націоналістичних пережитків" та проти "місницьких тенденцій" в кадровій і економічній політиці. Цей новий заострений курс був сформульований в Програмі КПСС, прийнятій на 22-ому з'їзді КПСС в 1961 р. Ця програма заповідає поступенне стирання різниць між народами СРСР, про втрату значення кордонів між національними республіками, про вимішування населення і про "обмін кадрами" поміж республіками.

Який же стан української культури в СРСР? Українська культура в СРСР є в упослідженому становищі. При кожній нагоді підкреслюється вищість, перспективність і упривілейоване становище російської культури. Її розвиток форсується всіма силами, тоді як розвиток української культури постійно гамується.

Так напр. беручи ССРСР в цілому, в середніх школах /5-11 кл./ було 198.000 учителів російської мови й літератури, включаючи 63.000 в неросійських школах. В той час було лише 82.000 учителів рідної мови й літератури неросійських народів, цебто менше як одна третя учителів мови, хоча неросійських дітей є половина. В цьому самому році в Україні одна четверта всіх загальноосвітніх шкіл мала російську мову як викладову, а тому, що ці школи переважно по містах і мають більше учнів, то в них була приблизно одна третя учнів УССР, хоча пропорційно до російського населення в Україні належалося б лиш щонайбільше одна п'ята. Серед студентів вищих навчальних закладів ССРСР українців є чотири рази менше як росіян, хоча чисельність українців є лиш 2,5 разів меншою від чисельності росіян. Так само наукових установ в Україні є чотири рази менше як в Російській Республіці, а науковців в Україні п'ять разів менше як в РСФРСР. Щодо національності науковців, то справа представляється ще гірше, бо науковців-українців є майже 7 разів менше як росіян, і стільки ж само, скільки жидів. Приблизно три четверті назв брошур і книжок в УССР друкується українською мовою, але це представляє лише одну дванадцятку назв і тиражу книжок, друкованих по-російськи в ССРСР. Менше як половина назв журналів друкованих в Україні друкується українською мовою, і це представляє тільки одну десятку назв журналів, друкованих в РСФРСР по-російськи в союзних республіках, так, що фактично відношення між числом українських і російських журналів є приблизно 1:18. Приблизно дві треті всякого рода газет, включно з фабричними і кологоспними, видаються в УССР по-українськи, але це число є лиш одна десята всіх газет в ССРСР. Крім того відношення українських до російських газет в Україні важнішого характеру є ближче до пів на пів. Ці цифри показують на те, що роль українського елементу в ССРСР є свідомо згорі обмежувана в мінімальних рямцях, слідує загальній політиці остаточної москowitzації України в майбутньому.

Реасумуючи можна сказати, що сталінський період був періодом найбільшого звиродніння терористичної большевицької москowitzкої системи. Зі смертю Сталіна його наслідники змушені були перевести численні реформи, стараючися зберегти імперію від загрози застою і розвалу під тиском внутрішніх вибухових тенденцій. Однак ті реформи не внесли ніяких корінних змін у саму суть ССРСРівської системи, вони були непринцип'яльного характеру поправками. Суть большевицької держави, як держави панування Москви над поневоленими народами, держави визиску робітника і селянина, залишилася та, що й була перед тим. Наслідком озброєння ядерною ракетною зброєю і розбудови важкої та важкої промисловості і збільшення впливу серед народів Азії, Африки і Латинської Америки, ССРСР став ще більш загрозливою небезпечкою для свободи народів світу, ніж був перед тим.

III. Положення в Україні

Хрущовські післясталінські реформи здержали масове фізичне нищення українського народу, але не зупинили настирливого, згорі накидуваного, процесу русифікації. Політика русифікації проводиться далі всіма можливими засобами за димовою заслоною балачок про розвиток української культури, взаємозбагачення культур і т.д. Після періоду тимчасових полегш знову розпочався загальний наступ на релігію і церкву, наступ на національно-визвольні ідеї і їх визнаєвців, а передусім послідовна і систематична атака на український націоналізм.

Проте наступ Москви гальмується з одного боку стихійним спротивом мас поневолених народів, яким обридла большевицька система, і які стараються винищувати не вповні, або саботувати накази Москви, з другого боку організованими підпільними рухами в більших чи менших групах, чи отвертими страйками і т.п., як про це свідчать деякі повідомлення з ССРСР.

Наступ Москви гальмується щораз зростаючим спротивом інтеліганції, яка стрясается поволі зі сталінського очманіння і, набираючи підваги, всякими способами старається добитися лібералізації режиму.

Наступ Москви гальмується поважними економічними труднощами, в які ССРСР зайшов, особливо в ділянці сільського господарства.

У цьому році криза сільського господарства СРСР особливо тяжка з причин поганого врожаю, що наступив наслідком гострої зими і посушливого літа. Не тільки бракує хліба в достаточній кількості так, що його треба закуповувати за золото за кордоном у капіталістичних державах, що відбивається сильно на престижу СРСР, але бракує паші для худоби. Наслідком того йде масове різання худоби колгоспниками, або продаж худоби державі чи колгоспам. Це, правдоподібно, спричиниться до зменшення числа худоби і зменшення поставлення продуктів тваринництва для міського населення в наступному і дальших роках. В свою чергу це може привести до збільшення протидержавних настроїв серед міського населення і особливо серед робітництва. Це робітництво і сьогодні невдоволене поганим житловими умовами, дорожнечою одягу і взуття та підвищеними цінами на продукти харчування. Воно щораз більше починає домагатися покращання своїх умов життя та нарікати на те, що коштом матеріального добробуту уряд СРСР витрачає величезні кошти на допомогу своїм сателітам, Кубі та різним азійським і африканським неагресивним державам, тим більше, що ця допомога дуже часто іде на марне і не приносить безпосередньої користі для СРСР так, як це мало місце напр. з Китаєм чи Албанією.

Динаміка Москви гальмується також внутрішніми суперечками внутрішньої комуністичної партії. Проти хрущовської лінії далі інтригують послідовники більш твердого сталінського курсу, а з другого боку наростає опозиція молодих, які хочуть далі експериментувати з лібералізацією режиму. Крім цього не можна випускати з ока тенденції до національних ужиїв серед членів компартій національних республік. Розходження поміж різними напрямками комуністичного руху в світі не залишається без впливу серед них. Також повстання нових держав на африканському і азійському континентах дає їм дещо до думання.

В загальному беручи, національна проблема і проблема сільськогосподарства є сьогодні найбільш пекучою в СРСР, але найбільш динамічними верствами, від яких залежатиме дальший внутрішній розвиток в СРСР – це інтелігенція і робітництво, особливо серед поневолених народів.

Не можна твердити, що СРСР стоїть сьогодні безпосередньо перед небезпечкою внутрішньої революції, але ця революція там можлива при певних обставинах. Нам треба постійно вивчати процеси, які відбуваються всередині більшовицької імперії для того, щоб допомагати силам, які прискорюють розвиток революції для розвалу СРСР і побудови на його місці незалежних національних держав включно з Українською Самостійною Соборною Державою.

.....

В ШВЕЦІЇ – МОСКВА ПРОТИ УКРАЇНИ

Дивно, що тільки українська націоналістична преса подала звіт про напад Хрущова в Швеції на голову АБН-у, Ярослава Стецька, який під час побуту московського диктатора в Скандинавії зложив вінок на могилі Карла XII, союзника гетьмана Мазепи в часі історичного бою під Полтавою. Напад Хрущова був дикунський, брутальний неконтрольований. Три чверті своєї "промови" московський сатрап присвятив б. прем'єрові України та поході Карла XII під Полтаву, пов'язуючи цю історичну подію з теперішнім часом, а охоплений скаженою люттю, не мав змоги контролювати своїх думок і висловів. Через те світ мав змогу почути дійсну правду про положення України не як "суверенної соціалістичної республіки" з "державним статусом", але як здобутої збройно московської колонії. В цьому дикунському нападі, Хрущов, як московський червоний цар, наслідник Петра I-го, захищаючи "єдину-неділиму" Росію, в повній наготі представив московську політику загарбання України. Мабуть ще ніхто московський дипломат не виявив стільки широти, як Хрущов у Швеції. В своїй "промові" він ясно поставив Москву проти України, Москву як загарбника України, який і зараз старається всіма силами задержати цю здобич при собі.

Хрущовське блеяння повторила вся сов"єтська преса, а частинно теж і західня. Ясно, що в підсов"єтській дійсності не можна піднести український голос протесту. Не можна сподіватися теж реакції зі сто-

рони західних народів в обороні України. Однак українська спільнота у вільному світі повинна прийняти визов і одностайно вдарити по московській нахабності, розкриваючи ще раз саме єство московського колоніалізму в Україні. Для цього була неповторна нагода. Московський диктатор сам поставив Москву проти України.

Нагадуючи шведам похід Карла XII-го на Україну, Хрущов плів про те, що "він /Карло XII-тий/ появився на території нашої країни як союзник Мазепи, українського гетьмана, і почав війну проти Росії". Дещо пізніше ствердив: "обороняючись від нападу, русські солдати поклали свої голови". Мабуть ніхто досі з-поміж москалів не сказав ясніше та більш авторитетно, що Україна, як самостійна держава, була збройно загарбана. Всі урочисті заяви про добровільне "воз"єднання України з Росією", усі недавні святкування цієї річниці в Сов"єтському Союзі, цілі томи "історичних праць" на цю тему, написаних службовими писаками, все те Хрущов перекреслює своїми словами. В приступі божевільної люті він каже ясно: "Карло XII-тий, як союзник гетьмана Мазепи, допомагав Мазепі викинути москалів з України. Під Полтавою вони були переможені "руськими солдатами", мусіли відступити, а "руські солдати" залишилися панамі ситуації". Здобувши тими "руськими солдатами" Україну, Москва тримає ними її до нині як свою колонію, позбавляючи український народ всяких прав на вияв свого національного життя. В дальшому Хрущов плів, що Стецько приїхав і робить заговор проти його країни і що він може знайтися полоненим, коли шведи зачнуть війну. А далі найважливіше: шлях на Україну "вже не веде через Полтаву". Цей шлях іде тепер через Москву. Полтава, а з нею Україна, є нині частиною московської імперії. Сказано дуже ясно. Акція за визволення українського народу - це "заговор" проти Москви. Не український народ рішає про свою долю. Про те, якою може бути Україна, може вирішувати тільки Москва. За Петра I-го шлях на Україну був ще через Полтаву. Зараз Москва загородила всі шляхи на Україну і навіть на московських землях буде боронити свої "власности", загарбаної України. Навіть натяком не згадав Хрущов про те, що "український народ суверенний", що згідно з конституцією може навіть відділитися від "Союзу", який створений лише для цього, щоб легше було "будувати соціалізм". Все це пусті слова, без ніякого значення. Хрущов говорить про дійсність, яка заперечує всі конституції і теорії. Україна була здобутою Москвою в збройній війні, була перемінена на колонію і по сьогодні залишається невідомою частиною імперії. Всі шляхи на Україну ведуть нині через Москву, якої, як свої власности, бережуть "руські солдати".

Розлючений піднесенням в Скандинавії української проблеми, московський сатрап представив "державний статус" України без прикрас, обиняків і без зайвих теорій. Висновки з такого ясного поставлення справи мусить зробити український народ. Не можна сумніватися, що український народ на рідних землях якраз так зрозумів цю "промову" Хрущова.

Треба, однак, дивуватися, що ці ревелії Хрущова українська націоналістична преса проминула мовчанкою. Про причини такого настання легко догадатися. Вибух тирана в Скандинавії наступив у висліді дії людини "не з нашого середовища". Представляти цілу цю подію та її аналізувати - означає "робити рекламу" своїм "противникам". Поза цими дрібничковими причинами згубився на сторінках тої преси цілий зміст висловленої Хрущовом голої правди про українську дійсність, яку закрито, промислено мовчанкою перед частиною українського еміграційного суспільства. Для тої частини української преси виступ Хрущова був "неіснуючою подією". Вона напевно буде писати дільше про "культурний обмін", про "реалітети", про "процеси", що відбуваються на Україні, і т. д.

Вибух Хрущова ми розуміємо й оцінюємо справедливо. Україна стоїть проти Москви, а в посіданню своїх колоній Москва чується zagrożеною. ОУН є тою силою, яка не тільки викриває московське колоніальне панування в Україні, але й мобілізує український народ та інші поневолені народи до боротьби за визволення та за знищення московської імперії. Так само, як Гітлер мусів розкрити своє дійсне обличчя колонізатора після проголошення відновлення самостійності України Актом 30 червня 1941 року, так само Хрущов мусів здемаскувати свою політику. Це мусить скріпити діяльність ОУН в цілому світі!

ПАМ'ЯТНИК ШЕВЧЕНКОВІ У ВАШІНГТОНІ

Відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні 27 червня 1964 р. перейде до історії української еміграції як один із світлих її моментів. Перш усього ця небуденна подія в українському житті підняла українське суспільство за океаном і в цілому світі на найвищий рівень духового піднесення, національної гордості й здетермінованості перевести в життя заповіді безсмертного Кобзаря. Стотисячна одушевлена й захоплююча українська маніфестація на вулицях столиці Америки й у стіп нашого українського Шевченка – це наявний доказ, що де і в яких обставинах українська людина не перебувала б, вона залишася в основі доброю, патріотичною і ідвйною.

Побудовою і відкриттям пам'ятника Шевченкові в столиці сьогодні найсильнішої держави світу українська спільнота на еміграції перш усього дідно ланувала найбільшого сина України, генія і пророка української нації, у 150-літній ювілей з дня його народження. З хвилиною відкриття цей пам'ятник став новим місцем української національної прещі, куди в хвилини зневіри будуть іти люди, щоб підкріпитися на душі, а в хвилини піднесення та радості – щоб виявити свою вдячність та задоволення. Цей пам'ятник став національною гордістю кожного українця. Це ж бо перший пам'ятник чужому поетові у Вашингтоні, і його удостоївся наш Шевченко.

Та чи не найбільше значення має ця подія для українського народу в Україні. Є це гідна і рішуча відсіч московським окупантам, які заповзялися обезброїти духово насамперед Шевченка, фальшуючи його твори, викривлюючи його життєпис і спотворюючи його безсмертні великі ідеї, щоб в цей спосіб звести на манівці й остаточно знищити відпо= рність українського народу. Несплямлена постать Поета, яка виросла на далекій чужині завдяки посвяті й любові його нащадків, і з підтримкою волелюбних чужинецьких кругів, надаватиме сили українському народові в його боротьбі, певності в слушність його домагань і незламної віри в остаточно перемогу Шевченкової правди на українській землі. Щойно сьогодні, вже з перспективи кількох тижнів, видно цілком ясно, що рішення Комітету Побудови Пам'ятника відкинути пропозицію т. зв. культурних діячів України /навіть не українських, а лише України! / взяти участь в урочистостях відкриття пам'ятника було мудрим рішенням. Для ставлеників московського окупанта, навіть з українськими прізвищами, там, у Вашингтоні, місця не було. Там панував інший дух, дух справжнього Шевченка, і він – цей правдивий дух Шевченка, – так дуже наявний біля його пам'ятника, невидимими шляхами продіста= вся і продістається в Україну, і подібно, як на стотисячну еміграційну українську масу, ділає на весь український народ на Україні та в цілій московській імперії, – ділає сильно, до сліз збуджує нераз глибоко заховані найшляхотніші людські почування. І якраз в тому була затія Москви, щоб цю могутню маніфестацію вільних українців звести на манівці, щоб кинути кістку незгоди і розбрату, щоб виелемінувати з неї ставлення в усій гостроті Шевченківських ідеалів і ще не здійснених його заповітів. Це було в плані Москви і цього її не вда= лося зробити. Цим самим українці здобули чергову велику перемогу над московськими імперіялістами, перемогу, яка буде мати великий вплив на дальший хід Визвольних Змагань.

Пам'ятник Шевченкові у Вашингтоні відкрив ген. Двайт Айзенгаувер, 34-тий президент США, в присутності визначних американських політиків. Промова Айзенгаувера – це не тільки офіційне визнання Шевченка і його великих ідей. Особливо, це плян широкої дії в душі ідей Шевченка на майбутнє. Ця дія мала б охоплювати всіх людей доброї волі, які бачать загрозу для людства з боку безбожної большевицької Москви, і які мали б стати в авангарді "нового походу". Вже сьогодні відомо з різних джерел, що це не були пусті слова для заспокоєння українців, а що дійсно у вільному світі приходять до голосу нові сили, ідейно нам співзвучні, які серіозно застановляються над сформованням отого Айзенгауверівського "нового походу", в якому не сміє забракнути українців. Пам'ятник Шевченкові у Вашингтоні – це велика українська перемога, це тріумф великих волелюбних ідей Шевченка у вільному світі.

.....

ТАБОРУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В 1964 РОЦІ

Ціле українське суспільство, а особливо наша Організація, чимраз більше уваги присвячує вихованню української молоді, бо від правильної розв'язки цього питання буде залежати майбутнє українського організованого життя, його культурної і політичної діяльності та роля і вклад української еміграції у визвольну боротьбу українського народу. Тому теж побіч доброго виховання в родині, школах українознавства і в молодечих організаціях, на протязі вже довгих років практикується система таборування для молоді, яке являється одним із найкращих виховних засобів в еміграційних умовах. Перебуваючи в більшому гурті своїх ровесників, молодь набуває, в першу чергу, почуття самовпевненості й національної гордості, затрачує прояви ніяковості та існуючі до певної міри почуття меншевартості, яке наростає у деякого з причин перебування в чужому середовищі, а підчас виховно-вишкільних занять, прогулянок і керованого дозвілля набуває додаткові знання, стає характер, вирощує дружність і взаємоповагу. Поєднуючи корисне з приємним, молодь, особливо ця з великих міст, має можливість відпочати серед природи й набратися фізичних сил на майбутнє.

Ідучи вже традиційним шляхом, молодечі організації на нашому терені - СУМ і Пласт, цього року зорганізували три виховно-відпочинкові табори, два з рамені СУМ-у і один Пласту, які відбулися в часі від 25-го липня до 15-го серпня, і в яких перебувало понад 500 юнаків і юначок віці від 8 до 18 років. Треба з приємністю відзначити, що число таборових учасників з кожним роком збільшується і що відсоток таборовиків в відношенні до всієї молоді є на нашому терені чи не найвищий. Є всі дані твердити вже сьогодні, що це число буде з кожним роком збільшуватися, а тому для керівників молодечих організацій це створює також певні проблеми зарівно матеріального характеру, як і виховного складу. Якраз в тому напрямі СУМ набув в цьому році власну оселю в середущій Англії, яка має стати центром сумівської молоді та місцем таборування. Купном цієї оселі, що сталося якраз у відповідний час, розв'язано, бодай на деякий час, проблему таборування для СУМ-у і для Пласту, який зможе тепер користуватися для тої цілі оселею СУБ-у, якою до тепер користувався СУМ.

Перший Табір СУМ-у під назвою "Юнацька Січ" Кіш ч. 1, відбувся в новонабутій оселі СУМ-у "Тарасівці" біля Дарбі, в якому взяло участь біля 260 юнацтва у віці від 13 років вгору, та понад 30 осіб виховного і технічного персоналу. Нове місце, а також факт, що це власність СУМ, триманували до себе не тільки таборовиків, але і старше українське громадянство, яке чисельно відвідувало табір. Нав'язано дуже добрі взаємини з сусідами-англійцями, що матиме немале значення на майбутнє. Виховна програма проходила під гаслом "Встане Україна", а головну увагу в програмі виховно-вишкільної праці табору присвячено Шевченкові та його безсмертним творам. У виконанні виховної програми допомагали викладачі-гості, які приїжджали для тої цілі з поближких міст. Чисельно виховний склад був абсолютно замалий, і це треба мати на увазі в наступних роках. Якщо забракне в майбутньому старших виховників, тоді заставляти старше юнацтво до тої роботи, бо молодь здібна й може скоро пристосуватися до нових завдань, якщо їй до цього заставиться.

Другий сумівський табір під назвою "Юнацька Січ" Кіш ч. 2., відбувся на старому місці, в Таклей біля Брандфорду, в якому взяло участь біля 160 молодшого юнацтва у віці від 8 років до 13, та біля 30 осіб виховного і технічного персоналу. Вишкільна програма, як і в першому таборі, проходила під гаслом "Встане Україна", а заняття проходили за наперед уложеною точною програмою, яку виконували самі виховники-таборовики, без допомоги із зовні.

Пластовий табір, 15-тий з черги на цьому терені, відбувся в оселі СУБ-у біля Чіддінгфолду, в якому взяло участь около 90 молодшого і старшого юнацтва, та около 15 осіб виховного і технічного персоналу. Головну увагу присвячено Лесі Українці і її творчості, а заняття проходили згідно з опрацьованим планом, в якому відведено багато місця пластовій вишкільній проблематиці.

Всі три табори були під духовною опікою священників обох віровизнань. Добра організованість, як і гарна погода, спричинилися до успішного

відбуття всіх таборів, за що впершу чергу належить подяка і признання всього суспільства старшому виховному і технічному персоналові, що безкорисно, коштом своїх річних відпусток, з посв'ятотою працює над вихованням нашої молоді.

.....

НАША ПРАЦЯ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ РОКУ

Це число нашого "Бюлетеня" виходить в часі, коли після річних відпусток, таборувань і роз'їздів усі наші провідні і рядові члени повертаються на свої місця, до нормальної щоденної організаційної і громадської діяльності в місцях нашого замешкання.

Нам приємно стверджувати, що перше півріччя 1964 року пройшло для нас і нашої національної справи з великими успіхами. До найголовніших успіхів, що сколихнули душі українців і широкою луною відбилися в чужому політичному та культурному світі стали акції члена Проводу ЗЧ ОУН і Голови ЦК АБН д. Ярослава Стецька в Скандинавії підчас перебування в цих країнах Хрущова, які відбилися широким відгомном на Україні, у вісному світі та між українцями на чужині, а відтак, трошка пізніше, посьвячення пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні, що знову знайшло широкий відгомін на Україні, у вільному світі і між українцями на чужині. Після цього йдуть менші розміром, але великі в духово-моральних заложеннях здвиги, з'їзди та маніфестації, що відбувалися в різних країнах з нагоди 150-ліття з дня народження Тараса Шевченка, що їх організували окремі Шевченківські Ювілейні Комітети або проводи молодечих організацій, зокрема СУМ. Тисячі українських емігрантів приймали активну участь в цих маніфестаціях, виявляючи свою готовість продовжувати боротьбу за визволення України. Все це спричинилося до оновлення наших духових сил, до підсвіження нашої національної і політичної свідомости, створюючи цим пригожий настрій для дальшої праці, дальших маніфестацій нашої волі, і дальших, ще більших успіхів.

Наші Друзі, члени, симпатичники і прихильники ОУН, повинні пам'ятати, що в усіх цих маніфестаціях сили українського народу в боротьбі з кривою Москвою наша Організація приймала активну участь, що велика кількість членського активу ОУН стояли в авангарді цих сил, які підготували ці акції, що наші провідні члени були дуже часто першими в намаганнях завдання удару ворогові. Цю свідомість треба перенести в майбутнє, треба завжди старатися бути цим авангардом у нашому українському організованому житті та в боротьбі з ворогом України.

Основна увага провідного активу ОУН повинна бути зверненою в цьому другому півріччі на такі основні справи:

а/ на відповідну підготовку терену до відзначення П'ятої Річниці Смерти сл. п. Провідника Степана Бандери, яке повинно стати нагодою для оживлення завзяття та цілеспрямованости українців у боротьбі з ворогом, моментом чергового вияву солідарности українського суспільства з ідеями, за які згинув сл. п. Провідник Степан Бандера;

б/ в максимальному пожвавленні нашого внутрішньо-організаційного життя, у вишкільно-виховних зайняттях, зокрема в повному засвоєнні та в освідомленні змісту Постанов Шостої Конференції ЗЧ ОУН, та в намаганнях їх практичного здійснювання на кожному відтинку дії всіх членів і клітин ЗЧ ОУН;

в/ в пожвавленні організованого життя на суспільно-громадському відтинку, зокрема на відтинку СУБ-у і СУМ-у;

г/ в пожвавленні нашої видавничої діяльності, зокрема в проведенні широких акцій на відтинку поширювання між членами ОУН і загалом громадянства наших видань і видань співзвучних з нами установ та організацій, а особливо в повному виконанні цього завдання, що його подано членству ОУН інструкцією Теренового Проводу з місяця квітня, 1964 року;

г/ в дальшому, сильнішому і солідарнішому поширюванні нашої господарчої підприємливости на торговельному відтинку, в ще більшій розбудові "Подолії і Нової Фостуни", реалізуючи постійно і консеквентно кліч - "свій до свого".

Скріплення діючих відтинків праці, їх поширення і активізація всіх людей в національно-політичному, культурному й господарчому житті - це наше вічноактуальне завдання!

oooooooooooooooooooooooooooo

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

ч. 5/61/

Вересень-жовтень, 1964

Рік XII

СТЕПАН БАНДЕРА - СИМВОЛ ВОЛІ НАРОДУ

Сьогодні минає п'ятий рік з дня смерти Степана Бандери, Провідника Організації Українських Націоналістів і великої постаті українського визвольного руху. Відвічний ворог України - Москва, підступно знищила його в повнім розквіті духових і фізичних сил, вбиваючи в особі Бандери найбільш небезпечну собі людину. Небезпека, яку бачила Москва в діяльності Провідника, була подвійного характеру: ідейна і дієво-революційна. Вона загрожувала системі московського більшовизму в самих основах.

Вже в молодих роках Степан Бандера оформив свій світогляд, в якому на першому місці стала ідея визнання духовості як основи, протиставну ідеї матеріялістичного світогляду. Визнавана Провідником духовість виявлялася ним в трьох площинах: в ідеалістичному підході до питань буття, в релігійному віруванні практикуючого християнина і в пошанованні людської особистості, яка здібна творити вартості правди, добра, краси і святості.

Засади ідеалістичного світогляду Бандери, тотожні з ідеологією Організації Українських Націоналістів, стали основною ідейною зброєю проти матеріялістичного більшовизму. Вони стали такою зброєю вже на початках революційної діяльності Бандери проти т. зв. Комуністичної Партії Західної України, потім в часи освідомлювальної роботи, яку Організація провадила на Східних Українських Землях в роки німецької окупації і, врешті, на цілій території Сов'єтського Союзу, всюди, де тільки доля розкинула членів українського визвольного руху. Ці засади ідеалістичного світогляду відігравали також головну роль при самому оформлюванні ідеології українського націоналізму і не дозволили жадних відосереднім силам звести на манівці ідейні заложення визвольної організації.

Головною рисою ідеалістичної ідеології Організації Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери була її повна протиставленість матеріялістичній філософії і ідеології більшовизму та всім похідним науковим і суспільно-економічним теоріям, що з такої матеріялістичної ідеології випливали. Таким чином ідеологія стала духовою зброєю, в якій можна вирізнити п'ять головних ідей, що присвічували цілому визвольному рухові як дороговкази на шляху до кращого майбутнього. Цими ідеями є: ідея визнання духовості, ідея національної свободи, ідея соціальної справедливості, ідея визвольної української політики і ідея революційної боротьби.

Ідея визнання духовості підкреслює, що не виробничі відносини, тільки ідеї є рушійною силою історії, а психічно-духові властивості людини, особливо інтелект і воля, є тими факторами, що дають людині спроможність вільних вирішень і вільної дії.

Ідея національної свободи підкреслює потребу побудови світу на принципі самовизначення націй, вважаючи, що нація, а не класа, найвища духово-органічна спільнота і, як така, є фактором міжнародного життя і основною силою, що відіграє головну роль у формуванні сучасного історичного процесу.

Ідея соціальної справедливості приймає національний принцип соціальної справедливості, справедливий захист громадян, демократичний лад і духову свободу, безплатну передачу землі селянам у власність, свободу слова, віри і світогляду та свободу політичних і громадських організацій.

Ідея української визвольної політики приймає потребу створення Української Самостійної Соборної Держави, як начального постулату для української нації в стані поневолення і стоїть за визволення всіх поневолених Москвою народів.

Ця ідея приймає засаду, що створення держави можна лише через перманентну боротьбу, при чому союзниками вважаються всі народи, що є проти Советського Союзу.

Вже ці чотири головні ідеї, проголошені Організацією Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери, є повним запереченням московсько-більшевицького марксизму в теорії і практиці. Та ще більше небезпекою для советської системи є ідея революційної боротьби, яка говорить, що організування боротьби на Україні мусить бути за всяких умов. І справді, Степан Бандера зумів реалізувати ідею революційної боротьби протягом 30 років під різними окупаціями і в різних обставинах: в мирні часи в Галичині, виховуючи підпільну армію революціонерів, у воєнні роки другої світової війни, де досягнуто найвищий вияв волі народу у численних військово-партизанських боях, і після війни, як організатор боротьби в нових умовах, до зубів озброєної, замкненої тоталітарної держави.

Існують три періоди визвольної боротьби України за останні 40 років, з чого на протязі майже 30 років керівну участь у цій боротьбі брав Степан Бандера. Перший період боротьби між двома війнами відзначався тим, що тоді проведено перехід від збройної боротьби до боротьби ідеологічної, політичної і програмової. В той час ішло формування ідеологічних заłoженів визвольного руху, виховання широких мас народу в бойовому дусі, прищиплювалася бойова заправка в різних організаційних акціях.

Другий період боротьби під час другої світової війни характеризується тим, що в ньому відбуваються формування більших військових з'єднань: Карпатська Січ, повстанські відділи під час розвалу Польщі у вересні 1939 р., зв'язкові групи між закордоном і Україною в роках 1940-41, Похідні Групи ОУН із закордону в Україну, 1941, створення Української Повстанської Армії і Українських Самооборонних Відділів. Організовано старшинські і підстаршинські вишколи вояків, проваджено боротьбу на два фронти: проти німців і большевиків, та відбуто численні рейди УПА по сусідніх територіях. В роки 1947-48 прибула більша кількість вояків УПА з України на Захід для поширення визвольних ідей між чужими народами. З січня 1948 до червня 1949 року на Україні було проведено 1736 збройних акцій, які відбулися в десятих областях України, а крім того в Білорусі і Румунії.

При кінці сорокових років приходить новий період боротьби українського визвольного руху в Україні, запланований керівними чинниками підпілля ще в роках 1945-46. Відбувається перехід від масової збройної боротьби до підпільної, яка проявляється в саботажах, в пропаганді визвольних ідей і в організованому спротиві. В цьому новому періоді відбувається втримування постійного зв'язку Закордонних Частин ОУН з Україною, при чому зв'язкові групи рекрутуються і в Україні і за кордоном. Доказом того може бути варшавський процес з липня 1955 р., який відбувся 20 літ після процесу Степана Бандери і товаришів у Варшаві. В липневому процесі засуджено трьох людей на кару смерті, двох на довічне ув'язнення, а двоє на довічне ув'язнення в'язницю. Ці люди прийшли з-за кордону до Польщі для ведення підпільної роботи. Дальшим доказом про революційну діяльність в новому періоді може бути повстання в концтаборах СРСР в роках 1953-55, заклик в'язнів з Мордовії з жовтня 1955 р. і допомога українських вояків червоної армії мадярським повстанцям 1956р.

Перераховані тут революційні акції були ведені під безпосереднім або духовим керівництвом Провідника Степана Бандери, чого Москва не могла не бачити і тому добре розуміла небезпеку, яку для неї несло саме ім'я - Бандера.

Проведена Організацією Українських Націоналістів боротьба проти большевицького поневолення не перервалася. Хоч Організація зазнала величезних втрат, з яких найбільшою є смерть Степана Бандери, проте оформлені Організацією ідейні засади націоналістів і виховані Бандерою бойові кадри будуть до кінця продовжувати справу Великого Провідника.

Вже після смерті Провідника ворог старається підсувати нам сумніви і поширювати твердження, які мають на меті захитати ідейну настанову Організації, а вслід за тим послабити нашу дієву спроможність. Большевицька Москва каже, що ідеї і діяльність ОУН не відповідають українському народові; що підпілля під сучасну пору не має ґрунту на Україні; що Україна хоче залишитися колгоспною в союзі з Москвою;

що націоналісти не знають про дійсний стан на Україні і своїми ідеями обманюють народ; і що програма ОУН була побудована на негативних твердженнях про большевицьку діяльність, на анахронізмі і ілюзіях.

Проти таких свідомо облудних тверджень ворога ми з цілою рішучістю протиставляємо наші твердження і нашу боротьбу. Ми підкреслюємо, що українці є другим щодо величини народом в Советському Союзі, народом зрілим до самостійного життя; що кожна людина - це індивід з вільною волею і завдяки тому в слушний момент може зробити інакше, ніж накаже Москва; що між мільйонами населення можуть навіть у тоталітарній державі проявлятися осередки ідейного і дієвого спротиву; що нарід піде за національними ідеями, а не за тими пропагандистськими твердженнями, що їх висувать ворог і самовільні чи безвільні зрадники; що Советський Союз більше тепер оточений у змислі воєнно-стратегічному, ніж будь-коли досі, і не зважаючи на своє сильне озброєння, проти вільного світу не встоїть; що Український Народ також озброєний і в пригожий час вживе ту зброю проти підлічного ворога Москви; що ми боремося і будемо боротися безперервно так, як боролися досі, аж до повної перемоги.

Очевидно, що здійснювання великих планів вимагає гуртової організаційної праці. Вміти організувати і з'єднувати широкі кола народу, спрямовуючи їх діяльність в одному напрямі, корисному для визволення Батьківщини так, як це робив Степан Бандера, - можуть лише люди сильної волі, такі, яким був Він. Та життєва сила нашого народу спроможна дати з себе нових провідників, політиків і бойовиків визвольного руху, доказом чого є історичні факти. Організатор визвольної боротьби першої світової війни, Головний Отаман Симон Петлюра, загинув з руки Москви 1926 р. Три роки пізніше новостворена Організація Українських Націоналістів вибрала на голову Проводу співробітника Петлюри, Євгена Коновальця, який протягом декількох років поставив основи нової боротьби проти чотирьох тоді окупантів. В 1938 році гине з рук Москви Євген Коновалець. І знову, по трьох роках, приходить до керми Степан Бандера, який спільно з своїми співробітниками, такими ж визначними революціонерами, як і він, керував визвольним рухом в найважчі, а одночасно найбільш надійні часи для України. Згадаймо Дмитра Мирона-Орлика, Івана Кліма-Легенду, Володимира Федака-Граба, Івана Равлика, Дмитра Маївського-Тараса, Дмитра Гриця-Перебийноса, Ярослава Старука-Стяга і, як першого з поміж них - Романа Шухевича-Чупринку, який революційну діяльність на території Советського Союзу провадив аж до 1950р., доводячи тим усьому світові про спроможність довгими роками встоятися в боротьбі всередині найбільш тоталітарної держави. Ті всі великі революціонери, що загинули за велику, святу справу, є доказом того, що український народ у всякий час спроможний дати щораз нових провідників руху.

Як прийдуть великі події, а вони не за горами, то український народ буде одним з перших, що керму своєю долею перебере у свої власні руки і остаточно покінчить з московським пануванням над Україною.

Організація Українських Націоналістів буде далі продовжувати справу Степана Бандери, спираючись, як і досі, на співпрацю цілого українського суспільства і, з повною силою віримо, що, як знаємо, в одному тільки році постало багато незалежних національних держав з колоніальних народів, - недалеко вже година, в якій і ми станемо в народів вільних колі, хоч нас це буде коштувати ще багато боротьби і жертв.

Вшановуючи пам'ять Степана Бандери, ми підкреслили головніші діла великого мужа, які не зникли разом з його трагічною смертю, але втілені ним, увійшли як спільне добро до національної скарбниці українського народу.

Смерть Степана Бандери - це найбільша сучасна національна втрата з огляду на його ім'я і пов'язані з ним прагнення народу, а також з огляду на волю до боротьби за визволення і його організаторський хист. Він займе особливе місце в історії нашої боротьби. Подібно як Шевченко, Бандера є правдивим пробудником душі народу. Шевченко розбудив національну свідомість українського народу, вказуючи на потребу мислення і дії під кутом національного інтересу, Бандера став символом свідомої волі народу, діючи постійно, ціле своє життя для національного визволення України.

Також існує подібність долі Шевченка і Бандери. Поет-Револуціо= нер Шевченко за свої твори карався 10 літ на засланні, Політик-Рево= люціонер Бандера, що жив і діяв 100 літ пізніше, засуджений за свою дію ворогом на кару смерти, понад вісім років карався по тюрмах Поль= щі і кацетах Німеччини. Знищив його остаточно, фізично, цей самий ворог, що замучив Шевченка. Проте ідеї великого Шевченка і великого Бандери стануть кристалізаційним осередком мільйонів людей, що завдя= ки національній свідомості і свідомій волі народу, супроводжені духом великих борців, спричиняться до остаточного воскресіння нашого народу.

.....8.....

ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ СТЕПАНА БАНДЕРИ

Степан Бандера народився 1. січня 1909 р. в Угринові Старому, За= хідня Україна. До гімназії ходив в Стрию і в ній належав до Юнацького гуртка УВО. 1929 р. вступає в члени ОУН і займається кольпортажем лі= тератури із закордону до Галичини. Два роки пізніше стає членом Крає= вої Екзекутиви ОУН, як референт пропаганди, а в червні 1933 р. назна= чений Краєвим Провідником ОУН. На новому пості Степан Бандера розви= ває дуже активну діяльність. Він допроваджує до фактичного злиття УВО з ОУН, закріплює організаційну структуру підпільної організації, пере= водить організаційні й військові вишколи членства і установає бойову референтуру ОУН з Романом Шухевичем на чолі. Керована ним пропаганди= вна і бойова діяльність була скерована в трьох напрямках: проти польсь= кої держави, проти московського більшовизму і проти опортуністичних угодівських елементів серед українського народу.

В короткому часі, на становищі Провідника Краєвої Екзекутиви, що тривав всього півтора року, Степан Бандера провів дуже сильну бойову акцію в усіх трьох поданих вище напрямках. Проти поляків були виконані відомі атентати на куратора Гадомського і міністра Перацкого. Проти більшовиків переведено атентат на московського консула у Львові і на редакцію більшовицької газети "Праця". Також в тому часі виконано ка= ру на конфідента Бачинського і з наказу Бандери на директора Бабія вже в часі перебування його у в'язниці. Арештувала польська поліція Степана Бандеру 14 червня 1934 р. і по довготривалому слідстві поль= ський суд у Варшаві перевів проти нього і його 11 товаришів процес за вбивство Перацкого. У висліді процесу трьох підсудних, Степана Бан= деру, Миколу Лебеда і Ярослава Карпенця засуджено на кару смерти, двох підсудних на досмертну тюрму, а сімох від 7 до 15 років тюрми. Присуд винесено 13 січня 1936 р. і в травні того ж самого року відбув= ся другий суд над Бандерою у Львові за вбивство Бачинського і Бабія. У львівському процесі Бандера був засуджений на кару досмертної в'яз= ниці. На основі амнестії кару смерти трьом засудженим замінено на до= смертну в'язницю. 1939 р. Степан Бандера вийшов на волю внаслідок програної війни Польщі з Німеччиною.

Опинившись на волі, С. Бандера безпроволочно зголосився до диспо= зиції організаційних чинників в окупованому більшовиками Львові, але вони вислали його закордон. Там він увійшов в роботу тих частин Орга= нізації, що після зайняття більшовиками західніх земель України опи= нилися на еміграції. Він, як бувший Провідник Краєвої Екзекутиви, ста= рається вплинути на голову Проводу Українських Націоналістів, полк. А. Мельника, в напрямі зміни внутрішніх відносин та існуючої політики ОУН, що мала місце по смерті полк. Є. Коновальця. Робив це Бандера в імені членів ОУН з Краю, які мали багато критичних зауважень до тодіш= нього Проводу Українських Націоналістів. Тому, що полк. А. Мельник не хотів поступитися в політичній і персональній площинах, в лютому 1940 р. створено Револуційний Провід ОУН, очолений Степаном Бандерою. Рік пізніше Револуційний Провід скликав II. Великий Збір ОУН, на яко= му одноголосно вибрано головою Проводу ОУН Степана Бандеру. Під його проводом ОУН знову стає кипучою революційною організацією. Вона роз= будовує організаційну мережу на Рідних Землях, творить похідні групи ОУН з того членства, що було закордоном, і в порозумінні з прихильни= ми українській справі німецькими військовими крунами творить українсь= кий легіон та організує визвольну боротьбу спільно з іншими поневоле= ними Москвою народами. Перед вибухом німецько-російської війни Бан= дера ініціює створення Українського Національного Комітету для консолі= дації українських політичних сил до боротьби за державність.

Рішенням Проводу Організації 30. червня 1941 р. проголошено відновлення Української Держави у Львові, але тому, що Гітлер доручив своїй поліції негайно зліквідувати цей "заговор українських самостійників", німці заарештували Ст. Бандеру вже кілька днів після акту проголошення відновлення Української Держави. Німецьким в'язнем був Степан Бандера до грудня 1944 р. Тоді звільнено його і кількох інших провідних членів ОУН з ув'язнення, пробуючи приєднати собі ОУН і УПА, як союзника проти Москви. Німецьку пропозицію Степан Бандера рішуче відкинув і на співпрацю не пішов.

На Крайовій ширшій Нараді Проводу ОУН на УЗ в лютому 1945 р., що була трактована частиною Великого Збору ОУН, вибрано нове Бюро Проводу в тому складі: Бандера, Шухевич, Стецько. Цей вибір підтвердила Конференція ЗЧ ОУН 1947 р. і тоді Степан Бандера став знову головою Проводу всієї ОУН. Як Провідник ОУН, Ст. Бандера у післявоєнний час рішає далі продовжувати збройну боротьбу проти Москви. Він інтенсивно організує крайовий зв'язок і бойові групи ОУН, які втримують контакт з Краєм постійно аж до його смерті.

В 1948 р. в Закордонних Частинах ОУН витворилася опозиція, якій Степан Бандера протиставився в площині ідейній, організаційній і політичній. Того ж року за його апробатою представники ЗЧ ОУН входять до Національної Ради, щоб консолідувати політичну діяльність української еміграції. Але, вже два роки пізніше Провід ЗЧ ОУН рішив вийти з УНРади, бо вона не давала моральної підтримки революційній боротьбі й узурпувала право репрезентувати український нарід в імені фіктивних партій. Щоб справніше поладнати конфлікт з опозицією ЗП УГВР, Бандера запропонував Лебедеві в квітні 1948 р. перебрати головство Проводу ЗЧ ОУН і сформував його з участю опозиції, з чого Лебідь вже в липні зрезигнував, віддаючи назад керівництво Бандері. Щоб утихомирити дальшу опозиційну критику Ст. Бандера уступив в грудні 1950 р. з посту Голови Проводу ЗЧ ОУН, підкресливши тим безпідставність закидів про його диктаторські амбіції і плянуючи Перейти на Україну. Тимчасово виконував він функції в Проводі ЗЧ ОУН, як член цього Проводу під головуванням спершу Ст. Ленковського, а згодом, від квітня 1951 р., під головуванням Я. Стецька. Коли опозиція вперто поширювала, що ОУН в Україні перейшла з націоналістичних позицій на соціалістичні і те саме мають зробити ЗЧ ОУН, Ст. Бандера радикальним потягненням рішив заставити Крайову ОУН виразно визначити ідейно-політичні позиції, щоб унеможливити дальшу спекуляцію "краєвими позиціями" і підшивати під фірму ОУН неокомунізм. Дня 22 серпня 1952 р. він уступив з посту Голови Проводу всієї ОУН. Це його уступлення не було однаке прийняте ніякою компетентною установою ОУН і Ст. Бандера оста-вся далі Провідником всієї ОУН до своєї смерті в 1959 р. IV. Конференція ЗЧ ОУН в травні 1953 р. вибрала Ст. Бандеру знову на Голову Проводу ЗЧ ОУН. В лютому 1954 р. прийшло до розриву з новою опозицією, що наростала в Закордонних Частинах ОУН з 1953 р., після невдалих спроб договоритися на форумі "Колегії Уповноважених", до якої "з волі Краю" входили Л. Ребет, З. Матла, Ст. Бандера. Рік пізніше, 1955 р. відбулася 5-та Конференція ЗЧ ОУН, яка наново обрала Головою Проводу ЗЧ ОУН Ст. Бандеру і від неї знова інтенсивно поведено роботу Організації. В тому часі присвячено особливу увагу організуванню Теренів, краєвим зв'язкам і зовнішній політиці.

Дня 15. жовтня 1959 р. Степан Бандера впаз жертвою скритовбивства. Медична експертиза виявила, що причиною смерті була отрута. Два роки пізніше, 17 листопада 1961 р. німецькі судові органи проголосили, що вбивником Степана Бандери є Богдан Сташинський з наказу Шелєпіна і Хрущова. Після докладного слідства, над вбивником Сташинським відбувся процес, що тривав від 8 до 15 жовтня 1962 р. Присуд проголошено 19 жовтня, в якому Сташинського засуджено на 8 років важкої в'язниці. Німецький Верховний Суд в Карльсруге ствердив, що головним обвинуваченим у вбивстві Бандери є советський уряд в Москві.

Головне значення Степана Бандери для українського визвольного руху в тому, що він зумів в різних обставинах знайти спосіб і методи ведення не тільки ідеологічної і політичної діяльності, але також збройної боротьби. Найзамітнішими для характеристики Ст. Бандери є три етапи його дії. Перший етап це роки 1933-34 на становищі Краєвого Провідника Західних Українських Земель, перервані довгорічним ув'язненням в Польщі. Другий етап це роки 1940-41 на становищі Голови Проводу ОУН з осідком на еміграції, але в безпосереднім сусідстві до українських земель, які закінчилися німецьким концентраційним табором.

Третім етапом є роки 1945-1959 на становищі Голови Проводу всієї ОУН і - з короткими перервами, що разом тривали 32 місяці - на становищі Голови Проводу Закордонних Частин ОУН з осідком у Німеччині, відгородженої від України західними сателітами Москви. Всім трьом етапам діяльності Степана Бандери притаманне головне наставлення в тому напрямі, щоб в кожних обставинах боротьби організувати збройні кадри Організації без огляду на те, чи українські революціонери знаходяться на власній території, чи є вони в сусідній до наших земель країні, чи врешті є вони віддалені від України на тисячі кілометрів. Революційна організація мусить мати збройні кадри - така була провідна ідея Ст. Бандери продовж цілого його життя, не зважаючи на те, що сам він, подібно як Петлюра, ніколи в жодній регулярній армії не служив. Власне, Петлюра, Коновалець, Чупринка і Бандера мали в тому випадку спільне наставлення і не зважаючи на великі труднощі в поодинових етапах боротьби, вони завжди знаходили способи для організування збройних кадрів.

Щоб уможливити належний розвиток всіх ділянок праці революційної організації, Степан Бандера старається вплинути на струнку побудову Організації в Краю вже в першому етапі своєї діяльності на становищі Провідника Кращої Екзекутиви на ЗУЗ. На нараді з Головою Проводу ОУН полк. Є. Коновальцем і членами Проводу в половині 1933 р. в Празі, він вносить пропозицію підпорядкувати кадри УВО Проводові Організації ОУН, як боевий реферет тієї Організації. Його пропозиція була прийнята на нараді Проводу ОУН і згодом існуючий дуалізм революційного руху в Краю, після заснування ОУН, фактично припинився. Це мало великий вплив на розвиток всіх ділянок праці. Він позначився особливо на бойових акціях, які під керівництвом Ст. Бандери проходили справно і прецизно, незважаючи на те, що виконували збройні акти в тому часі люди невійськові. На час діяльності Ст. Бандери, як Провідника Кращої Екзекутиви ЗУЗ, припадає зміна організаційної тактики щодо збройних виступів. Перед тим ці виступи в своїй переважаючій більшості мали форму експропріаційних нападів. Ще під рукою сотника Головінського існувала спеціальна "Летюча бригада", що її завданням були протипольські бойові акції, головне екс. Степан Бандера організує більше число замкнених для себе збройних груп і кладе особливий наголос на політичні бойові виступи і підготовку народу до ширшої збройної боротьби.

У роки війни 1940-41 Степан Бандера ставить максимальні вимоги до визвольного руху і відкидає всяку орієнтацію на чужі сили. З уваги на те приходить до конфлікту з полк. А. Мельником. Щоб забезпечити одиництво руху і надати йому динамічної сили, Ст. Бандера вважає конечно потрібним позбутися з рядів Організації елементів, які у своїй нові показалися виразними мінімалістами. З найближчими однодумцями переводить внутрішню перебудову Організації революційним шляхом. Щоправда, частина членства залишилася на позиціях, витворених по смерті полк. Євгена Коновальця, але весь революційний актив станув по стороні Ст. Бандери і взявся до наполегливої праці підготувати збройну боротьбу проти Москви, що мала бути ведена в часі війни нацистської Німеччини з більшовизмом. Лише завдяки тій великій настанові шкєлення кадрів, що відбувалося вправді відносно короткий час /неповних два роки/, нова війна не заскочила нас несприготованими. Ми мали значні кадри вишкєлених членів Організації, поділені на три похідні групи з точним призначенням до праці в Краю. Були також визначені керівні центральні органи для праці в столицях України Львові і Києві і врешті зорганізовано Український Легіон /"Дружини Українських Націоналістів"/ - при німецькій війську, що при сприятливих обставинах повинен був стати зав"язком української збройної сили. Фактично він став пізніше разом з організаційними кадрами ОУН зав"язком Української Повстанської Армії. Таким чином у другому етапі діяльності Ст. Бандери відзначаються особливо виразно два моменти притаманні його праці з попереднього етапу, а саме: він змагає до правного уконститування однородного Проводу Організації і наполегливо працює над вишколом збройних кадрів, готових кожнєчасно до безпосередньої боротьби з ворогом. Всі інші ділянки організаційної роботи, так, як внутрішня політика, пропаганда, а також зовнішньополітична діяльність є допоміжними чинниками в визвольній боротьбі.

Подібну стабілізацію Організації, передусім на відтинку Закордонних Частин ОУН, переводить Ст. Бандера в третьому періоді своєї діяльності, зокрема в роки 1953-1955. За попередніх років цього періоду в 1945-1952 рр., коли українська еміграція перейшла два великі зрушення мас /хаос повєнного відпливу на чужину, а потім переселення в різні, передусім у заморські країни/,

він клав великий натиск на те, щоб у тих схаотизованих відносинах розбудувати і закріпити на соборницьких засадах міцну організаційну сітку в усіх чужих країнах як основу для всякої політичної дії і співпраці з українським підпіллям. Хоч внутрішня опозиція абсорбувала з середини і перешкоджала сворчим ініціативам, заслугою Ст. Бандери було втримання в політичній однородності масову Організацію і збереження її в революційній готовості. Він робив це навіть коштом власного становища, резигнуючи з головства в Проводі ЗЧ ОУН і підпорядковуючи себе йому. Якраз цей легальний Провід Закордонник Частин він старався у кожних умовах утвердити, як авторитетне тіло, яке жодна сила – ні постороння, ні внутрішня, – не могла б підважити. Внаслідок його наполегливої праці він остаточно збудував сильний авторитетний Провід ЗЧ ОУН і узаконив його Конференційними Постановами. Коли 1953 р. 4. Конференція вибирає Ст. Бандеру на Голову Проводу ЗЧ ОУН, він з того становища зумів очистити Організацію від деструктивних, опортуністичних і відосередних елементів та з новою силою віддався розбудові організаційного і політичного життя в усіх країнах, а зокрема наполегливою підготовкою збройних кадрів до служби в Краю. Вишколювані Організацією бойові групи були збройним раменем революційної організації, вони становили насправді цю основу, яка надавала характер і забезпечувала успіх визвольної боротьби у найтяжчих обставинах.

Практична, революційно-визвольна діяльність Степана Бандери знаходила своє обґрунтування також у його теоретичних працях. Щоправда, ми не маємо друкованих статей, писаних ним у першому етапі його діяльності. З того часу /роки 1933-34/ залишився нам лише урядовий опис польської прокуратури, оформлений на основі довготривалого слідства з архіву Сеника у понад стосторінковій акті оскарження за вбивство міністра Перацкого, а також заяви Степана Бандери виславлені на судових процесах у Варшаві і Львові 1935-36, які в обкресленому вигляді пропускала польська цензура у наших львівських часописах. Також про перший етап праці пише Бендера у статті "Командир-Провідник", спеціальне видання БУП За самостійну Україну, 1957 р. Теоретичну підбудову цілої діяльності у роках 1940-1941 маємо в постановах II. Великого Збору, зміст яких був виготовлений під безпосереднім керівництвом Степана Бандери, як Голови Революційного Проводу і в інструкції під назвою "Боротьба і діяльність ОУН під час війни" з того ж 1941 року, що мала характер практичних вказівок для всіх членів Організації, які поверталися на рідні землі до боротьби і праці їм заздалегідь призначеної. В третьому етапі діяльності треба відмітити, крім численних статей на ідеологічні і політичні теми, дві праці Степана Бандери: "Лист до членів ОУН" з 1953 р. його теоретичну працю "Перспективи української національної революції", що появилася друком 1958 р. При кінці свого листа до членів ОУН Степан Бендера виразніше, як в кожних інших своїх публікаціях, говорить про те, що саме нам треба робити за кордоном для визволення України. Ця частина листа є настільки важливою і актуальною для всіх членів Організації і всього громадянства за кордоном, що ми хочемо її вирізнити, як дороговказ Бандери звернений до всіх, що ~~там~~ ~~дорого~~ Україна. Цю важливу частину листа друкуємо у п'яту річницю з дня смерті Степана Бандери в "Шляху Перемоги", щоб кожний мав змогу над ним призадуматися і піти за покликом його автора.

.....

ПРИГАДКА ПРО ПРОЦЕС В КАРЛЬСРУГЕ ПРОТИ Б. СТАШИНСЬКОГО

В половині листопада 1961 р. стало відомо, що дня 12. серпня, один день перед побудовою берлінського муру, перебіг до західнього Берліну агент КГБ – Б. Сташинський, який добровільно склав зізнання перед поліційними органами Західньої Німеччини про те, що 12. жовтня 1957 р. він замордував д-ра Л. Ребета і два роки пізніше, 15. жовтня 1959 р., поповнив морд над особою сл. пам. Степана Бандери.

Від часу формального ув'язнення Б. Сташинського поліційні допити тривали більш одного року і врешті стало відомо, що з нетерпеливістю очікуваний, кілька разів пересуваний, процес пічнеться 8. жовтня 1962 року і буде тривати протягом п'ятих днів, тобто до 13. жовтня.

Один день перед процесом відбулася в Карльсруге пресо́ва конференція, яку організував Провід ЗЧ ОУН з метою поінформувати світову пресу про вагу і політичне тло цього процесу. У підготовці до процесу Провід ЗЧ ОУН постановив доручити оборону української національної справи на процесі трьом адвокатам: одному з Німеччини і двом з США. Крім того поставлено під час позправи в Карльсруге чотири редакції і технічну службу для щоденної інформації української спільноти і світової преси. Таким чином склад нашої групи на процесі нараховував 39 осіб, в тому 9 співробітників неукраїнської національності.

В понеділок 8. жовтня 1962 р. в годині 9,15 в Карльсруге, перед III Сенатом Найвищого Карного Суду Федеральної Республіки Західної Німеччини, розпочався процес проти Богдана Сташинського, громадянина Советського Союзу, народженого 4. листопада 1931 р. в селі Борщевичах, біля Львова.

Головою Суду був д-р Гайнріх Ягуш у товаристві чотирьох суддів: д-р Вебер, д-р Генксбергер, д-р Фаллер і д-р Шугмахер. На лаві обвинувачів засіли прокурори: д-р Кугн і д-р Оберле.

Голова Суду д-р Ягуш відчитав акт обвинувачення Б. Сташинського і розпочав переслужування.

Сташинський підтвердив свої попередні поліцейські зізнання і перейшов до розповіді автобіографії, починаючи з дитинства, аж до його перших контактів з КГБ. Далі говорив про його завербування, як агента, на службу КГБ та початкові завдання, які він виконував з доручення КГБ в українському революційному підпіллі та УПА. Вслід за тим говорив Сташинський про спеціальний вишкіл у Києві, Польщі і большевицькій зоні Німеччини. Від 1956 р. починається діяльність Сташинського на території Західної Німеччини, яка, між іншим, мала за ціль висліджувати визначних українських політичних діячів для їх повної фізичної ліквідації.

На другий день розповіді, по полудні, Сташинський змалював обставини, серед яких замордував д-р Л. Ребета.

В середу 10. жовтня 1962 р. Сташинський перейшов до розповіді про обстежування сл. пам. Степана Бандери і обставини, серед яких виконав атентат на нього. Ще цього року, 5-го або 6-го грудня, Сташинський одержав за цей вчинок орден "Червоного прапора" з рук Шелєпіна - голови КГБ, за підписом К. Ворошилова - президента верховного совста та його секретаря Георгіадзе.

Четвертого дня процесу Сташинський розповів про мотиви, які спонукали його поповнити ці ганебні вчинки та про його душевні переживання у зв'язку з цими вчинками.

Розповівши про одруження і родинні труднощі в Москві, Сташинський перейшов до висвітлення обставин, серед яких він і його дружина Інґе Поль втекли до західного Берліну.

Після цього Суд почав переслужувати свідків та фахових знавців, що своїми зізнаннями підтверджували розповідь Сташинського. Першою виступила Кресценція Губер, яка в день атентату на сл. пам. С. Бандеру бачила Сташинського в коридорі дому при Крайтмарштрассе 7. Далі виступав д-р Венцель - графолог, який ствердив автентичність підписів Сташинського на різних документах, як теж листками зголошень в готелях; зізнавав на закритому засіданні Суду дядько Інґе Поль, до якого зголосився вперше Сташинський після того, як перебїг на Захід. Професор д-р медицини Б. Мюллер потвердив, що на підставі рисунку і розповідей Сташинського було реконструйовано вживаний в атентатах пістоль-шприцу та успішно випробувано його дію на щурах і кроликах. "Вони гинули після ужиття зброї - говорив д-р Мюллер, - за час від трьох секунд до трьох хвилин. Д-р Вольфганг Шпанн зізнавав про обдукцію тіл - жертв Сташинського. Професор Равх робив перегляд уживання можливих отруйних речовин в пістолі-шприці і ствердив, що єдина ціанова кислота діє таким способом.

Рано 12. жовтня 1962 р. відбулося переслужання свідків за зачиненими дверима. По обіді цього дня зізнавали урядовці кримінальної поліції: комісар Вангавер і обермайстер Фужс, які сказали, що початково фантастичні зізнання Сташинського співпали з низкою незаперечних доказів, що впевнило поліцейсько-судові чинники про правдивість зізнань підсудного. В присутності поліцейських урядовців переглянуто і стверджено автентичність зібраних доказових матеріалів.

Для підтвердження правдомовності Б. Сташинського виступив перед Судом знавець німецької розвідки для підсоветських справ, надрадник фон Бутлер, який зачитав тексти двох перехоплених телеграм советської розвідки, що були спрямовані до "нурця" в німецькій розвідці. В телеграмах запитувалося про долю Сташинського.

При кінці зізнань виступив психіатр професор д-р Равх, який посвідчив про нормальний стан Сташинського. Він говорив, що Сташинський є інтелігентний, пильний, розсудливий і цілком нормальний мужчина, що повинен повністю відповісти за свої вчинки.

Тому, що перебіг процесу не вмістився в намічений час п'яти днів, передсідник Суду д-р Ягуш відклаз заключне засідання до понеділка, 15. жовтня 1962 року.

Точно, о годині 9,00 в понеділок 15. жовтня продовжувано шостий день процесу проти Б. Сташинського; він давав кінцеві зізнання і з'ясовував причини своїх мордів. Опісля прийшли до голосу прокурори. Першим промовляв прокурор д-р Оберля, що у своїй обвинувальній промові торкнувся чисто правної сторінки поповнених злочинів; з черги говорив прокурор д-р Куги, який змалював політичне тло, на якому dokonano злочини, і поставав домагання засудити Б. Сташинського на кару два рази доживотнього ув'язнення і три роки позбавлення громадянських прав на доживоття і конфіскату всіх документів.

Далі йшли промови оборонців: д-р Нойвірт - заступник справ удови по Бандері, д-р Мір - заступник справ удови по Ребетові, пані Ребет, Наталя - дочка С. Бандери, Керстен - заступник справ удови по Бандері, проф. д-р Падох - заступник справ удови по Бандері, д-р Зайдель - оборонець з уряду, що заступає інтереси підсудного.

Після всіх промов остаточний присуд, від якого немає відклику, було відкладено на день 19. жовтня 1962 р., який проголошено о 9,00 годині того ж дня: "Іменем Народу! Обвинувачений є винен у допомозі в виконанні морду в двох випадках. Він є засуджений на 8 років важкої в'язниці; Слідче ув'язнення враховується; Кошти процесу покриває обвинувачений".

.....

СПРОБИ ПРИТЯГТИ МОСКВУ НА МІЖНАРОДНИЙ СУД

Проти московських скритовбивств були інтерпеляції в баварському парламенті. 28. листопада 1961 р. звернувся до прем'єра Егарда посол Герберт Прохазка з письмовою інтерпеляцією у справі заходів до оборони населення перед досконалими скритовбивствами з боку комуністичних заєнтів. Два дні пізніше, 30 листопада 1961 р., на засіданні баварського парламенту, під час якого обговорювано бюджет уряду, посол Такш у довшій промові знову заторкнув справу скритовбивств. Він сказав:

"У тих скритовбивствах, що про них я згадую, є система. Я можу подати цілий ряд імен: провідник українських націоналістів полковник Коновалець, гетьманич Скоропадський, Лев Ребет і Степан Бандера. Всі вони вмерли таємничою смертю, або начебто від розриву серця. Щойно обдукція тіла Бандери виявила отруєння ціанкалієм. Дружина Бандери мусіла тікати з дітьми до Канади, тому що в Німеччині вона не могла бути безпечною, бо її діти мали бути схоплені. Пан Вінціг, який плянував їх схопити, був щоправда вчасно заарештований і признався до вини, але пізніше його випущено на волю. Це є особливі умови, коли жінка з дітьми мусить тікати, щоб не бути схопленою чи замордованою. Як намагаються з'ясувати справу Бандери на Сході, то це можна побачити на прикладі пресової конференції в Східньому Берліні, в дні 13 жовтня 1961 року де за це обвинувачено цілком інших осіб. Сьогодні я можу сказати лиш одне: якщо на Заході вмирає хтось із видатних українців, то спершу треба думати про скритовбивство. Будуть ще й інші скритовбивства. Скритовбивці є між нами. Це є заголовок одного розділу української мартирології."

Урядовий запис Баварського парламенту занотував, що промова посла Такша була прийнята схвальними окликами та оплесками всіх присутніх. Але це було все, що парламенті уряд Баварії зробили в справі нікчемного московського скритовбивства в Мюнхені.

До запиту посла Прохазки баварський уряд зайняв таке становище:

"Уряд вже давно уважно стежить за діяльністю агентів советської державної служби безпеки, які не зупиняються перед жодним злочином, і поборює цю діяльність всіма засобами, що стоять до послуг держави, в якій панує право. Заходи для запобігання таким злочинам стало підсилюються. Зі зрозумілих причин уряд не може розповісти подробиць про це.

Німецький протест, який вимагав би покарання організаторів злочинів супроти Степана Бандери і д-р Ребета, ми вважаємо потрібним. Питання про те, коли і в якій формі має бути зроблений такий протест, належить до компетенцій федерального уряду. Баварський уряд вірить, що федеральний уряд /у Бонні - ред./ вживе заходів, які відповідатимуть тим злочинам і зовнішньополітичній ситуації".

Міністерство Закордонних Справ поінформовано про це становище Баварського уряду. " д-р Ганс Егард Баварський прем'єр-міністр.

Федеральні урядові чинники Німецької Союзної Республіки також не проявили жадних заходів, щоб негайно запротестувати в Москві проти кагебівських злочинців на німецькій території, хоч федеральна прокуратура в Карльсруге ствердила безсумнівну правдивість зізнань московського агента-вбивці.

На 51-ому засіданні Бундестагу, 7 грудня 1962 року берлінський посол, проф. д-р Фріденсбург поставив таке запитання:

"Які заходи, на підставі вислідів процесу проти Сташинського, поробив федеральний уряд перед відповідальним советським урядом, щоб переконатися, що чужі таємні служби в майбутньому не виконуватимуть на німецькій території жадних запланованих мордів?"

Уряд Союзної Німецької Республіки дав на це запитання таку письмову відповідь:

"Федеральний уряд є однозгідний з усім німецьким народом у засудженні скритовбивств, виконаних на особах українських емігрантських провідників - Бандері і Ребеті, що ствердив федеральний суд. Як виявив судовий процес, властивим винником є не Сташинський, а советська таємна служба /КГБ - ред./".

"Питання, які далі кроки в цій справі поробить федеральний уряд, може бути розглянене щойно після одержання письмового узасаднення присуду."

П'ять тижнів пізніше, в середу 16 січня 1963 року, посол від ЦДУ до Гессенського крайового парламенту /Ляндтагу/, Ріхард Гаккенберг, вислав до канцлера д-ра Аденауера листа з домаганням, щоб уряд Союзної Німецької Республіки запротестував у Москві проти большевицьких скритовбивств, зорганізованих і виконаних на німецькій території з наказу уряду СССР.

Під час дискусії в Бундестагу над декларацією уряду, 7 лютого 1963 року, справу протесту заторкнув теж голова фракції ЦДУ/ЦСУ, колишній міністр закордонних справ Німецької Союзної Республіки, д-р фон Brentano, кажучи:

"Недавно оголошено письмове обґрунтування вироку, що його видав 3-ій Карний Сенат Федерального суду на советсько-російського громадянина Богдана Сташинського. Обвинуваченого засуджено на вісім років каторжної в'язниці за допомогу в скритовбивстві в двох випадках. З того обґрунтування наводжу така ствердження:

"Не вагаючись, советсько-російські наказодавці вважали за відповідне наказати і виконати два політичні морди на території Німецької Союзної Республіки і через те грубо порушити всі міжнародні звичаї та міжнародно-правні зобов'язання, що впливають з коректних дипломатичних зобов'язань двох держав".

"Я запитую Федеральний уряд", - говорив далі д-р фон Brentano, - "чи він готовий переслати ці акти урядові Советського Союзу з вимогою притягнути до відповідальности тих, хто річен у тих злочинах? Я запитую далі, чи федеральний уряд уже розважив, чи він хоче повідомити про цю справу міжнародні чинники й установи, наприклад, Міжнародний Трибунал у Гаазі або Об'єднані Нації?"

Не зважаючи на інтерпеляції парламентаристів, німецький уряд довго не зважувався на висилку протестаційної ноти до Москви, тому не дивно, що коли врешті він запротестував, деякі часописи, між ними й

австрійський щоденник "Зальцбургер Нахріхтен" /з 26.4.1963/ насмішливо підмітили: "Бонн протестує в темпі слимака".

Бюлетень Пресової та Інформаційної Служби Федерального уряду в Бонні у своєму виданні з 25 квітня 1963 року, число 73, сторінка 641, подав текст згаданого протесту п.н. "Нота Федерального уряду до сов'язького уряду" такого змісту:

"Міністерство закордонних справ передало советській амбасаді 23 квітня 1963 року наступну вербальну ноту стосовно засудження Сташинського:

"Від імени Федерального Уряду міністерство закордонних справ має честь подати амбасаді Союзу Соціалістичних Советських Республік до відома таке:

"В жовтні 1962 року перед Федеральним судом відбувся карний процес проти советського громадянина Богдана Сташинського. Сташинський убив у Мюнхені в жовтні 1957 року Льва Ребета і в жовтні 1959 року Степана Бандеру з допомогою газових пістолів, що їх для цієї цілі передали йому його замовники. Сташинського засуджено на кару 8 років важкої тюрми.

"Як Федеральний суд ствердив, обидва ці злочини були виконані з доручення советських органів. Це спонукує Союзний Уряд звернути увагу Союзу Соціалістичних Советських Республік на те, що такі дії різко суперечать загальносвизнаним засадам права, зокрема ж міжнародного права. Союзний Уряд закликає уряд Союзу Соціалістичних Советських Республік вжити всіх потрібних заходів для того, щоб запевнити, що такого роду дії не повторяться.

"Міністерство закордонних справ користується нагодою, щоб запевнити амбасаду Союзу Соціалістичних Советських Республік про свою високу до неї пошану."

Повідомляючи про цю протестаційну ноту свого уряду, західньо-німецька преса підкреслила її лагідний і спокійний тон, дипломатичну чемність та факт, що вербальна, себто усно передана нота має менше значення, ніж письмова. Все таки навіть на вербальну ноту уряд скритовбивців у Москві не відповів.

Безпосередньо після присуду в Карльсруге Провід ЗЧ ОУН опрацював плян оскаржити Хрущова, як голову московсько-большевицької імперії, перед Об'єднаними Націями, а саме перед Комісією прав людини, та просити можливості скарги від імени пані Ярослави Бандери за понесені втрати проти московського комуністичного уряду перед Міжнародним трибуналом у Гаазі. Реалізацію цих плянів перейняв член Проводу ЗЧ ОУН, гол. голова Українського Уряду у Львові, голова ЦК АБН-у Ярослав Стецько.

Справою замордування сл. пам. Степана Бандери насамперед зацікавилася Міжнародна комісія юристів, недержавна організація з дорадчим статусом при Економічній і Соціальній Раді Об'єднаних Націй. У 15 числі свого журналу за квітень 1963 року ця Міжнародна комісія юристів надрукувала статтю п.н. "Процес проти Богдана Сташинського в Німецькій Союзній Республіці", підкреслюючи, що становище суду, який визнав Сташинського лише за "помічника в убивстві", не знайшло схвалення цілого німецького правничого світу. В статті подано найсуттєвіші місця промови прокурора Куна в Карльсруге та деякі місця з обґрунтування вироку. Крім цього, Міжнародна комісія юристів плянувала опублікувати більше матеріалів про замордування Ст. Бандери, однак цих плянів до вересня 1964 року не реалізувала. На поновне запитання з цій справі з боку членників ЗЧ ОУН, Я. Стецько одержав від генерального секретаря комісії, Сін Мекрайда, листа такого змісту:

"...Замордування борців за свободу, Степана Бандеру і Льва Ребета, було з погляду карного права важким злочином, до того ж міжнародно-правним злочином. ССРСР ніколи не намагався зв'язувати ці вчинки, як законні, аргументуючи це якимись спеціальними правовими своїми уявленнями.

"Зрештою, в 15-му числі нашого бюлетеня ми присвятили процесові проти Сташинського статтю. Ми переконані, що завдяки поширенню по всьому світі нашого бюлетеня, який друкується чотирма мовами /англійською, французькою, німецькою та еспанською -ред./, стаття є не менш успішною, як докладне звідомлення з процесу в книжковій формі. Такі короткі статті мають, крім усього, той додатний бік, що їх читають. Відгомін, що його опублікована в бюлетені стаття, викликала, потверджує наш пог-

ляд про успішність такої методи публікації..."

Отож Міжнародна комісія юристів, як видно з її листа, зрезигнувала з ширшої публікації матеріалів про скритовбивства в Мюнхені.

6 травня 1963 року Я. Стецько подав до спеціальної комісії 24-х при ОН скаргу на уряд ССРСР за його колонізаторсько-імперіалістичне поневолення України та за підступні вбивства провідників українського народу. Скаргу, підписану теж представниками колишніх політичних в'язнів московських концтаборів і колишніх воєнків УПА, прийняв індієць Чако, секретар Комісії 24-х, в асисті Й.А. Майлса.

У скарзі висунуто домагання, щоб Комісія 24-х, яка займається протиколоніальними справами, зорганізувала дослідження колоніальних умов, що існують в Україні. Крім цього, в скарзі окремо поставлено вимогу розглянути питання двох убивств, здійснених урядом ССРСР, зокрема віце-прем'єром цього уряду А. Шелепіним, на провідникові українського визвольного-революційного руху Степанові Бандері і на українському науковцеві та публіцистові Л. Ребетові.

У скарзі наведено низку доказів про московський колоніалізм в Україні і подано відповідні документи ОН. Згідно з цими документами, ОН повинні допомогти виявити правду про справжнє обличчя московської тиранії. Заразом до скарги долучено велику збірку документації про московський колоніалізм і підступні вбивства в Мюнхені.

У слід за внесенням скарги проти уряду ССРСР до Комісії 24-х, вплинула теж скарга проти московського уряду, а зокрема проти Шелепіна, як головного винуватця, організатора і наказодавця морду на Степанові Бандері й Левові Ребетові, до Комісії прав людини при ОН. У відповідь на цю скаргу, в жовтні 1963 року Я. Стецько одержав повідомлення, що Комісія розглядатиме скаргу згідно з параграфами 2 б і 2 е резолюції 728 ф /XXVIII/ Економічної і Соціальної Ради Об'єднаних Націй. Але за разом Дж. Цекатто, уповноважений Комісії, покликаючись на 1-ий параграф згаданої резолюції, стверджував у відповіді, що Комісія прав людини не має змоги ні сили заініціювати якунебудь, пов'язану з скаргою, акцію щодо порушення прав людини.

У висліді, не зважаючи на намагання Я. Стецька, який діяв з доручення Проводу ЗЧ ОУН, добитися успіхів у згаданих міжнародних інституціях, справа засудження світовими чинниками уряду ССРСР за його злочини скритовбивства проволікалася і досі ще не була реалізована. Головною причиною цього була тодішня політична ситуація в світі. Продовжуючи "мирне співжиття" з Москвою, вільний Захід ніяк не хотів дратувати її, а тому й справа московського скритовбивства та колоніалізму в Україні не знаходила серед відповідальних міжнародних чинників більшого зацікавлення і відгуку.

.....:.....

П'ЯТА РІЧНИЦЯ СМЕРТИ С. БАНДЕРИ

Згідно з інструкцією в справі вшанування пам'яті Провідника Степана Бандери з нагоди П'ятої Річниці смерті, в дні 17-го жовтня, 1964., в Ноттінгемі відбудеться зібрання громадянства з цілого терену Британії з ціллю відвідин Музею Української Визвольної Боротьби, зложення поклону духові Провідника і заслужання доповідей, присвячених його життю та діяльності. Незалежно від цього, після 17-го жовтня в терені будуть відбуватися Окружні Академії для вшанування пам'яті Провідника ОУН, і зібрання та академії в поодиноких громадах.

В дні 15-го жовтня, 1964., в кожній клітині відбудуться Малобні Сходини Членів і Симпатиків ОУН, присвячені вшануванню пам'яті Провідника Степана Бандери.

Тереновий Провід видає з тієї нагоди число "Бюлетеня", присвячене повністю Провідникові Степанові Бандері. Управа Музею Української Визвольної Боротьби видає збірку матеріалів на академії та жалобні сходи, які будуть вислані на адреси клітин СУБ-у. Цими матеріалами просимо користуватися для всіх потреб у терені.

Згідно з інструкцією Проводу ЗЧ ОУН, Тереновий Провід рішив провести в дні 17-го жовтня, або день чи тиждень пізніше акцію роздачі листочок в цілому терені. Ці листочки будуть вислані на адреси Станичних Провідників перед 17-тим жовтня.

+++++++O+++++++

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

Ч. 6/62/

Листопад-Грудень, 1964

Рік XII

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВІДУ ЗЧ ОУН

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ СЛ. ПАМ. ПРОВІДНИКА СТЕПАНА БАНДЕРИ

П'ять років минуло з того часу, коли на далекій чужині трагічно згинув від московської отрути Степан Бандера, великий Провідник Організації Українських Націоналістів і Провідник українського визвольного руху в найлютіші роки останніх десятиріч. Відвічний ворог України, свідомий значення Степана Бандери для українського народу в його боротьбі за державне визволення, роками намагався вбити його і по довгих невдалих спробах агентови московських тиранів вдалося нарешті довершити цього ганебного діла. Але несподівана смерть не знищила духового впливу імені Степана Бандери і очолюваного ним визвольного руху. Український націоналістичний рух під іменем вбитого Провідника далі залишився найнебезпечнішим для імперіялістичної Росії і буде таким аж до повного розподілу колоніальної імперії на національні незалежні держави.

Для нас, членів ОУН, смерть нашого Провідника була дуже болючим ударом, але цей удар нас не знищив, не зломив і не злякав, щобільше, він нас змобілізував, скріпив духа і надав нашим змаганням творчого зусилля. Праця, яку Організація провела в останніх п'ятих роках, була послідовним продовженням політики і стратегії убитого Провідника. З важливіших наших досягнень після смерті Степана Бандери відзначаємо стійку, непохитну протиставність ОУН ворожій московсько-більшевицькій пропаганді і нападам на визвольний рух, рішуче відкинення пляново ведених КГБ-івських провокацій, які намагалися скерувати світову opiniю про східне вбивство на фальшиві рейки, і ґрунтовну, організаційну, політичну і правну підготовку для оскарження Росії перед цілим світом на процесі вбивника Сташинського в Карльсруге та перед міжнародними правничими і політичними інституціями.

Внутрішньо-організаційним досягненням Закордонних Частин ОУН є Ооста Конференція. Значення цієї Конференції під кожним аспектом є дуже важливе. На ній проведено докладну аналізу пройденого 8-літнього періоду праці, усталено напрямні нашої політичної діяльності на наступні роки, прийнято низку постанов для ще більшої активізації революційно-визвольної боротьби і прийнято вимогу скликати Четвертий Великий Збір ОУН. Завершенням конференційних нарад був вибір нового Проводу Закордонних Частин ОУН, який, перебравши керівництво, послідовно веде непохитну, самостійницьку політику Організації. Він змагає, згідно з постановами Конференції, до всебічного, теоретичного і практичного вироблення кадрів ОУН, широко провадить зовнішню політичну акцію та мобілізує всі українські сили на еміграції для підтримки визвольної боротьби в Україні.

Сила і справність нашої Організації залежить від усього нашого членства, від духової і фізичної тугости й настанови нас усіх. Довгорічна революційна боротьба проти окупантів української землі виросла з поміж усіх прошарків українського народу, даючи кадри націоналістів-революціонерів, які в найжорстокіших умовах ворожого терору непохитно і самовіддано вели і далі продовжують вести визвольну боротьбу. Підставою для формування цього бойового союзу українських патріотів в одну націоналістичну організацію було видвигнення віковичних прагнень української нації на височину ідеологічних засад політичного руху, засад, які вимагають від живих поколінь чинної дії. З чинної дії за здійснення ідеї, з щоденної безперервної боротьби проти насильства окупантів росла нова героїка підземної України, розвивався заборонений ворогом культ героїв та ідеалізм героїчності, міцнішала бойова дружба і пошана у відношенні до товаришів спільної долі і провідників революційного чину.

Організація Українських Націоналістів стала з часом не лише підпільною організованою силою для боротьби з окупантами, але разом з тим формо-творчою кузнею інших душ і характерів, динамічним ядром бойового на-пняття всередині своєї нації, каталізатором революційної наснаги для ото-чення. Степан Бандера був не лише формально обраним Провідником ОУН. Він душею і серцем належав до цього революційного світу через своє са-мовідречення і через готовість особистого ризику. Прикладом своєї не-вгнутості перед трибуналом окупанта, який засудив його на смерть 23 роки раніше ніж другий окупант завдав йому смерть отруйним пістолем, Бандера розбудив дух непохитності серед тисяч своїх друзів по зброї і вони, ці селяни, робітники, студенти, військовики, жінки і юнаки, ста-ли в дальших роках з такою ж погордою до смерті до збройної боротьби в обороні рідної землі проти двох окупантів. Свято Української Зброї, 22-ті роковини заснування героїчної УПА, які майже збігаються з датою трагічної смерті Бандери, є і завжди будуть підтвердженням того, що ре-волюційний дух невгнутості, погорди смерті і непокори змогутів, живе і житиме в серцях нашого народу. Він є тою незнищеною силою народу, су-проти якої безсильними виявилися ворожі танки, розстріли, тортури. Ко-жний новий злочин ворога і кожний черговий приклад духової невгнутості поляглих за волю збуджує в душах живих наново нестримну силу непокори. Вони приходять на зміну. Це знаємо ми, це знає також і ворог.

Тому не є випадком, що визвольну боротьбу українського народу, організовану і керовану в останніх десятиріччях кадрами ОУН і УПА, Мо-сква назвала іменем Степана Бандери і що вона поборює всі видні прояви українського патріотизму і самостійництва в ці роки, як ненависний їй "бандерівський рух". Подібно було у 20-тих роках нашого сторіччя, коли кожний об'яв українського патріотизму наших попередників у тодішній визвольній боротьбі большевицька Москва поборювала як "петлюрівщину" довгі роки після того, коли з її руки поліг замордований Головний Ота-ман Симон Петлюра, що символізував державницькі прагнення тодішнього періоду нашої історії.

На українських патріотів на чужині, і зокрема на нас, бандерівців, звернена пильна увага ворога і виправдані надії наших земляків. Ми є та невіддільна частина нашої нації, що в країнах некомуністичного світу має вільні умови політичної дії. Доля нашої Батьківщини, її визволення і майбутній розквіт поколінь лежать у руках кожного з нас.

Ставаймо ж дружно всі плече об плече в одну лаву боротьби і праці за священне право української нації на вільне життя! Хай ніщо не спи-няє нас на шляху до перемоги за здобуття і закріплення Української Самостійної Соборної Держави!

Хай живе Українська Національна Визвольна Революція!

Хай живе Організація Українських Націоналістів - організатор і керівник українського національного фронту!

Безсмертна слава вбитому ворогом Провідникові

Степанови Бандері!

Слава Україні!

Героїм Слава!

Жовтень, 1964,

Провід Закордонних Частин
Організації Українських Націоналістів

-----;-----
"Шоста Конференція 34 ОУН засуджує перед усім культурним світом уряд СРСР...за те, що він наказав організувати і виконав морд на Голо-ві Проводу Степанові Бандері при співучасті члена уряду СРСР, шефа КГБ А. Шелепіна й голови Президії Верховного Совєта СРСР - Клементія Ворошилова...та вважає, що уряд СРСР повинен бути виключений з усіх міжнародних інституцій, в яких беруть участь держави, що респектують права людини і народів".

З Постанов 6-тої Конфер. 34 ОУН
-----;-----

С Л О В О - А П Е Л Ь

Друзі,

Мені пригадується українська ніч, могили, що їх сиплять ще від часів Антів на нашій землі, а перед очима стають наші Предки від Св'ятослава по наші дні - Княжі, Козацькі, Стрілецькі, Холодноярські, Унівські могили... В таку ніч духи Героїв зустрічаються. Можливо, що вони вітають над нами з тій далекій від України землі.

Але і тут ми стоїмо у стіп символічної могили, бо де є українська людина там зараз є сипана могила - символ жертви за Україну. Культ могили - це складник міту української землі, бо ця земля для нас не є лише ґрунтом для продукції збіжжя, вона - це побойовища, зрошені кров'ю Борців, просякла важким потом, це життєдайна сила, що "лікує рани". Українська земля - це і відблиск пір року, що закономірно змінюються незалежно від волі людини, а за пляном Бога, пригадуючи нам Боже Прозидіння. Тому з нею пов'язана глибинна релігійність. Страшна це земля, могутня і велична вона у нас. "Це Україна", - каже Стефаник, показуючи рукою на серце, - "а тут її кров", - показав рукою на землю. "Ти дала одного, а я дав двох", - з гордим серцем каже молитовно Матері Божій Стефаник у своїх "Синах".

Батьківщина є там, де є могили. "Ти дала одного", а ми, український народ додали тисячі і мільйони в останніх сторіччях. Між ними є чотири найбільших, перед статуями яких оце стоїмо, відбиті далеко, далеко від наших рідних берегів.

Промовляючи до Вас біля статуй Чотирьох Найбільших, мені здається, що я стою на "форум романум" серед старовинних руїн античного Риму і пригадую велике минуле: Муція Сциволю, що жарив вогнем свої руки для випробування духової сили, Сенеку і великих Цезарів, на яких подібні ці духові Цезарі України, що на них ми споглядаємо в цю ніч на чужій землі.

Героями не є ті, що кінчають життя з втоми, але ті найбільш життєрадісні, які віддають своє життя за високі ідеали.

Степан Бандера, щоб випробувати і сталити свою волю, молодим студентом проколював пальці або притискав їх до нестерпного болю дверима.

Чи бачите статую Чупринки, що нагадує нам вириті з каменя статуї вождів непереможних легіонів старого Риму?

Я думаю, що в цю хвилину дух Степана Бандери вітає між нами. Не ривожмося! Краще бути з воскреслими мертвими, як з духово померлими живими. Ідея України, з'єднана з глибокою вірою в Христа, що виганяє рамарів з Божого Храму, - це ризик життям власним і жура за тих, що шли на смерть за Батьківщину, це вияв радості життя в героїзмі, любов краси й мистецтва і темні казмати тюрем з кайданами на ногах, глибока відповідальність за рішення і відвага постояти за них, скромність та простота особиста і гордість за власну Націю. А це Степан Бандера. ... Герої - це душа Нації.

Бандера означає стяг, несплямлений прапор Революції.

Переможні війська України, в'їзд до Києва під звуками розколюханих дзвонів усіх церков і лавр вічної столиці, хоругви, ікони, Євангелієм Святим зустрічають постать у сірій шинелі, без відзнак - Симона Петлюру, а він також між нами, з його чинів і жертви виростав Степан Бандера. Не втримали Києва, вічної столиці...

"Через Київ на Львів" - було девізом полк. Коновальця з волею як криця, що нагадував полк. Богуна, замученого ляхами, який не присягнув ні Москві, ні Польщі. Євген Коновалець прийняв бій на чотири фронти... Він був рідний духові Бандери, що погодив Хвастовського полковника з Гетьманом, національну революцію з соціальною, створив грандіозну Армію УПА проти обох найбільших у тому часі воєнних потуг світу, якою командував ген. Тарас Чупринка. Золоту нитку національної революції, первень духовий, могутньо видвигнув Степан Бандера.

Коли п'ять років тому він мученичо умирав з руки Москви, то напевно був свідомий того, що як довго житимуть українці так довго бандера, стяг, прапор не покине боротьби. День помсти наступить. Задзвонять дзвони Св. Софії і Св. Юра, вийдуть священники з іконами, хору-

гвами, мощами святих. З Росії, тюрми народів, не останеться каменя на камені. Тлінні останки Петлюри, Коновальця, Бандери повернуться на Україну. А як не віднайдуться моці Чупринки, то велика символічна могила, як оця тут, буде здвигнена на білогорському полі, як місцю прощі, де полилася Свята Кров нашого Головнокомандуючого.

А поки це станеться, молимо Всевишнього, щоб Дух Героїв зійшов у цю ніч на нас, дав нам сили на останній бій за їх і нашу Правду.

Скупчені в набожній мовчанці вітаймо між нами душу Провідника, душу Сл. П. Степана Бандери, мученика і героя, що живе вічно!

Уривки з промови Ярослава Стецька при Пам'ятнику Героям
зі статуями Петлюри, Коновальця, Чупринки і Бандери,
на Оселі СУМА, "Сумівка", в Елленвіл, США.

-----:-----

БОРОТЬБА В УКРАЇНІ ЗА ОСТАННІХ П'ЯТЬ РОКІВ

П'ять років тому, 15-го жовтня 1959 року, з наказу Москви шпигун Сташинський підступно замордував Провідника ОУН, сл. п. Степана Бандеру. Ворог України завдав дуже важкого удару українській національній протимосковській революції, на чолі якої стоїть Організація Українських Націоналістів. На судовому процесі в Карльсруге хрущовсько-шелестівський вбивник Сташинський ясно сказав, що напрямна лінія дій кремлівських народовбивців проти українського народу - винищувати керівників воюючої України проти Москви, ліквідувати українське революційне націоналістичне підпілля. Москва сподівалася, що смерть Бандери буде смертю революційно-визвольної боротьби. Але Москва перерахувалася. Бо ні підступами, ні терором, ні провокаціями, ні вбивствами, ні іншими залякуваннями та жорстокими переслідуваннями Москві не вдалося послабити революційно-визвольної боротьби українського народу як в Україні, так і на еміграції. Не зважаючи на тяжкий удар, що його зазнала Воююча Україна в зв'язку з вбивством Провідника Степана Бандери, український нарід і далі, протягом минулих п'яти років, стояв і стоїть у жорстокій смертельній боротьбі проти московсько-большевицького окупанта. Про це свідчить як сама московсько-большевицька преса в ССРСР, так і преса Вільного Заходу.

11 грудня, 1959 року, московсько-большевицька газета "Труд" ч. 287 повідомила, що КГБ зловило членів місцевої Організації Українських Націоналістів у селі Низи на Львівщині, які переховувалися в лісах і вели бої з сов'єтськими вояками та прикордонниками.

Київська україномовна совєтська "Робітнича Газета" ч. 12 з 15.1.1960 року принесла вістку, що в місті Белзі, Львівська Область, "чотири дні проходив судовий процес у справі українських буржуазних націоналістів Дебецького, Кобака, Мухи, Михайлюка та інших"...Судова колегія Львівського обласного суду засудила всіх до страти".

Київська большевицька "Літературна Газета" за 22.1.1960 року, інформуючи про II пленум правління Спілки Письменників України, що відбувся у Львові, подала до відома, що на пленумі були заторкнуті справи боротьби з українським націоналізмом, зокрема з поборюванням "бандеріщини".

На 2 з'їзді КП в Україні /1960/ перший секретар ЦК московської компартії Н. Подгінний у своїй доповіді спеціально підкреслив рішуче посилення боротьби "проти будь-яких проявів буржуазної ідеології, українського націоналізму" та проти релігійних переконань українського народу. Пленум ЦК КП в Україні /травень 1960/ оголосив на сторінках большевицької газети "Радянська Україна" постанову, в якій домагається від низових партійних і комсомольських установ розгорнути ширшу і гострішу пропаганду проти українського "буржуазного" націоналізму.

Австрійська газета "Зальцбургер Нахріхтен" ч. 107 з травня 1960 р. принесла вістку, що Москва розпочала нову хвилю переслідувань підпільних організацій. Це переслідування спрямоване головно проти трьох груп: українських націоналістів, сов'єтських громадян, що повернулися із Заходу і проти "ненадійних осіб" з балтійських держав.

Німецький часопис "Вестдойче Альгемайне" з 7.5.1960 р. писав: "Сьогодні видно виразно, що найгрізнішою для Москви є така Україна"... Часопис підкреслив, що в останніх часах серед населення України розповсюджено величезну кількість протибольшевицької літератури, з якій закликається населення до спротиву комуністам.

"Труд" з 12.7.1960 р. повідомив, що в Почаєві, старозинному українському релігійному центрі, переховуються українські націоналісти-бандерівці, які звідти ведуть політичну антисов'єтську діяльність. Ця ж газета твердить, що КГБ арештувало членів релігійної секти "Єгови́стів", які фактично належать до "буржуазних" українських націоналістів.

Україномовна газета "Молодь України" з 12.7.1960 р. писала:...ошалілі недобитки, бандерівські бандити українських буржуазних націоналістів активізували свою політичну діяльність як на теренах України, так і на еміграції.

В січні 1961 р. поінформовані французькі кола одержали незаперечні вістки, що на лінії Тернопіль, Дрогобич, Ужгород українські націоналісти-революціонери виконали ряд бойових акцій. Бої українських підпільників з військовими загонами большевицького КГБ тривали від 5-го до 11-го листопада 1960 р. Большевики застосували проти підпільників-повстанців артилерію і легкі танки.

Не зважаючи на жорстокі переслідування московсько-большевицької влади, на Україні далі діє в підпіллі Українська Греко-католицька Церква, - писав французький тижневик "Ля Франс Католік" 25.11.1960 року.

Мюнхенський часопис "Абенцайтунг" з 24.8.1961 року писав: "Сов'єтський науковець Микола Іванович Середа, що втік з СРСР на Захід, висловився перед австрійськими урядовими чинниками, що в Україні діє рух проти московського спротиву.

Московсько-большевицькі газети "Львівська Правда" ч. 18 з 1961 р., "Робітнича Газета" ч. 198 з 1961 р.; "Комсомольська правда" з 18.8.1961 р., "Радянська Україна" з 12.7.1961 р., "Молодь України" з 2.7.1961 р. і "Колгоспне Село" з 8.10.1961 р. писали на своїх сторінках про спротив московсько-большевицькій владі робітництва, селянства і молоді України.

20.2.1962 р. на ідеологічній нараді в ЦК КП в Україні Н. Подгорний гостро підкреслював потребу жорстокої боротьби проти українських націоналістів, про що писала "Радянська Україна" з 21.2.1962 р.

Паризький щоденник "Парі-Пресс" з 25.7.1962 р., англійський часопис "Дейлі Телеграф" з 7.8.1962 р. і часописи Мюнхену повідомляли про масові страйки і заколоти населення України /Донбас, Краматорськ/, які були хрестоматійними "спецвідділами" московського КГБ.

Торонтська газета "Наша Мета" з 24.11.1962 р. одержала окружною дорогою з України вістку, що в селі Бортничах Львівської області прийшло до формальних боїв між колгоспниками і КГБ-істами.

Лондонський тижневик "Сандей Телеграф" з 25.11.1962 р. і паризький щоденник "Ле Монд" подали інформацію, що Москва вживає заходи, щоб закрити Святоуспенську Почаївську Лавру, але проти цих заходів з гострим протестом виступило українське населення.

"Радянська Україна" з 24.1.1963 р. змістила інформацію про судовий процес в Ужгороді над релігійно-віруючими українцями. Стаття стверджує, що в Україні сильно розвинене релігійне та політичне підпілля, спрямоване проти московського окупанта.

Доктор О. Ратгауз, що втік з СРСР на Захід, подав до англomовного журналу "Юкреїнієн Квотерлі" інформацію, що "наслідники УПА живуть тепер у своїх домах, працюють рільниками, водіями машин, робітниками на заводах, учителями, механіками, рахівниками тощо. Отже живуть, як кожний пересічний громадянин СРСР. Але певної ночі, на домовлений знак, збираються у відповідному місці, озброюються і виконують призначене завдання. Насвітанку повертаються до своїх мешкань, своєчасно приходять до праці, а при потребі навіть "протестують" проти злочинів "вчинсних американськими зсроданцями і шпигунами".

"Правда" з 4.5.1963 р. писала, що на Україні далі існує "буржуазний націоналізм", а "останки українських націоналістів ще і сьогодні чинять

спротив соціалістичному суспільству ССРС",

Паризький щоденник "Ле Фігаро" з 4.10.1963 р. повідомив, що в Доцецькій області створено "громадський комітет" для боротьби проти таємних радіонадавань в Україні. "Ле Фігаро" твердить, що зміст таємних радіонадавань - це одна з форм протимосковського спротиву, що існує в Україні. Про існування підпільних радіонадавань в Україні ствердив і Київський большевицький гумористичний журнал "Перець" з 7.4.1964 р., зокрема в Полтавській, Харківській, Львівській, Одеській і Донецькій областях.

"Правда" поінформувала 7.10.1963 р., що Москва, протидіючи релігійному спротиву українського населення на Волині, замикає церкви, а московський журнал "Огоньок" ч. 46 за листопад 1963 р. надрукував репортаж про існування підпільного монастиря у Львові. Сестри Службениці цього монастиря працювали медичними сестрами-помічницями в одному з Львівських шпиталів...В приміщенні на вул. Мучній ч. 43, де мешкали Службениці, КГБ знайшло "у скринях переписані нафтоліною блакитно-жовті прапори Бандери, антимосковські листівки, чужі пашпорти..."

Тижневик "Вільна Думка" з 1.3.1964 р. одержав з України большевицьку районну газету "Нове Життя", в якій пишеться, що московські КГБ-сти частково ліквідували бандерівців, частина з них покарана концтаборами. Але далі "Нове Життя" повідомило, що в Рогачанському колгоспі ім. Хмельницького днями відбувався скликаний партійцями мітинг-протест, спрямований проти українських "буржуазних" націоналістів-бандерівців.

3-го червня 1964 р. вінніпезька московсько-комуністична газета "Українське Слово" передрукувала уривок статті з газети "Прикарпатська Правда" про політично-судовий процес, що відбувся 28.2.1964 р. над членами ОУН, які весь час діяли підпільно проти московсько-большевицького окупанта України. Головним підсудним на процесі був член ОУН Дмитро Луганюк, псевдо "Мадяр", з боївки "Мартина".

Навіть цей короткий перегляд фактів на протязі 5-ти років від дати смерті Провідника Степана Бандери стверджує, що Україна далі стоїть у завзятій, жорстокій боротьбі за власне політичне, національне, релігійне, суспільне і культурне визволення від московсько-большевицького імперіалізму.

-----:-----

УКРАЇНЦІ В БРИТАНІЇ ВІДДАЮТЬ ПОКЛІН ПРОВІДНИКОВИ ОУН

Друга половина місяця жовтня, 1964 року, проходила в Британії під знаком віддання поклону Степанови Бандері, Провідникови ОУН, в п'яту річницю з дня його трагічної смерті, з рівночасним виявом великого респекту та глибокої віри до цих ідей українського націоналізму, які були стимулом і ціллю життя тої великої людини, якої ім'я стало прапором боротьби українського народу за державність.

Вшанування пам'яті Провідника Степана Бандери в п'яту річницю від дати його трагічної смерті було найбільш спонтанним за всі подібні дії з останніх десятиків років. Воно прокотилося широкою хвилею крізь всі українські громади і діткнуло кожного українця, зрушуючи його національне сумління та загострюючи волю до праці і боротьби аж до переможного кінця, до тої хвилини, коли Україна стане вільною, а ця її вільність і суверенність покладуть кінець знуцанням ворогів над її кращими Синами і Доньками.

Вияв поклону Провідникови Степанови Бандері проходив у різних формах, від маніфестаційного виступу перед будинками московської амбасад, роздачі летючок до окружних зібрань, академій, жалобних сходин, вивішування національних прапорів.

Довгу хвилю вшанування пам'яті Провідника Степана Бандери започаткували члени і симпатки ОУН жалобними сходинами, що відбулися в кожній клітині ОУН у вечірніх годинах 15-го жовтня. На ці сходини члени і симпатки ОУН приходили святочно зібрані, а приміщення спеціально вдекоровували портретами Провідника, революційними прапорами й емблемами ОУН. В програму цих сходин входили переважно такі точки, як формальне

звітування, відчитання Денного Наказу Теренового Проводу, короткі доповіді про Провідника, а подекуди і рецитації поетичних творів, що своїм змістом і ритмом відповідали цій поважній хвилині.

В суботу, дня 17-го жовтня, в Ноттінггамі, де приміщується Музей Української Визвольної Боротьби ім. Степана Бандери, відбулося Теренове Зібрання, на яке прибули українці, переважно відпоручники організаційних клітин і громад з цілої Британії. На відміну від інших подібних імпрез, програма Теренового Зібрання була побудована так, щоб подати про сутнім найбільше відомостей про Провідника Степана Бандеру. Вона пробігала у формі популярно-наукової сесії. Цим зібранням провадив інж. В. Олеськів, Голова Контрольної Ради Музею, а в цьому часі також як голова Комітету, що підготовляв це зібрання, складаючись з членів Контрольної Ради і Управи Музею. З доповідями виступали: мгр. Р. Борковський говорив про Провідника Степана Бандеру як людину, революціонера, організатора, політика і провідника; дир. Ю. Заблоцький про вклад Степана Бандери в ідеологію і політичну програму Українського Визвольного-революційного руху; ред. Г. Драбат про Степана Бандеру як стратега Української Національно-визвольної Революції, і І. Дмитрів про погляди Степана Бандери на роль і завдання української еміграції. Місцевий парох, о. д-р А. Михальський виступив з палкою, патріотичною промовою про Степана Бандеру як християнина.

Програма сесійної частини цього зібрання тривала близько три години при вщерть наповненій залі, а доповіді перепліталися з вокальними виступами Першого Тенора Королівської Опери "Ля Моне" в Брюсселі, маестра Мирослава-Скали Старицького. Через цілий час на залі панувала зразкова тишина та дисципліна, а коли зібрання закінчилося, багато людей залишали залю із сльозами в очах. Це є одно з найбільш яскравих мірил того дійсно глибокого прив'язання сл. п. Провідника Степана Бандери з душами наших людей. Символічне пов'язання його імені з боротьбою українського народу за державність має дуже глибокі основи, які важко збагнути звичайним людським розумом.

Перед офіційною частиною Теренового Зібрання прибуваючі учасники відвідували Музей. В приміщеннях Музею одна кімната була спеціально прибрана для складування поклону Провідникові. На тлі національного і революційного прапорів стояв накритий склом постумент з посмертною маскою Провідника. Коло постументу стояли свічники, а з боків Почесна Сторожа юних Сумівців і Сумівок. Перед постументом - розкішний вінок з лаврових листків. Люди входили до тої кімнати, ставали на струнко перед постументом з посмертною маскою, а віддак вступали до інших кімнат для перегляду реліквій та експонатів. У цьому дні Музей збільшився на погруддя Провідника, що його зробив і подарував Музееві відомий скульптор Тонкісон з Тодмордену.

Делегації від багатьох громад і декотрих клітин ОУН склали в цьому дні символічні пожертви на розбудову Музею, які дали загальну суму - 247: 8: 0.

Цього самого дня, дня 17-го жовтня, в Лондоні відбулося пікетування московської амбасадати та роздача летючок, які тривали від години 2-гої по полудні до години 4-тої. У вечірніх пізніх годинах невідомі люди розліпили на мурах коло амбасадати, на мурах приватніх мешкань чиновників московської амбасадати й на декотрих їх автах наші революційні кличі в англійській мові. Як написи на транспарентах пікетувачів, текст роздаваних летючок, так і написи на мурах оскаржували большевицьку Москву за морд на Провідникови Бандері, всі інші індивідуальні й масові морди, висловлювали нестримну волю українського народу до самостійности й закликали мешканців Британії до боротьби з московським большевизмом в ім'я національної та індивідуальної волі та справедливости поневолених Москвою народів, зокрема України. Як оповідають очевидці, на протязі ночі з суботи на неділю чиновники московсько-большевицької амбасадати та КГБ-істи запопадливо порпалися при стінах і автах, зішкрабуючи і змиваючи написи. Деякі написи були сфотографовані британськими репортерами, однак - ведучи політику "мирної коекзистенції" і вони не мали відваги подати це на сторінки своєї преси.

В дні 18-го жовтня в терені відбулося дві окружних академії, присвячені пам'яті Провідника Степана Бандери - в Олдгамі і в Брадфордї. В обидвох цих академіях взяло участь около 1,200 українців та близько 300 юнаків і юначок СУМ-у і Пласту, які або виступали в концертних части-

нах академій, або держали почесні стійки. До програми обидвох академій залучено найсильніші хорові гуртки, що діють в Манчестері і Брадфорті.

В дні 25-го жовтня відбулася третя Окружна Академія в Единбурзі з засягом на Шотландію та північну Англію, при співучасті місцевих мистецьких сил юних українців.

В дні 1-го листопаду відбулося дві останні Окружні Академії, присвячених Пам'яті Провідника Бандери - в Лондоні і Лестері, з широкими програмами, що включали виступи хорових гуртків, музично-вокальних гуртків, гуртові рецитації та деклямації. В Лондоні виступав знову маєстро Мирослав-Скала Старицький. Обидві академії були старанно підготовані і добре проведені при масовій участі громадянства. Тут, як і в попередньо згадуваних місцевостях, бачили ми в акції юних Сумівців, які виступали на сцені, роздавали Пропам'ятні Значки і програмки, або розпродавали жетони на цілі Музею.

Поміж цими Окружними Академіями в цьому часі відбувалися ще зібрання, сходини або академії в поодиноких більших і менших громадах. В неділі 17-го, 25-го жовтня і 1-го листопаду в українських церквах православною і католицькою віровизнання відправлялися Служби Божі і Панахиди в наміренні сл. п. Провідника Степана Бандери, в багатьох місцевостях при символічних могилах з почесною сторожею. Отці Душпастирі виголошували гарні, змістовні, патріотичні промови про Провідника Степана Бандеру як прикладного християнина і патріота української національної справи.

З рамені Теренового Проводу, або від імені комітету видано й розповсюджено такі матеріяли: "Юкреїнієн Корреспонденс" для чужинської преси і представників політичного світу, 96,000 лєтучок англійською мовою, що їх роздавано в Лондоні 17-го жовтня, а в терені почасти 17-го жовтня, а в більшості місцевостей - в дні 31-го жовтня, Пропам'ятний Значок, що його роздавано в цілому терені підча академій і зібрань та після Богослужень в церквах, і жетони на цілі Музею Української Визвольної Бороти ім. Степана Бандери, які тепер розпродаються, не згадуючи про матеріяли інструктивного характеру та Денний Наказ.

В загальному, вшанування пам'яті Провідника Степана Бандери з уваги на п'яту річницю його трагічної смерті проведено добре, чим здійснено доручення і сподівання Теренового Проводу. Це дозволяє нам висловити глибоку подяку й признання всім тим членам ОУН, які несли тягар підготовки та керували переведенням акцій, зібрань і академій.

В подібний спосіб, з почуттями глибокого патріотизму й пошани до Провідника діяли наші Друзі на інших теренах, про що довідуємося з нашої преси. Маніфестації відбувалися в Німеччині, США і в Канаді. Академії зібрання мали місце в усіх скупченнях українців на широких просторах західного світу. Наші люди брали в цьому масову участь. Пам'ять про Провідника Степана Бандеру живе, вона ворухить наші почування, вона дзигає нас до акцій та чинів. Цю пам'ять треба плекати, поглиблювати, а весь процес нашого життя наставляти на шлях боротьби з большевицькою Москвою, на шлях здобування Волі і Суверенности України.

Хай цей короткий огляд наших акцій, присвячених пам'яті Провідника Степана Бандери, стане для нас, членів ОУН, не тільки спогадом про добре виконані завдання на протязі трьох тижнів уже проминулого жовтня, але стимулом для дальшої праці і боротьби, які не знатимуть перепон та відпружень аж до часу, коли ідеал - Українська Самостійна Соборна Держава - буде осягнений.

Пам'ятаймо, Друзі, що ми, спадкоємці величі Провідника Степана Бандери, маємо перед собою величезні обов'язки та відповідальність. Ця пошана і респект до його особи, цей тужливий жаль по його втраті, який бачимо на очах звичайних людей, ця набожність, якою учасники відбутих імпрез наділяють кожне слово про Провідника та його ідеї, є тим, що зобов'язує членів ОУН до чогось більшого, як наслідування маси. Це вимагає від нас провідних ідей, прикладности в життю і праці, активности, підваги, послужу, дійсного патріотизму і чинів. Думаємо, що такі відчуття та висновки поробили всі ті Друзі, які з увагою слідували за поведінкою та реакцією громадянства під час відбутих імпрез.

СПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

На теперішній, третій з черги сесії Собору Католицької Церкви в Римі, виринула справа привернення Східнім Церквам патріархального устрою. Цим питанням займалася перед сесією Соборова Комісія для Східніх Церков, до якої належить п'ятьох українських Владик. Поставлений тою комісією внесок про привернення Собором патріархам та їх синодам усіх прав став одобрений 1911-ма голосами, проти 265 голосів. Згідно з цим рішенням Собору Католицької Церкви, Східнім Церквам привернено патріархальний устрій, як традиційну форму правління.

В зв'язку з цим на Соборі виринуло також питання створення Українського Патріархату. Формальний внесок був поставлений Митрополитом-Ісповідником, Кир Йосипом Сліпим. Чи цей внесок буде розглядатися на Соборі - це не відомо. Дуже правдоподібно, що ерекція Патріарха для Української Церкви, як і для деяких інших Східніх Церков, залишеться за Апостольською Столицею, себто на рішення Папи Римського.

Справа відновлення патріархального устрою для Східніх Церков, а в парі з цим і можливості постанови Українського Патріархату відбилися широким відгомном в чужинецькому й українському світах. В США і Канаді це стало приводом для заініціювання ширшої акції в напрямі створення Українського Патріархату, в яких участь бере духовенство і вірні, підписуючи петиції до Папи Римського з проханням про встановлення Українського Патріархату.

Згідно з цими інформаціями, що їх сьогодні посідаємо, загальна поста-
. лка тієї справи не є зовсім ясною. Для прикладу, ми ще не знаємо з то-
 чністю, чи тут ходить про Український Патріархат як такий, що став би
 найвищою церковною владою на Україні для українських церков обидвох ві-
 ровизнань, реалізуючи настанову Собору в справі поєднання чи зближення
 християнських церков, а чи справа стоїть так, що зараз ходить про патрі-
 архат для Української Католицької Церкви. Як би воно, однак, не було,
 справа Українського Патріархату є дуже важливою як під оглядом церковно-
 релігійним так і під оглядом національно-політичним. На церковно-релігі-
 йному відтинку можливості постанови Українського Патріархату посувають
 національні питання українського народу дуже далеко до переду.

Вітаючи, з одної сторони, цю справу як таку, що скріплює наші націо-
 нальні позиції у Вільному Світі, з другої сторони висловлюємо побоювання,
 чи українська еміграція матиме змогу в теперішньому часі використати по-
 чність можливості постанови Українського Патріархату для скріплення своїх
 духових і соборницьких сил для боротьби з імперіалістичною і безбожниць-
 кою Москвою, яка докладатиме всіх старань, щоб не допустити до здійснення
 цієї Українського Патріархату. Віднотовані нами голоси української преси
 дають деякі надії, що цю ідею українські церковні круги, а з ними і су-
 спільство привітають, а своєю участю в певних акціях, солідарною поста-
 вою перед Собором чи Апостольською Столицею приспішать її реалізацію.

Згадувані нами акції української сторони з ширшою підтримкою громадя-
 нства ведуться покищо на заокеанських теренах. Помимо широкого заціка-
 влення та уваги до даної справи українці на європейському терені акцій
 ще не розрортали. Але зацікавленість існує і дуже можливо, що і в нас
 вона перейде з пасивної обсервації до активного висловлення побажань та
 настанов.

Подавши ці коротенькі інформації до відома членського активу ОУН,
 нашим бажанням є вказати, що Тереновий Провід слідкує з великою увагою
 за розвитком даної справи. Ми хочемо, щоб членський актив ОУН слідкував
 за цим так само, бо може зайти потреба для проведення відповідної роботи,
 до якої треба також відповідної підготовки. В разі потреби Тереновий
 Провід буде контактуватися з тереном.

На цьому місці треба відмітити, що під сучасну пору голова ЦК АБН
 і член Проводу ЗЧ ОУН, д. Ярослав Стецько перебуває в Римі, де він ви-
 ступив від імені АБН-у з декларацією в справі Мовчазної Церкви, заклика-
 ючи Отців Собору виступити відверто в обороні уявлених Москвою народів
 і їх Церков, а своєю безкомпромісовою поставою до московського більшови-
 зму скріплювати й посилювати визвольні рухи українського та інших народів

КУРС РЕФЕРЕНТІВ І ВИХОВНИКІВ ЮНАЦТВА ОУН

В дні 31го жовтня і 1-го листопада в середній Англії відбувся перший курс Референтів і Виховників Юнацтва ОУН, що його підготувала Референтура Молоді і Юнацтва ОУН нашого терену, і в якому взяло участь понад сорок мужчик та жінок, які є членами нашої Організації.

Програмою курсу був охоплений дуже широкий вахляр різних справ та проблем, які виникають в нашій організаційній праці на відтинку молоді. Викладачами на курсі були переважно члени Теренового Проводу, які реферували питання ідеологічно-програмового характеру, історії ОУН, завдань Юнацтва ОУН, ролю і завдання організаторів і виховників Юнацтва ОУН, устроєві справи юнацтва, конспіративні завдання, питання виховання юнацтва на засадах Катехизму Українського націоналіста, і т. д. Курс носив характер програмово-педагогічної і методичної підготовки працівників на відтинку юнацтва, і як такий став поважним кроком нашої Організації в її роботі на відтинку молоді. Референтура Молоді і Юнацтва ОУН поробила заходи, щоб матеріяли цього курсу були видані окремою збіркою.

Подаючи відомості про цей курс, Тереновий Провід пригадує зокрема Провідникам усіх клітин ОУН, щоб вони ставилися з якнайбільшою увагою до наших завдань на відтинку організування юнацтва ОУН, виконували всі доручення відносно референтури, намагаючись переходом від теоретичної підготовки до конкретної дії на відтинку молоді покласти в короткому часі тривкі основи під ще одну вітку нашої Організації - під Юнацтво ОУН.

Реалізація наших організаційних завдань на відтинку молоді промовляє за більш посиленою дією на відтинку дальшої розбудови Жіночої Сітки ОУ в усіх цих клітинах, де такої немає, діючи тут в найтіснішому контакті і за вказівками Кадрово-Організаційної Референтури ТП.

РОЗКОНСПІРУВАННЯ ОДНОГО АГЕНТА

Недавно на сторінках "Української Думки" і "Шляху Перемоги" друкувалися матеріяли про роботу на терені Лондону одного чиновника московської амбасаді - Гриця, який в своїй роботі роззухвалився до того степеня, що пхався настирливо в українське середовище, шукаючи для себе "легких душ". Ця справа повинна послужити нам пригадкою про це, що наша боротьба з ворогом на закордонному відтинку не є собі теорією, але реальною дійсністю.

Редакція "Бюлетеня" одержала від чинників Безпеки ширший матеріял про цю справу, який буде надрукований в черговому числі. Сьогодні обговорюємо до ще одного повторення цих остопог про безпеку, про які говорили вже не один раз. Ходить впершу чергу про запровадження в усіх ділянках нашого організаційного і громадського життя засад конспірації, про вкорочення язиків балакучим людям, про обмежені можливості аматорам робити фотографії з різних людей при нагоді імпрез, набирання на платівки промов з відправ, курсів чи конференцій, про посилену увагу конспіративності при організуванні відправ та курсів, і про чуйність на дію ворога.

Цим числом ми закінчуємо ще один рік безпосередньої появи "Бюлетеня ТП". Просимо Провідників клітин про розчислення за всі залежності по відношенні до "Бюлетеня" ще перед замкненням року, а рівночасно перевірити, чи висилана кількість є вистарчальною. В разі потреби збільшення просимо інформувати.

Інформаційний Бюлетень є призначений упершу чергу для Провідного Активу, а подавані в ньому матеріяли треба використовувати в інформативній і вишкільно-виховній роботі між членами та симпатиками ОУН.

Коли ходить про це число, то всі матеріяли треба передати членам і симпатикам на сходинах звен, а окрему увагу звернути на матеріяли, що відносяться до вшанування пам'яті Провідника Степана Бандери.